

ΕΡΑΤΟ

1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1861 — ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΛΑΜΒΕΡΤΟΥ

ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 1.)

Ἡ Κυρία Λαμβέρτου εἰσῆλθεν ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν πασχά-
λεων, καθ' ὃν καιρὸν ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Λαμβέρτος, κατασταθέντες
εὐθυμοὶ ἕνεκα τῆς καλῆς διαθέσεως τῆς Ἀδελαΐδος, διεφρήγγυ-
οντο ἐκ τοῦ γέλωτος.

« Πόσον εὐθυμοὶ εἶναι ἐδῶ, εἶπεν αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν.

— «Α! μῆτερ, μῆτερ ἔλθέ, ἔκραζεν ἡ Ἀδελαῖς βλέπουσα τὴν μητέρα αὐτῆς· ἔχω εὐχάριστα νέα νὰ σοὶ ἀναγγείλω. Ἀνάγνωσε!»

Ἡ Ἀδελαῖς ἐπέδειξεν εἰς τὴν μητέρα αὐτῆς τὸ ἔγγραφο, εἰς ὃ εἶχεν ὑπογράψει ὁ Λαμβέρτος.

Ἡ Κυρία Λαμβέρτου ἐφρικίασε.

« Τέσσαρας ἡμέρας! θὰ ἦναι ἀπὼν ἐπὶ τέσσαρας ἡμέρας! » εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἀφοῦ ἀνέγνωσε τὸ ἔγγραφο. Μετὰ ταῦτα δὲ, ἀποτεινομένη πρὸς τὸν σύζυγόν της, εἶπε. « Σὰς εὐχάριστῶ καὶ ἐγὼ ἐπίσης, διότι ἀνελάβετε τοικύτην ὑποχρέωσιν. Ἐφοβούμην μήπως ἠθέλατε ἀπουσιάσει περισσότερον καιρόν. »

Ἡ Κυρία Λαμβέρτου ἀπέδωσε μετὰ ταῦτα τὸ ἔγγραφο εἰς τὴν Ἀδελαῖδα, ἣτις εἶπε πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς.

« Ἀφοῦ θὰ ὑπάγητε εἰς τὸ Φονταινεβλώ, μὴ λησμονήσετε νὰ ὑπάγητε εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλανκμενίλ διὰ νὰ ἐπισκευθῆτε τὸν K. Grandval.

— Ἄλλ' ὄχι, κόρη μου, εἶπεν ἡ Κυρία Λαμβέρτου, διακόψασα αὐτὴν ἀποτόμως, τῆς ὁποίας ἡ μεταλλαγή τοῦ προσώπου, χάρις εἰς τὴν ἐκλείπουσαν ἡμέραν, δὲν παρετηρήθη, ἀλλ' ὄχι, κόρη μου, δὲν εἶναι τόση ἀνάγκη. Πρὸς τί ὁ πατήρ σου, ὅστις θὰ ὑπάγη εἰς τὸ Φονταινεβλώ δι' ὑποθέσεις;..

— Καὶ διὰ τὸν γάμον μου, μῆτερ, καὶ διὰ τὸν γάμον μου.

— Μήπως καὶ οὗτος δὲν εἶναι ὑπόθεσις;

— Ἄλλ' ὄχι, ἐπανέλαβεν ἡ Ἀδελαῖς, εἶναι διασκέδασις.

— Ἐχεις δίκαιον, ἐξηκολούθησεν ἡ Κυρία Λαμβέρτου, ἣτις γνωρίζουσα τὸν ἀπόλυτον χαρακτῆρα τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, ἐγίνωσκεν ὅτι δὲν ἤθελέ τι· δυνηθῆ νὰ διαστρέψῃ τὸν ῥοῦν τῶν ἰδεῶν της διὰ τῆς βίας, ὅπως δὲν ἤθελεν ἐμποδίσαι τὰς παλιόροιας τῶν Βρεττανικῶν ἀκτῶν νὰ καταστρέφωσι τὰ προχώματα, ῥίπτων λίθους κατὰ τῆς θαλάσσης. Βεβαίως, ἔχεις δίκαιον, Ἀδελαῖς, ἀλλὰ τέλος πρὸς τί, διὰ ποίαν αἰτίαν ἤθελεν ἐνοχληθῆ ὁ

πατήρ σου διὰ νὰ ὑπάγη νὰ ἐπισκευθῆ τὸν Κύριον Grandval;

— Διὰ ποίαν αἰτίαν; ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαῖς πλησιάζασα τὴν μητέρα αὐτῆς καὶ θεωροῦσα αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτὴ καὶ μὲ ἡσυχίαν, — ἡσυχίαν ἦν ἡ Κυρία Λαμβέρτου οὐδόλως κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν συνεμερίζετο, — ἐρωτᾶτε διὰ ποίαν αἰτίαν;

Ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Λαμβέρτος ὀλίγον προσεῖχον εἰς τὴν μεταξὺ μητρὸς καὶ θυγατρὸς συνομιλίαν ταύτην, περιπτερομένην εἰς ἀντικείμενον, ὅπερ ἐφαίνετο εἰς ἀπαντὰς ὄλω; ἀδιάφορον.

« Ἀ μῆτερ, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀδελαῖς, ὁ Κύριος Grandval, ὅστις ὑπῆρξε τόσον περιποιητικὸς, τόσον πρόθυμος, τόσον καλὸς πρὸς ὑμᾶς καὶ πρὸς ἐμὲ, ἐνόσφ διετρίψαμεν εἰς τοῦ θεοῦ μου...

— Ἀναμριβόλω, ἀλλὰ...

Ὁ K. Grandval ὅστις μᾶς προσεκάλεσεν εἰς ὄλας τὰς λαμπρὰς τελετὰς, τὰς ὁποίας ἔδοτε κατὰ τὸ θέρος τοῦτο εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλανκμενίλ; Δὲν θέλετε...

— Δὲν εἶπον ὅτι δὲν ἤθελον...

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του· τοῦτο δὲν θὰ μὲ ἐνοχλήσῃ ὄλω; διόλου. Ὁ πύργος τῆς Τερψιθέας, φιλιτάτη μου, δὲν ἀπέχει ἢ δύο βήματα τοῦ τοῦ Βλανκμενίλ. Νομίζω μάλιστα, ἐὰν ἡ μνήμη δὲν μὲ ἀπατᾷ, ὅτι οἱ δύο κῆποι συνέχονται.

— Μάλιστα πάτερ μου, συνέχονται.

— Κάλιστα! εἰς λόγος περισσότερον...

— Ἄλλως, τὸ ἐπαναλαμβάνω, τοῦτο ὀρεῖται εἰς τὸν K. Grandval, εἶπεν ἡ Ἀδελαῖς, ἣτις ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἤθελε ν' ἀφίστη εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα νὰ εὐρωπὶ λόγους πρὸς ὑποπτήριξιν τῆς γνώμης αὐτῆς· εἶναι ἀναπόφευκτον. Ἐχορεύσαμεν καὶ ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ κατὰ τοὺς πρωϊνοὺς ἐκείνους χοροὺς, ἃς τὸ εἶπη καὶ αὐτὴ ἡ μήτηρ μου. — Τὰς λαμπρὰς ἐκείνας πρωϊας, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν ἠδοκίμησατε νὰ ἔλθητε μῆτε ὁ εἰς μῆτε ὁ ἄλλος, τί ἀγρίμια πῶς εἴσθε!

— Εἴχομεν τόσας ἀσχολίας, ἀντέλεξεν ὁ Λαμβέρτος, ὅστις

ἔλαβεν ὕψος ὅσον ἠδυνήθη σοβαρότερον, ἵνα τύχη συγχωρήσεως παρὰ τῆς θυγατρὸς του, διότι δὲν ἔδραξε τόσων καταλλήλων εὐκαιριῶν νὰ χορεύσῃ καὶ ἐκεῖνος εἰς τοῦ Κ. Grandval.

— Ναι, εἶπε μὲ τὸν αὐτὸν τόνον ὁ Γεράρδος, εἴχομεν τόσας ἀσχολίας.

— Ἄλλ' ἔχετε πάντοτε τόσας ἀσχολίας, Κύριοι!

— Ὡ! Ὡ! εἶπεν ὁ Λαμβέρτος κύψας τὴν κεφαλὴν· βεβαίως ἦλθεν ἡ σειρά μας. »

Ἡ Κυρία Λαμβέρτου ἐνόμισεν ὅτι ἡ ὀμιλία αὕτη ἐμελλε νὰ παύσῃ διὰ τῶν λέξεων τούτων, ἃς ἐπρόφερε μετὰ βαθείας ἀδικηφορίας.

— Θεέ μου! ὕπαγε εἰς τοῦ Κυρίου Grandval, ἀφοῦ ἡ Ἄδελαις εὐρίσκει ὅτι τοῦτο εἶναι ἀναπόφευκτον.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ἡ Ἄδελαις πλήρης χαρᾶς, ὑπερίσχυσα τέλος!

— Διότι ἡ μήτηρ σου τὸ θέλει, μὴ τὸ λησμονεῖς.

— Ἡ μήτηρ μου τὸ θέλει, διότι ἔχω δίκαιον.

— Τὸ θέλομεν πάντες, τὸ θέλομεν πάντες! παρενέβη ὁ Γεράρδος. Τὸ ζήτημα ἐξηγητήθη, ὡς λέγουσιν εἰς τὸ δικαστήριον· οὐδὲν πλέον ἔχει νὰ προστεθῇ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ἡ Ἄδελαις, μὲ συγχωρεῖτε!

— Ἄ, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, ὑπάρχει τι ἀκόμη; . . . . . »

Αἰσθημα ἀνυπομονησίας συνέπτυξε τὰ χεῖλη τῆς Κυρίας Λαμβέρτου, ἀνασταλὲν παρευθὺς.

« Προσθετόν, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἄδελαις, ὅτι ἀφοῦ θὰ ὑπάγητε εἰς τοῦ Κ. Grandval . . . . . »

— Ἀφοῦ τοῦτο ὠρίσθη . . . . . »

— Παρακκλῶ, πάτερ μου. Λέγω ὅτι ἀφοῦ θὰ ὑπάγητε εἰς τοῦ Κ. Grandval, εἶναι πρέπον νὰ τὸν προσκαλέσητε εἰς τὸν γάμον μου. »

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις ἀνηρπάγησαν, οὕτως εἶπεῖν, παρὰ τῆς Κυρίας Λαμβέρτου, πρὶν ἔτι ἐξέλθωσι τοῦ στόματος τῆς θυγατρὸς αὐτῆς. Ἀπήνησεν δέ·

« Μία πρόσκλησις, ἐκ μέρους μας, ὡς θέλει σταλεῖ πρὸς πάντας, πρὸς τὸν Κ. Grandval, ἀρκεῖ. »

— Ἀπλὴ πρόσκλησις;

— Μάλιστα.

— Ἄλλὰ μήτηρ, ὁ Κ. Grandval, ἀξίζει κάτι πλέον.

— Βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, ἡ Ἄδελαις ὑπεραγαπᾷ τὸν Κ. Grandval. Ἔσω λοιπὸν ὀλίγον ζηλότυπος, Γεράρδε, ἔσω ὀλίγον ζηλότυπος.

— Ἐγώ! ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρα τῆς Ἄδελαιδος, ἐγώ!

Ἄλλως, οὐδέποτε εἶδον τὸν Κ. Grandval, ἀγνώω ἂν ἦναι καλὸς ἢ κακὸς.

— Εἶναι ἀξιόλογος, δὲν ἔχει αὐτως, μήτηρ; »

Ἡ σύγκρισις τῆς Κυρίας Λαμβέρτου, δὲν τῇ ἐπέτρεψε ν' ἀποκριθῇ εἰς τὴν νέαν ταύτην ἐρώτησιν τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, εἰμὴ διὰ λέξεων διακεκομμένων,

« Ναι . . . . ναι . . . . »

— Ἐχει ὠραίους τρόπους, ἐξηκολούθητε ζωηρῶς ἡ Ἄδελαις, χωρὶς νὰ παρατηρήσῃ ἂν καὶ οἱ περὶ αὐτὴν συνεμερίζοντο ἢ ὄχι τὸν ἐνθουσιασμόν τῆς, ὕψος στρατιωτικόν, μύστακα προξενουῦντα τρόμον· εἶναι θελκτικώτατος! »

Ὁ Λαμβέρτος στρεφόμενος ἐκφραστικῶς πρὸς τὸν συνεταῖρον αὐτοῦ τὸν Γεράρδον εἶπεν,

« Ἀκούεις;

— Ἀκούω.

— Βλέμμα πλήρες ὑπερηφανείας, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἄδελαις, γλυκύτητος καὶ δικηρίσεως.

— Ἀκούεις πάντοτε;

— Ἀκούω πάντοτε.

— Καὶ τοῦτο δὲν σὲ δυσχερστεῖ;

— Τοῦτο δὲν μὲ δυσχερστεῖ.

— Καὶ δὲν ὀργίζεσαι διὰ τοῦτο;

— Δὲν ὀργίζομαι διὰ τοῦτο . . . ὄχι! ὄχι περισσότερο ἢ διὰ τὰ χαρακτηριστικὰ διαβατηρίου. Καὶ ὁ Γεράρδος, στρεφόμενος πρὸς τὴν Ἀδελαΐδα, εἶπε πρὸς αὐτὴν μὲ μειδίαμα τόσον φυσικὸν, ὅσον καὶ οἱ λόγοι αὐτοῦ. Τελειώσατε, σὰς παρακαλῶ, τὸ διαβατήριον, ἢ μᾶλλον ἄς τελειώσωμεν ὁμοῦ τὴν σύνταξιν τῶν χαρακτηριστικῶν.

Μέτωπον;

— Εὐγενὲς καὶ υπερήφανον, ἀπεκρίθη ἡ Ἀδελαΐς.

— Στόμα;

— Θαυμάσιον.

— Χροιάν;

— Ὀγκρὰν ἀλλὰ ζωηράν.

— Ἀνάστημα;

— Ἰψηλὸν, εὐκαμπτον καὶ χαρίεν.

— Χαρακτήρα;

— Ἀξιολάτρευτον.

— Πνεῦμα;

— Ζωηρὸν, ἀπλοῦν, θελκτικόν.

— Καλῶς! ἐψιθύρισε ὑπομειδιῶν ὁ Λαμβέρτος καὶ ῥίπτων συμπαθητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ Γεράρδου, ὁ Κ. Grandval, βλέπω, εἶναι ἀπλουστάτα ἄνθρωπος τέλειος ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν.

— Ἐτελείωσες βεβαίως; εἶπε καὶ ἡ Κυρία Λαμβέρτου μετ' εἰρωνίας, διαβαίνουσα πλησίον τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

— Ἄλλ' ὄχι, δὲν ἐτελείωσα, ἀπήντησεν ἡ Ἀδελαΐς μετὰ τῆς αὐτῆς ἀπλότητος.

— Ἔ! τί λοιπὸν ἀκόμη; ἠρώτησεν ὁ Λαμβέρτος ὀλίγον ἐκπεπληγμένος διὰ τὰ τόσα ἐγκώμια.

— Ὁμολογῶ, ἐψιθύρισε αὐτὸς ὁ Γεράρδος, ὁμολογῶ . . .

— Ἄς ἴδωμεν, εἰπέ μας, Ἀδελαΐς, ποῖον ἄλλο προτέρημα διῶσχυρίζεσαι ὅτι κέκτηται ὁ εὐτυχῆς οὗτος Κ. Grandval. »

Ἡ Ἀδελαΐς ἀπεκρίθη χωρὶς νὰ παραχθῆ.

— « Ὁ Κ. Grandval εἶναι εὐγενής » εἶναι ὑποκόμης τοῦ Grandval.

— Ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ σου ἐπίσης εἶναι εὐγενής! ἀνταπεκρίθη ἡ Κυρία Λαμβέρτου, μὲ τόνον ὅστις λαμβάνων ταύτην τὴν φορὰν δύναμιν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς τοῦ πράγματος παρήγαγε θαυμασμὸν ἀνήκουστον, ἀπίστευτον, τεράστιον ἐπὶ τῆς Ἀδελαΐδος, ἥτις ἔμεινε ὅλως ἐκπεπληγμένη.

— Ὁ πατήρ μου εἶναι εὐγενής! ὁ πατήρ μου εἶναι . . . εὐγενής, ἐπανελάβε δις ἡ Ἀδελαΐς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπλοῦκοῦ τόνου μεθ' οὗ ἤθελεν εἶπει πρὸς τὸν Λαμβέρτον. « Ὑμεῖς εἰσθε πατήρ μου; »

II

— Μάλιστα, ὁ πατήρ σου εἶναι εὐγενής, ἐπανελάβεν ἡ Κυρία Λαμβέρτου.

— Ἰουλία! Ἰουλία!» εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, μὲ υπερβολικὴν δυσαρέσκειαν, ὅστις ἔδειξε κατὰ τὴν διακοπὴν ταύτην ἐπίπληξιν, εἰς ἣν οὐδένα λόγον εἶχεν ἡ θυγάτηρ του νὰ προσέξῃ. Ἐκεῖνη δὲ ἐπανελάβεν εἰς τὴν ἔξαψιν τῆς χαρᾶς τῆς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ.

« Ἀδύνατον! ὁ πατήρ μου εἶναι ὑποκόμης;

— Εἶναι περισσότερο ἢ ὑποκόμης.

Ὁ Λαμβέρτος, προσπαθῶν ἐκ νέου νὰ διαμαρτυρηθῆ κατὰ τῶν λόγων τῆς συζύγου αὐτοῦ, ὕψωσε τὴν φωνὴν του διὰ νὰ εἴπῃ.

« Ἰουλία, τίς ἦτον ἡ ἀνάγκη; . . .

— Ὁ πατήρ σου εἶναι κόμης.

— Ἐπροδόθημεν! εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος.

— Ὄ! ἐπανελάβεν ἡ Ἀδελαΐς, καὶ δὲν μοι εἶπατε τίποτε περὶ τούτου, κόμης! Ἄλλ' εἶναι ἀληθές, πάτερ μου;

— Ἀφοῦ σὲ διαβεβαίω περὶ τούτου.

— Ἀλλὰ, μῆτερ . . . .

— Θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά μου, » εἶπε πάλιν καθ' ἑαυτὸν ὁ Γεράρδος τὸ περιμένω.

Ἡ Ἀδελαΐς δὲν ἠδύνατο νὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως!

« Κόμης Λαμβέρτος!... Μοὶ φαίνεται μ' ὅλα ταῦτα ὅτι ὁ τίτλος καὶ τὸ ὄνομα ὁμοῦ δὲν κτυποῦν καλῶς εἰς τὴν ἀκοήν. Κόμης Λαμβέρτος! δὲν ἔχει καλῶς.

— Ἐχεις δίκαιον ἄλλ' ὁ πατήρ σου ὀνομάζεται κόμης Λαμβέρτος τοῦ Μοντβιρόν.

— Κάλιστα! ἰδοὺ ἀληθὲς ὄνομα, ἰδοὺ ἀληθὲς τίτλος! Λαμβέρτος τοῦ Μοντβιρόν! εἶναι ὠραῖον, εἶναι πλούσιον κατὰ τὴν προφοράν! εἶναι τόσον ὠραῖον ὅσον καὶ τὸ ὑποκόμης Grandval. »

Ἄν καὶ δυσηραστημένος, ὁ Λαμβέρτος ἐψιθύρισε προσβλέψας τὸν Γεράρδον,

« Πάντοτε ὁ Κ. Grandval. »

Πρὸς δὲν ὁ Γεράρδος ἀπάντησε μετὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου κομικῆς ὑποκλίσεως.

« Πάντοτε!

— Ἀλλὰ τότε, σεις μῆτερ μου, εἴσθε κόμησσα τοῦ Μοντβιρόν;

— Ἀναμφιβόλως.

— Καὶ ἐγὼ, ὑποκόμησσα τοῦ Μοντβιρόν;

— Ἀναντιρρήτως »

Ἡ δὲ Ἀδελαΐς πηδῶσα ὡς δορκάς, ἀνέκραξεν.

« Ὑποκόμησσα τοῦ Μοντβιρόν! ὑποκόμησσα τοῦ Μοντβιρόν! Ἀλλὰ θὰ θραύσω ὅλα τὰ Σινικά μας!

— Εἶναι θελητικὴ ἡ θυγάτηρ σου.

— Νομίζεις, Γεράρδε;

— Ἀλλὰ τότε, διατί λοιπόν, εὐγενῆ μου πάτερ, δὲν ὀνομάζεσθε, ἀφοῦ ἔχετε τὸ δικαίωμα, κόμης τοῦ Μοντβιρόν;

— Δὲν τὸ μαντεύεις;

— Ὅχι.

— Πῶς! σὺ τόσον ἐξυπνος καὶ τόσον λεπτόνους! Σκέφθητι.

— Ὅχι, δὲν θέλω νὰ σκεφθῶ, θέλω νὰ τὸ μάθω ἀμέσως.

— Θὰ τὸ εὔρης, ἢ ἄλλως δὲν θὰ τὸ μάθης.

— Ἄ! Θεέ μου! Θεέ μου! ὑπῆρξέ ποτε ὑπὸ τὸν οὐρανόν, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς, μὲ ὕφος πλήρες παραπάνου, ὑποκόμησσα δυστυχέστερα ἐμοῦ; »

Ἡ ἀποστροφή αὕτη τῆς Ἀδελαΐδος, ἥτις, μόλις πρὸ ὀλίγων λεπτῶν ἐξευγενισθεῖσα, ἐκήρυττεν ἤδη ἑαυτὴν ὡς τὴν πλέον δυστυχέστεραν ὑποκόμησσαν τῆς γῆς, διέθεσεν εἰς πλήρη εὐθυμίαν τὰ τρία πρόσωπα ἅτινα τὴν ἤκουον, τὸν Λαμβέρτον πρὸ πάντων, τοῦ ὁποίου ἡ σοβαρότης καὶ ἡ κακοδιαθεσία δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὴν κολοσσαϊαν ταύτην καὶ τόσον ὀλίγον ἀπλῶν ἀπλοηκότητα.

Ἀπαλλάττων τὴν Ἀδελαΐδα τοῦ νὰ μαντεύσῃ.

« Τοῦτο θὰ ἦτον ὠραῖον κάτωθεν λογαριασμοῦ τινος, δὲν ἔχει οὕτως; εἶπε πρὸς τὴν θυγατέρα αὐτοῦ. « Ἐλαβον παρὰ τοῦ Κ. Ἰωάννου δι' ἐξ κεχρυσωμένα κύπελλα καὶ ἐν δοχεῖον τῆς ζαχαρέως, τὸ ποσὸν ἐξήκοντα φράγκων καὶ ἐξήκοντα τριῶν λεπτῶν. ΛΑΜΒΕΡΤΟΣ, κόμης τοῦ Μοντβιρόν.

Ἡ ὀρρὺς τῆς Ἀδελαΐδος κατέπεσε, καὶ ἐτήρησε σιωπὴν τῆς ὁποίας ὠφελήθη ὁ Λαμβέρτος διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ.

« Τέκνον μου, ὀλίγον ἐφρόντιζα νὰ σοὶ μάθω τὰ ἰδιαίτερα ταῦτα τῆς οἰκογενείας ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ μήτηρ σου ἔκρινεν ἄλλως...

— Κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συζεύξεώς της ἡ ἀποκάλυψις αὕτη καθίστατο ἀφρευκτος. Ἐγὼ ἠδυνήθην, ἐν διαστήματι πολλῶν ἐτῶν, ἵνα ἐπαρέσκω εἰς τὰ σχέδιά σου, νὰ ὑπεῖκω εἰς ἐντελῆ ἀράνειαν, εἰς ὄχληράν ἀσημότητα.

— Ἀσημότης λογικῆ, φρόνιμος, φιλότατη μου Ἰουλία. Καὶ ἄλλως, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαμβέρτος, δὲν ἔπρεπε νὰ δυσχεραίνω νὰ ἀποκρύψω τὸν τίτλον μου ὑπὸ τὸ ἐνδυμα ἐργοστασιαρχοῦ, ἀφοῦ καὶ ὁ Γεράρδος, ἔπραξεν ἐξ ἴσου μὲ τὸν τοῦ Μαρκεσίου τίτλον του.

Ἡ Ἀδελαΐς ἐφρικίασεν ἐκ νέου εἰς τὴν νέαν ταύτην ἀποκάλυψιν.

« Εἴσθε μαρκέσιος, Κ. Γεράρδε; »

Ὁ Γεράρδος ἀντι ἀποκρίσεως εἶπε·

Τί θέλετε, κυρία μου ;

Μαρκέσιος !

— Θεέ μου, μάλιττα. Οἱ ἐνδοξώτεροι δὲν εἶναι διαφορετικῶς ἀπὸ ἐμὲ κατεσκευασμένοι, προσέθεσεν ὁ Γεράρδος.

— Μαρκέσιος ! . . . ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὄνειρον.

(ἀκολουθεῖ).

Ὁ ΚΕΚΡΥΜΜΕΝΟΣ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Ἵπῆρχε ποτε γεωργός τις, προβεβηκώς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον εὐκαταστάτων. Ὁ γεωργός οὗτος εἶχε τρεῖς υἱούς· ἐγγὺς δὲ ὦν εἰς τὸ τέλος τοῦ βίου, προσεκάλεσε τοὺς υἱούς αὐτοῦ καὶ εἶπε· « Τέκνα μου, μετ' ὀλίγον ἀποχωρίζομαι ἀφ' ὑμῶν· ἐν τινὶ σύρτη τῆς σκευοθήκης, ἣτις εὑρίσκεται ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ μου δωματίῳ θέλετε εὑρεῖ ποσότητά τινα χρυσῶν νομισμάτων· διανεμήθητε αὐτὴν ἀδελφικῶς, ζήτατε ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ, καὶ ἐξακολουθήσατε τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἀγροῦ ἡμῶν, μετὰ τῆς αὐτῆς, ὡς καὶ πρότερον, ἐπιμελείας». Μετ' ὀλίγον ὁ ἀγαθὸς πατὴρ ἐξέπνευσεν. Οἱ τρεῖς υἱοὶ ἔθαψαν αὐτὸν, μετὰ δὲ τὴν κηδείαν, ἐπανελθόντες εἰς τὸν οἶκον, ἤνοιξαν τὸν σύρτην τῆς σκευοθήκης, ἀλλ' οὐδὲν εἶδον. Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἔμειναν σιωπηλοὶ, μὴ τολμῶντες νὰ διακοινώσωσι πρὸς ἀλλήλους τοὺς σταχασμούς των. Ἐπὶ τέλους ὁ νεώτερος τῶν τριῶν διέκοψε τὴν σιωπὴν καὶ εἶπεν· « Ἴσως ὁ πατὴρ ἡμῶν οὐδέποτε ἔθεσε χρήματα ἐν τῷ σύρτη τούτῳ». Καὶ ὁ δεύτερος εἶπεν· « Ἐγὼ νομίζω, ὅτι ὑπῆρχον μὲν ἐν τῷ σύρτη τὰ χρήματα, ἀλλ' ὅτι ὑπε-

ξηρέθησαν » ὁ δὲ πρεσβύτερος λέγει· « Ὁ πατὴρ ἡμῶν οὐδέποτε ἐψεύσθη· βεβαίως ἔθεσεν ἐνταῦθα τὰ χρυσᾶ νομίσματα, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω. . . Ἀγούμεν λοιπὸν, προσέθηκε, πρὸς τὸν γέροντα γεωργὸν Νικόλαον· ἦτο φίλος τοῦ πατρὸς ἡμῶν, ὅστις οὐδὲν ἔπραττε χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ ἄς συμβουλευθῶμεν αὐτὸν καὶ ἡμεῖς ».

Ἐπρὲυθήσαν λοιπὸν οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ πρὸς τὸν γέροντα γεωργὸν καὶ διηγήθησαν αὐτῷ τὸ συμβάν· « Διαμεινάτε ἐπὶ τινὰς ἡμέρας παρ' ἐμοί, λέγει πρὸς αὐτούς· θέλω νὰ σκερθῶ ὀλίγον, διότι δυσκολεύομαι νὰ ἐννοήσω τί τρέχει· ἐγνώριζον καλῶς τὸν πατέρα σας· ἡμεῖθα φίλοι στενοί· ὁσάκις ἀπέκτα υἱόν τινα, ἐγὼ ἤμην ὁ ἀνάδοχος αὐτοῦ· ἐπίσης δὲ καὶ αὐτὸς ἐγένετο ὁ ἀνάδοχος τῶν τέκνων μου. Ἐὰν ὁ πατὴρ σας εἶπεν ὅτι ἔβαλεν εἰς τὸν σύρτην χρήματα, δὲν ἐψεύσθη, διότι ὁ πατὴρ σας ἔλεγε πάντοτε γυμνὴν τὴν ἀλήθειαν. »

Ἐκράτησε λοιπὸν ὁ γέρον Νικόλαος τοὺς υἱούς τοῦ φίλου του παρ' ἑαυτοῦ, καὶ ἐξέλειψεν ἐπὶ δέκα ὅλας ἡμέρας.

Τὴν δεκάτην ἡμέραν συνήγαγον αὐτούς, καὶ τοῖς εἶπεν· « Ὑπῆρχε ποτὲ εἰς χώραν τινὰ μακρυνὴν νέος τις, καὶ ὁ νέος οὗτος ἦτο πτωχός· ἠγάπησε τὴν κόρην πλουσίου τινὸς γείτονος καὶ ἀντεγαπήθη παρ' αὐτῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ἦτο πτωχός, δὲν ἐδύνατο νὰ τὴν νυμφευθῇ· ἠράβωνίσθη ὅμως αὐτὴν καὶ ἀπεσύρθη, περιμένων εὐνοϊκοτέρας περιστάσεις. Μετὰ τινὰ χρόνον ἄλλος τις ἠγάπησε τὴν κόρην, καὶ ἐπειδὴ οὗτος ἦτο πλούσιος, ὁ πατὴρ τῆς κόρης ἠθέλησε νὰ κάμῃ αὐτὸν γαμβρόν του, ἡ δὲ νέα, μὴ θέλουσα νὰ παρακούσῃ εἰς τὸν πατέρα αὐτῆς, συγκατένευσεν εἰς τὸν γάμον. Τὴν πρώτην ἑσπέραν μετὰ τὴν τέλεισιν τοῦ μυστηρίου ἐλθὼν ὁ νεόνυμφος πρὸς τὴν νεόνυμφον, εὔρεν αὐτὴν κλαίουσαν· « Τί ἔχεις ; τὴν ἠρώτησεν. » Ἡ νεόνυμφος ἐπὶ πολὺ ἐδίσταζε ν' ἀποκριθῇ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους διηγήθη τὰ διατρέξαντα, καὶ εἶπεν ὅτι εἶχε δόσει τὸν λόγον αὐτῆς εἰς ἄλλον· « Ἐγέρθητι, λέγει ὁ σύζυγος, ἐνδύθητι καὶ ἀκολούθει μοι ». Ἐνεδύ-

θη λοιπόν ἡ νεόνυμφος τὴν νυμφικὴν αὐτῆς ἐσθῆτα, ὃ δὲ σύζυγος ἐπορεύθη ὅπως θέσῃ τὸ σάγμα καὶ τοὺς χαλινοὺς εἰς τὸν ἵππον· μετὰ ταῦτα ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ τὴν ὠδήγησεν οὕτως εἰς τὸν οἶκον τοῦ πρώτου μνηστῆρος. Κρούσας δὲ τὴν θύραν, ἐφώνησεν· «Αἶ, δὲν εἶναι κανεὶς ἐδῶ;» Ἀποκριθέντος δὲ τοῦ μνηστοῦ, κατεβίβασε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ ἵππου, καὶ καταθέσας αὐτὴν ἐπὶ τοῦ κατωφλίου τῆς θύρας, ἀνεχώρησε, χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ.

Ἐν τούτοις ὁ μνηστὸς ἠγέρθη, καὶ λαθὼν τὸν λύχον, ἦλθε νὰ ἴδῃ τίς τὸν καλεῖ· τὰ μέγιστα δὲ ἐξεπλάγη ἀναγνωρίσας τὴν μνηστὴν αὐτοῦ, ἐνδεδυμένην τὴν νυμφικὴν τῆς ἐσθῆτα,

— Τίς σὲ ἔφερον ἐδῶ, ἠρώτησεν;

— Ὁ δεῖνας, ἀπεκρίθη αὐτῇ, μὲ ἐνυμφεύθη σήμερον τὸ πρῶτ'· καὶ ὅτε ἔμαθε παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόσχεσιν, ἦτις μὲ συνδέει πρὸς σὲ, μὲ ἔφερον ὁ ἴδιος ἐνταῦθα.

— Εἰσελθε λοιπόν, λέγει ὁ νέος, καὶ κάθισε· ἀλλ' εἶσαι ἡδὴ ὑπανδρευμένη, ἀνήκεις εἰς τὸν σύζυγόν σου.

Ἀμέσως δὲ ἐτοιμάσας ἵππον, προσεκάλεσεν ἱερέα, καὶ ἐνώπιον αὐτοῦ ἀπῆλλαξε τὴν γυναῖκα τῆς δοθείσης ὑπόσχεσεως. Μετὰ ταῦτα θέσας εἰς τὴν χεῖρα αὐτῆς χαρτίον, μαρτυροῦν ὅτι ἦτον ἐλευθέρα, ἐκάθισεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ εἶπεν· «Ἐπάνελθε εἰς τὸν σύζυγόν σου· δὲν εἶμαι πλέον τίποτε διὰ σέ».

Ἀνεχώρησε λοιπόν ἡ νεόνυμφος μόνη, ἐν καιρῷ νυκτός, φοροῦσα τὴν νυμφικὴν τῆς ἐσθῆτα. Ἐπρεπε νὰ διέλθῃ δι' ἐνὸς δάσους· ἐν τῷ μέσῳ τοῦ δάσους τούτου τρεῖς λησταὶ τὴν συνέλαβον.

— «Α! Α! εἶπεν ὁ εἷς, πολὺν χρόνον ἐπροσμεῖναιμεν χωρὶς νὰ ἴδωμεν οὐδὲ κοῦκον· ἀλλ' ἰδοὺ τέλος πάντων μία νύμφη.

— Ἄλλοίμονον, εἶπεν αὐτῇ· ἄφισέ με νὰ ἐξακολουθήσω τὸν δρόμον μου. Ἐπιστρέφω πρὸς τὸν σύζυγόν μου, διότι ἐκεῖνος, πρὸς ὃν ὑπεσχέθη νὰ γίνω σύζυγός του μὲ πέμπει πρὸς αὐτόν. Ἄφετέ με, καὶ λάβετε τὸ βαλάντιον τοῦτο, ἐν ᾧ περιέχονται δύο χρυσᾶ νομίσματα.

Ἐκλασε, καὶ τὰ δάκρυα αὐτῆς συνεκίνησαν τὸν ἕνα τῶν ληστῶν, ὅστις εἶπε πρὸς αὐτήν· «Ἐγὼ θέλω σὲ ὀδηγήσει πρὸς τὸν σύζυγόν σου. Σεῖς δὲ, σύντροφοι, κρατήσατε τὸ βαλάντιον». Συνώδευσε λοιπόν τὴν νεόνυμφον μέχρι τῆς συζυγιακῆς οἰκίας, καὶ ἀφείς αὐτὴν ἐκεῖ, ἀνεχώρησε.

Ἡ γυνὴ διηγήθη εἰς τὸν σύζυγον ὅτι συνέβη, καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτόν τὸ χαρτίον, δι' οὗ ἀπηλλάσσετο τῆς ὑπόσχεσεώς της.

Τώρα, φίλοι μου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρον γεωργός, τίς τῶν τριῶν, ὁ σύζυγος, ὁ ἐραστής ἢ ὁ ληστής νομίζετε ὅτι ἔπραξε καλλίτερον;

Ὁ πρεσβύτερος τῶν νέων κληρονόμων ἀπεκρίθη· «Νομίζω ὅτι ὁ σύζυγος, ὅστις ἀπέστειλε τὴν γυναῖκα αὐτοῦ πρὸς τὸν ἄνδρα, εἰς ὃν εἶχεν αὐτὴ ὑπόσχεθῆ τὴν χεῖρά της, ἐδείχθη γενναίωτερος τῶν λοιπῶν.

— Καὶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ δεύτερος, νομίζω ὅτι γενναίωτερος ἐδείχθη ὁ ἐραστής, ὅστις καίτοι ἔχων τὴν ὑπόσχεσιν τῆς γυναίκος καὶ ἀγαπώμενος, ἔπεμψε αὐτὴν ὀπίσω πρὸς τὸν σύζυγον.

— Τὸ κατ' ἐμέ, εἶπεν ὁ τρίτος, δὲν ἠξέυρω, ἀλλὰ μοὶ φαίνεται ὅτι φρονιμότεροι πάντων ἦσαν οἱ δύο λησταὶ οἵτινες ἐκράτησαν τὸ βαλάντιον μετὰ τῶν δύο χρυσῶν νομισμάτων.

Τότε ὁ γέρον γεωργός ἠγέρθη καὶ εἶπε· «Σὺ ἀφῆρες τὰ χρήματα τοῦ πατρός σου. Γινώσκω ὅτι ὁ πατήρ σας οὐδέποτε ἔλεγε ψεῦδος. . . Σὺ ἔλαβες τὰ χρήματα ἐκ τῆς σκευοθήκης.

Ὁ νεώτερος τῶν υἱῶν ἐταράχθη, ὠμολόγησε τὰ πάντα, ἀπέδωκε τὰ χρήματα, καὶ ἠρέσθη εἰς τὸ μέρος ὅπερ, μετὰ τὴν διανομὴν τῆς κληρονομίας, περιῆλθε νομίμως εἰς αὐτόν.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ.

Περὶ Γεννήσεως ἐν Κάσῳ, ὑπὸ Μ. Μ.

Προσεγγίζοντες τοῦ τοκετοῦ τῆς ἐγκυμονούσης, προσκαλεῖται εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἡ μάϊα καὶ οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς. Ὅταν

δ' αἱ ὠδίνες καταλάβωσιν αὐτήν, κλείεται ἡ θύρα τοῦ δωματίου, ἐνῶ εὐρίσκεται, καὶ οὐδεὶς δύναται νὰ εἰσέλθῃ ἐπὶ τινὰ χρόνον, ἵνα μὴ, ἀνοίγεισθαι τῆς θύρας, κακοποιῶν τι πνεῦμα εἰσπηδήσῃ ἐκεῖ· ἐν ἄλλῃ δὲ δωματίῳ συγγενεῖς ἄλλοι παραμένουσι, πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν τῆς μαίας.

Ἄμα τὸ κυροφούμενον ἴδη τὸ φῶς, ἡ λειτουργὸς τῆς θεᾶς Εἰλειθυίας παρατηρεῖ τὰ διακριτικὰ τοῦ φύλου του σημεῖα· καὶ ἂν μὲν εἶναι ἄρρεν ἐκφωνεῖ «*θηλυκό μὲ τό'ρα αὐτί,*» ἂν δὲ θῆλυ «*ἀρρενικό μὲ τό'ρα αὐτί*· λέγει δὲ τὸ ἀντίθετον πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν τυχόν παρειδυσάντων πονηρῶν πνευμάτων, ἅτινα δύναται νὰ βλάψωσι τὸ νεογνόν, ἀλλὰ πειθόμενα εἰς τὴν ὁμολογίαν τῆς μαίας καὶ μὴ εὐρίσκοντα ὅ,τι ἐκεῖνη ἐξεφώνησε διασκεδάζονται ἀτχάλλοντα. Ἡ μαία ἔπειτα κόπτει τὸν ὀμφαλὸν τοῦ βρέφους, καὶ καταπετόντος τοῦ κοταρίου, ὁδηγεῖ τὴν τεκοῦσαν ἐπὶ τὴν κλίνην τὰ χειρῶν αὐτῆ πάντα ἐνεργοῦσα.

Ἐν σκάφῃ δὲ χέσται ὕδωρ θερμὸν, ὅπου ἡ μαία καὶ αἱ εὐειδέστεραι τῶν ἐκεῖ γυναικῶν ῥίπτουσι ἄλλας καθαρὸν, ἵνα τὸ βρέφος προσκτήσῃται πᾶν στοιχεῖον καλλονῆς, εἰς ἐκείνας ἐν-υπαρχούσης. Διὰ τοῦ ἀλατισμένου τούτου ὕδατος λούεται τὸ βρέφος καὶ ἀπὸ πάτης καθαρίζεται ἀκαθαρσίας· ἀκολουθῶς σπαργανούται διὰ τῶν παρὰ τῆς μητρὸς φιλοπονηθέντων ἀναλόγως τῆς καταστάσεως αὐτῆς σπαργάνων· εἰς τὸ ὕδωρ ῥίπτονται ἀργύρια ἀνήκοντα εἰς τὴν μαίαν, ὡς ἀντιμισθία τῆς ἐργασίας τῆς.

Τὸ βρέφος ἐσπαργανωμένον διαβιβάζεται ἀνωθεν τοῦ ἐν τῇ σκάφῃ ὕδατος τρεῖς ἐναλλάξ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς μαίας εἰς ἄλλης τινὸς συγγενοῦς εἰς τὸ ἀπέναντι ἵσταμένης μέρος· ἐν ἐκάστῃ δὲ διχθάσει ἐκφωνεῖται· «*τὸν ποταμὸν ἐπέρασεσ τίποτε δὲν φοβάσαι*»· εἶτα φέρεται εἰς τὴν μητέρα παρὰ τῆς μαίας εὐχομένης αὐτῇ «*καλοῦρίζικο, καλὰ σαρᾶντα*».

Ἡ μαία προσκαλεῖ μετὰ ταῦτά τινα τῶν ἐκεῖ γυναικῶν νὰ

φέρῃ ὕδωρ, δι' οὗ νίπτει τὰς χεῖρας αὐτῆς, λέγουσα συγγρόνως τὸ κύριε ἐλέησον τεσσαρακοντάκις νιφθεῖσα δὲ δοξάζει τὸν ὕψιστον τὸν καταξιώσαντα αὐτὴν νὰ δεχθῇ εἰς χεῖρας νέον ἀνθρώπον· ἡ ἐργασία αὕτη λέγεται *σαραντόρεια*. Ἡ μαία πρὸς τούτοις στήνει εἰς τὸ παρὰ τὴν κεφαλὴν τῆς λεχῶ μέρος τῆς κλίνης σιδηράτρακτον, εἰς οὗ τὴν κορυφὴν ἐμπερονᾷ σκόροδον καὶ κρόμμυον λευκόν· ταῦτα μένουσιν ἐνταῦθα ἡμέρας ὀκτώ, ὅπως ἀποδιοπομπῶσι τὴν βασκανίαν, φαρμῶ καὶ μάτι καλουμένην, ἐμπηγόμενα εἰς πάντα βασκανιον ὀφθαλμὸν, καὶ ἀμβλύοντα τὴν ὀλεθρίαν αὐτοῦ ἐπήρειαν.

Ταῦτα πάντα διαπράττονται ἐν τῷ κεκλεισμένῳ δωματίῳ, ἢ εἰς τὸ ὅποιον εἴσοδος ἀπυγορεύεται αὐστηρῶς εἰς πάντας, ὡς εἴρηται, μέχρις οὗ ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς εὐλογῆσῃ τὸ τέκνον. Ἡ θύρα ἤδη πρῶτον ἀνοίγεται εἰς τὸν λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου, ὅστις ἐλθὼν ἀναγινώσκει τὴν ἀρμυδίαν εὐχὴν, καὶ μετὰ ταῦτα ἡ θύρα ἀνοίγεται τοῖς πᾶσιν. Σημειωτέον δὲ ὅτι εἰς τὸν ὠραιότερον ἐπιτρέπεται ν' ἀσπασθῇ πρῶτος τὸ βρέφος ἵνα μεταδώσῃ αὐτῷ μέρος τοῦ κάλλους του, καὶ εἰς τὴν ἐγκρατεστέραν καὶ σφρονοστέραν νὰ τὸ πρωτοθῆλᾶσῃ ἢ, κατὰ τὴν ἐγγχώριον λέξιν, βρωματίση, ἵνα καὶ τὸ τέκνον ὁμοιάσῃ αὐτῇ. Ὁ ἱερεὺς καὶ πάντες οἱ παρευρισκόμενοι λαμβάνουσι διάφορα τρωγάγια καλούμενα γεννητοῦρια, εὐχόμενοι πᾶσαν μὲν εὐτυχίαν εἰς τὸ τεχθὲν, ἀνάφρωσιν δὲ καὶ εὐτοκίαν εἰς τὴν τεκοῦσαν.

Ἄν τὸ τέκνον γεννηθῇ νύκτα, ἡ μαία τὴν ἐπιούσαν λαμβάνει λινάριον, τὸ ὅποιον δένει εἰς τὸν ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ δωματίου, ὅπου ὑπάρχει ἡ λεχῶ, κρίκον. Γυνὴ δὲ τις ἐπὶ τούτῳ ὠρισμένη ἐρωτᾷ αὐτὴν τί δένει· αὐτὴ δὲ ἀπαντᾷ· «*τὰ στεροπόδια τῆς λεχοῦς, τὸ σουρρίτι τοῦ παιδίου, καὶ τὰ κακὰ μάτια*. Ἡ ἐρωτησις ἐπαναλαμβάνεται τρεῖς, καὶ εἰς ἐκάστην ἀπάντησιν ἡ μαία δένει ἓνα κόμβον εἰς τὸν κρίκον διὰ τοῦ λιναρίου.

Καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς γεννήσεως μέχρι τῆς βαπτίσεως, ἥτις λαμβάνει χώραν συνήθως μετὰ ὀκτῶ ἢ δέκα ἡμέρας,

ἅπαντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι πορεύονται καὶ εὐχονται τῇ λεχῶ, λαμβάνοντες γλυκύσματα, ἀφθόνως ἐπὶ τραπέζης παρατεθειμένα. Καθ' ὅλον δὲ τὸ διάστημα τοῦτο, καθ' ὃ τὸ τέκνον μὴ ἀπεκδυθὲν εἰσέτι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον διὰ τοῦ βαπτίσματος, δύναται εὐκόλως νὰ τρωθῇ ἀπὸ τὰ βέλγη τοῦ πονηροῦ, περιρρουεῖται οὐδέποτε ἐγκαταλειπόμενον μόνον, κλειομένης ἐνώρις τῆς θύρας τοῦ οἴκου, ὅθεν ἀπαγορεύεται ἡ ἐξαγωγή φωτός. Καὶ αὐτὰ δὲ τὰ σπάργανα δὲν πρέπει νὰ ἴδωσιν οἱ ἀστέρες, ἢ, καθὼς λέγεται, δὲν πρέπει ν' ἀστρονομηθῶσι. Καὶ ὅταν τὸ τέκνον βαπτισθὲν καὶ ἀναπτυχθὲν ἐξαχθῇ ποτε τοῦ οἴκου νυκτός, τίθεται ἐπ' αὐτοῦ τεμάχιον ἄρτου ὡς ὄπλον κατὰ τῶν ἐξωτικῶν.

Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι κομίζουσι κατ' ἔθος διάφορα γλυκύσματα αἰτοῦ κλ. καλούμενα *καρίσκια*. Τούτων μέρος λαμβάνει ἡ μαῖα, ἀναγκαζομένων τῶν κομισασῶν αὐτὰ *καρισκόφων* καλουμένων, νὰ τὰ μεταφέρωσιν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Μεθ' ἡμέρας ἑπτὰ ἀπὸ τῆς γεννήσεως, τελοῦνται τὰ καλούμενα ἑπτὰ (ἑφτά). Κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην ἡ μαῖα δένει τὴν *κούριαν*. Ἀναρτᾷ δηλονότι λαγούριον δεδεμένον διὰ τῆς ζώνης τοῦ πατρὸς μεταξὺ δύο ξύλων. Καὶ ἀφοῦ ἐναποθέσῃ τὸ βρέφος εἰς τὴν αἰώραν ταύτην, λαμβάνει θυμιατήριον, δι' οὗ θυμιά τὴν μητέρα, τὸ βρέφος καὶ τὸν οἶκον, ἐκφωνοῦσα «ὦ Μοῖραι τῶν Μοιρῶν, ἔρχεσθε νὰ καλομοιράσετε τῆς δεῖρα τὸ παιδί, καὶ νὰ τοῦ χαρίσετε τὴν Ἀλεξάνδρα μὲ τὰ ἀλώγια, τὴν θάλασσαν μὲ τὰ καράβια καὶ τὴν Πόλιν μὲ τὰ διαμάντια». Μετὰ δὲ τὴν ἐπίκλησιν τῶν Μοιρῶν ἐπιτίθενται ἐπὶ τοῦ βρέφους τὰ πολυτιμώτερα τῶν φορεμάτων, τοῦ πατρὸς μὲν ἂν ᾦναι ἄρρεν, τῆς δὲ μητρὸς ἂν ᾦναι θῆλυ.

Περὶ λύχνων ἀρὰς τίθεται ἐν μέσῳ τῆς οἰκίας τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς τρία βαρῆα *κουλούρια*, καλούμενα *μυροθρία* (μονογύρια), ἐν μέσῳ δὲ τῆς τραπέζης ἐπιτίθεται *λεκάνη* πλήρης μέλιτος, καὶ εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς κολλῶνται τρεῖς νεόπλαστοι

λαμπάδες. Πᾶσα δὲ ἡ ἐπιφάνεια τῆς τραπέζης καλύπτεται διὰ τρωγαλίων. Προσκληθέντων δὲ τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ἀνάπτονται αἱ λαμπάδες, ἐξ ὧν ἡ μὲν ἀριμεροῦται εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, ἡ δὲ εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἡ τρίτη εἰς τὸν Προδρόμον. Σιωπῇ ἐπικρατεῖ βαθεῖα, καὶ μόνον φωνὴ ἀθώου παιδὸς διακόπτει αὐτήν, τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἀναγινώσκειται τρίς, προστάτης τοῦ νεογνοῦ κηρύσσεται ὁ ἅγιος, οὗ ἡ λαμπὰς καίεται πρώτη. Αἱ Μοῖραι τότε κατέρχονται ἀόραται καὶ καλομοιράζουσι τὸ τέκνον, λαμβάνουσαι καὶ κᾶτι τι ἐκ τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἧς ἡ ἐπιφάνεια καλύπτεται ἅπασα, ἵνα μὴ αὐταὶ βίψασαι τὰς χεῖρας αὐτῶν εὕρωσι κενὸν καὶ δυσαρεστηθῶσιν. Εἰς δὲ τὸν προστάτην τοῦ παιδὸς ἅγιον τελεῖται λειτουργία μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας. Τέλος πάντων μετὰ τὸ τέλος τῆς τελετῆς κόπτεται εἰς τεμάχια ὁ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἄρτος, καὶ ἐμβαπτίζομενος εἰς τὸ μέλι προσφέρεται εἰς τοὺς παρευρισκομένους. Σημειοῦμεν ἐνταῦθα ναυούρισμά τι (βρακαλίτμα) συνήθως λεγόμενον εἰς τὰς κόρας.

Κόρη τοῦ σ' εἶπεν ἄσκημην (α) ἄσκημα βούχα' ἄλοι (β) μήμ(γ) κατελύσοι τὰ φορεῖ, μὴ 'οἱ (δ) τοῖς ἀλημένοι (ε) μήφ φᾶ τὸμ μᾶ (ς) κυτράγκουρα, τὸν Ἄουστο σταφύλια Κι' ἀπ' Ἄουστον ὡς Ἄουστο κακοὺς Ἄουστους νὰ 'χοι Πολλυοντιᾶ (ζ) 'ς τὸ σπίτι του καὶ μοῖν (η) ὁ σορός του (θ) Κι' ἀπὸ τὸ μοῖν νὰ χρωστῇ τ' ἀνάμισυ πινάκι Καὶ τοῦ πικρᾶ μιὰλ λειτριᾶ καὶ τοῦ ὄσκου (ι) μιὰπ πίτα

M. M.

(α) Ἄσκημην—ἄσκημη. — (β)—βάλοι. — (γ) τὸ τελικὸν σύμφωνον τῆς προηγουμένης τρέπεται εἰς τὸ ἀμέσως ἐπόμενον. (δ)—Ἰδοι. — (ε) — οὗς ἀναμένει. — (ς)—Μαῖον. — (ζ)—πολλά δόντια, δηλ. πολλοὺς ἱκανοὺς μόνον εἰς τὸ τρώγειν οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἐργάζεσθαι, δηλ. Μαργίτας. — (η)—μόδιον = 1/2 κοιλὸν Κωνσταντινουπόλεως. — (θ)—τὸ εἰσόδημά του, ἡ καθαρὰ πρόσοδος του — (ι) — βροσκῶ. — Τρομερὰ τῶ ὄντι κατὰρα. !!!

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΥΜΑΣ.

(*Ἴδε φυλ. 2.*)

Ἀφ' οὗ πολὺν χρόνον ὁ Ἀλέξανδρος Δυμᾶς διήγε συγγράφων μυθιστορίας, ἀπεφάσισε νὰ ἐπιμεληθῆ καὶ τι σπουδαιότερον ἀπεφάσισε νὰ συγγράψῃ ἱστορίαν. Δὲν σκοπεύομεν βεβαίως ν' ἀναλύσωμεν τὰ ἄπειρα λεγόμενα ἱστορικὰ συγγράμματα τοῦ ἀνδρός· διότι δὲν δυνάμεθα ν' ἀποχωρήσωμεν αὐτὰ τῶν μυθιστοριῶν του.

— Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ συγγραφῆτε τόσον ταχέως τὴν ἱστορίαν, ἠρώτησε ποτὲ φίλος τις τοῦ Ἀλεξάνδρου Δυμᾶ αὐτόν.

— Ἄ! ἀπεκρίθη ὁ μυθιστοριογράφος, ἀναγινώσκω ὀλίγον, σκέπτομαι ἐπίσης, καὶ ἀκολούθως διὰ τῆς φαντασίας ἀναπληρῶ τὰ ἐπίλοιπα.

Ἦς ἂν ἦναι δυνατόν ν' ἀναπληρώσῃ τις διὰ τῆς φαντασίας τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν κριτικὴν!

Ἴδου τί ἀναφέρει γάλλος τις κριτικὸς ὁμιλῶν περὶ τοῦ Δυμᾶ ὡς ἱστορικοῦ· «ὁ Ἀλέξανδρος Δυμᾶς βεβαίως εἶναι εἰς ἓκ τῶν » καλλιτέρων μυθιστοριογράφων ἡμῶν· ἀλλ' ἐπιθυμῶν νὰ κα- » τατάξῃ ἑαυτὸν καὶ μεταξὺ τῶν ἱστορικῶν, δύναται νὰ ἐξε- » γείρῃ κατ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν ομάδα ταύτην, ἥτις ἤδη δι- » καίως θέλει παροργισθῆ· καὶ τῶντι· μεταξὺ τῶν συγγραμ- » μάτων αὐτοῦ τῶν θεωρουμένων ὡς ἱστορικῶν ἐλλείπει καὶ » κρίσις καὶ φιλοσοφία. Δὲν ἔπρεπε νὰ τολμήσῃ σήμερον ὁ Δυ- » μᾶς νὰ γράψῃ ἱστορίαν, σήμερον ὅτε ὑπάρχουσιν ἱστορικοὶ με- » λετῶντες, κρίνοντες καὶ γράφοντες μετὰ μεγάλης ἐπιστασίας » καὶ περισκέψεως.»

Ἄπειρα μυθιστορήματα ἐπηκολούθησαν τὰ ἱστορικὰ του συγ- » γράμματα· ἡ ταχύτης δὲ τῶν χειρῶν του καὶ ἡ γονιμότης τῆς φαντασίας του ἦτο τοιαύτη, ὥστε πολλοὶ ἔλεγον ἀστεϊζόμενοι

ἔτι συγγράφει καὶ μὲ τὰς δύο χεῖρας. Μεταξὺ τῶν μυθιστοριο- » γράφων τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος δύο εἰσὶν οἱ γράψαντες τερα- » τῶδη ἀριθμὸν μυθιστορημάτων, ὁ Ἀλέξανδρος Δυμᾶς καὶ ὁ Ἡ- » λίας Βερθές· ἡ διαφορὰ εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος εἶχε πολλοὺς συνεργά- » τας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦτο καὶ ὁ Αὐγουστός Μακὲ, νέος εὐφύε- » στατος· ὁ δὲ δευτέρος συνέγραφε μόνος του.

Ὁ Δυμᾶς δὲν γράφει τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν τόσον καλῶς! Καὶ διατί; διότι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γράφῃ τίς καλλήτερον, ὅταν γράφει καὶ μὲ τὰς δύο τοῦ χεῖρας.

Σπανίως διατρέβει εἰς Παρισίους ὁ περίφημος οὗτος ἱστορικός· περιηγήθη δὲ ἄπασαν σχεδὸν τὴν ὑφήλιον.

Πρότινων ἐτῶν ἠγέρθη δίκη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μάκε περὶ τινων μυθιστορημάτων· καὶ ἐκέρδισε μὲν ὁ Μακὲ· ἀλλ' ὁ Δυμᾶς δὲν ἔπαυσε νὰ χαίρῃ τὴν αὐτὴν ἦν ἔχειεν ὑπόληψιν.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπισκέφη τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἔνθα διέτριψεν ἀρκετὸν χρόνον, καὶ λαβὼν πληροφορίας περὶ τοῦ Γαριβάλδου μεθ' οὗ καὶ ἐσχτίσθη ἔγραψε τὰ ἀπομνημονεύ- » ματα τοῦ Ἰωσήφ Γαριβάλδου, ἅτινα, λέγει, συνεγράφησαν ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου τούτου στρατηγοῦ· πάντες ὅμως γνωρίζουσι τὸ ὕφος τοῦ Δυμᾶ, καὶ πάντες ἐννοοῦσιν ὅτι ὁ Γαριβάλδης καθ' ὅν και- » ρὸν μάλιστα ἐξεδόθησαν τ' ἀπομνημονεύματά του, δὲν εἶχε τό- » σην εὐκαιρίαν ὥστε καὶ νὰ συγγράφῃ.

Ἄλλὰ τί νὰ γίνῃ! ὅσοι συνείθισαν νὰ γράφωσι ψεῦδη δὲν δύ- » νανται νὰ παραιτήσωσι τὸ σύστημα τοῦτο.

Καὶ τοιοῦτος μὲν ὁ Ἀλέξανδρος Δυμᾶς· ὑπάρχει δὲ καὶ υἱὸς αὐτοῦ ὅστις λέγεται Ἀλέξανδρος Δυμᾶς υἱὸς πρὸς διαστολὴν τοῦ πατρός· ὡπεὶ ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ σύγχρησις.

Ἀπομνημονεύματα ἀτυνομικοῦ τινος ὑπαλλήλου.

Ἰάσων ὁ σκληρός.

Τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν, ὁ Ἰάσων ἐσηκώθη, ἐβάδισεν ὀλίγα βήματα ψηλαφίτως, πρὸς διεύθυνσιν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐμὴν ἤκουσα τὴν σύγκρουσιν ποτηρίου πρὸς φυάλην. ἤκουσα τὸν θόρυβον, ὃν ὁ Ἰάσων ἔκαμε πίνων· καὶ τέλος ἐνόησα ὅτι καὶ τὸ ποτήριον καὶ τὴν φυάλην ἔθετεν ἐπὶ τινος μικρᾶς τραπέζης, ἀπεχούσης ἐφ' ὅσον ἡ χεὶρ του ἔφθανε.

Πρὶν ἢ ἀποκοιμηθῆ, ὁ Ἰάσων ἐπρόφερε τινὰς λέξεις ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ φωνὴν χαμηλὴν, καὶ μὲ ὕφος ἀκατάληπτον. Ὁ ὕπνος καταλαμβάναν αὐτὸν βαθμηδὸν, ἀλλ' ἤτον ὕπνος βαρὺς, ἀνήσυχος, τεταρμυμένος.

Μετ' ὀλίγον ἐνόησα ἐκ τῶν κινήματων του ὅτι εἰσήρχετο εἰς τὸ βασιλεῖον ὄνειρου, καὶ ἐδιπλασίασα τὴν προσοχήν μου, διότι ἤμην προειδοποιημένος ὅτι ὁμίλει μὲν εἰς ἐπήκουον, ἀλλ' οὐχὶ πάντοτε ἀρκούντως καθαρά, ὥστε νὰ δυνηθῆ τις νὰ ἐννοήσῃ τί ἔλεγε.

— Ἄ! ἔκραζεν αἴφνης μὲ φωνὴν προξενούσαν φοικιάσιν, τί θὰ κάμης διὰ νὰ προμηθευθῆς ἀμέσως σαπῶνιον, ἐὰν κρύψω ἐκεῖνο τὸ ὅποιον εἶναι εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ εἶπω ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐκ τούτου. Ἄ! τὴν ἔπαθε, κύριέ μου! Ἄλλ' ὄχι, ὄχι! γύψον! Ἐεὶ τὸν τιῆον. Τίς ἤθελε σκεφθῆ τούτο, τίς ἤθελε μαντεύσει ὅτι ὁ γύψος ἦτον ἀντιφάρμακον; Χωρὶς τοῦ καταχθόνιου ἐκείνου Ἀρρίου, ἤθελον...

Ἐσιώπησεν αἴφνης· μετ' ὀλίγον δὲ, ἐπανέλαθε.

— Διατί μὲ παρατηρεῖς οὕτω, καταχθόνιον κυανοῦν ἔνδυμα; Δὲν θέλω νὰ σοὶ εἶπω τίποτε· ὄχι, ὄχι, δὲν θὰ μάθης τίποτε.

Οἱ λόγοι ἐπνίγησαν τότε ἐντὸς τοῦ λάρυγγος τοῦ Ἰάσωνος, καὶ ἡ φράσις του ἢ μέχρι τούδε τόσον καθαρά, κατέστη ὅλως ἀκατάληπτος. Περὶ τὸ μεσσηύκιον ἀνηγέρθη, ἐγασμώθη, καὶ εἶπε πρὸς τὴν ὑποτιθεμένην γυναῖκα αὐτοῦ.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, πρέπει νὰ κοιμηθῶμεν· κάμνει φοικιτὸν ψῦχος ἐντὸς τῆς οἰκίας ταύτης.

Ἡ γυνὴ δὲν ἀπεκρίθη, ἐννοεῖται, καὶ ὁ Ἰάσων ἤρχισε πάλιν νὰ πίνῃ.

— Γυναῖκα, εἶπεν οὗτος καταβιάζωντὴν φωνήν, καὶ λησμονῶν ὅτι αὕτη δὲν ἤθελε τὸν ἀκούσει καὶ ἂν ἀκόμη ὁμίλει μὲ ἰσχυρὰν φωνήν, ἐπῆρα ἀπὸ τὸ καφενεῖον τεμάχιον ἀλειμματοκερίου, καὶ τοῦτο εἶναι ἀρκετὸν διὰ νὰ μᾶς φέξῃ.

Τούτων λεγθέντων, ἠκούσθη κρότος μετὰ σπινθηροβόλησεως γημικῆς θεοικαρίδος, καὶ τὸ δωμάτιον ἐφωτίσθη.

Ἄλλ' ἤμην ἤδη ὀπισθὲν του, μὲ τὴν χεῖρα τεταμμένην κατ' αὐτοῦ.

— Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐπανέλαθεν ἀνάπτων τὸ τεμάχιον τοῦ ἀλειμματοκερίου, κοιμᾶσαι σὰν τὸ κοῦτσουρο! θὰ σὲ ἐξυπνήσω ἐγὼ, ἐλθέ!

Ἐστράφη καὶ εὐρέθη μέτωπον πρὸς μέτωπον μὲ ἐμέ.

Ἦλιν ἐξ δακτύλους ὑψηλότερος τῆς γυναικὸς του. Ἀπηλλάχθη τὸ καλύματός μου, καὶ ἔρριψα τὸ ἐπανωφόριον ἐπὶ τινος ἔδρας.

Ὁ Ἰάσων δὲν ἠδύνατο ν' ἀμφιβάλλῃ. Ἄλλ' ὅμως δὲν μὲ ἀνεγνώρισεν ἀμέσως, καὶ βεβαίως μὲ ἐξέλαθεν ὡς κλέπτῃν.

— Δολοφονία! Δολοφονία! ἐφώνησε, δολοφόνος;...

Ἡ χεὶρ μου ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του, καὶ δὲν εἶχον οὐδεμίαν ἀνάγκην νὰ τῷ ἐξηγήσω τὴν στάσιν μου ταύτην. Χάρις εἰς τὸν λύχνον, ὃν ἐκράτει καὶ ὅστις τοῦ διέφυγε, μὲ ἀνεγνώρισε, καὶ ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου μου βλέμμα ἐπτοημένον ἀπὸ φρίκην καὶ φόβον, καὶ ὅπερ ἔλαμπεν εἰς τὰ σκότος ὡς ἐλαφοειδοῦς ἀγριμαίου.

— Δός μοι τὸ κλειδίον τῆς μικρᾶς σκευοθήκης τῆς ἀναβάθρας, τῷ εἶπον μὲ τόνον προστακτικῶν ἀπεκάλυψε, κατ' ὕπνον ἅπαντα τὰ κακουργήματα, τὰ ὅποια διέπραξες.

Ὁ Ἰάσων δὲν ἀπεκρίθη μὲν ἀμέσως· φωνὴ μόνον ἀνθρώρωτος διέφυγεν ἐκ τοῦ στόματός του· μετὰ ταῦτα τέλος, μὲ φωνὴν ἀσθμαίνουσαν ἐψιθύρισε.

— Είπουν; Θεέ μου! τί εἶπον;

— Εἶπες ὅτι τὰ ἀργυρὰ σκεύη, τὰ κλαπέντα ὑπὸ τοῦ Σαράχ καὶ τοῦ Δαβκέν, ἦσαν κεκρυμμένα ἐντὸς τοῦ κήπου, πλησίον τῶν πασχαλεῶν; εἶπες ὅτι ἡ μικρὰ σκευοθήκη, ἧς σοὶ ζητῶ τὸ κλειδίον, ἔκλειεν ἐντὸς χιλίας λίρας, αἵτινες ἀνήκουν εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἀπεπειράθης νὰ φαρμακεύσῃς, ῥίπτων ἐντὸς τοῦ τείου αὐτοῦ θεϊκὸν ὄξύ.

Ὁ Ἰάσων ἐξέβαλε φωνὴν τρομερὰν, ἠγωνίσθη ὀλίγον μεταξὺ τῶν χειρῶν μου, καὶ τέλος μοὶ εἶπεν.

— Εἶναι ἀληθές, εἶναι ἀληθές, εἶμαι ἔνοχος. Θὰ ἦτον ἀνωφελές, θὰ ἦτον ἄλογον νὰ τὸ ἀρνηθῶ, ἀφοῦ εἶπον πάντα. Ἄλλὰ εἴσθε μόνος, εἴσθε ὀλίγον πλούσιος, ἴσως εἴσθε καὶ πτωχός; λοιπόν! σὰς δίδω χιλίας λίρας στερλίνας.

Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἀπεκρινόμην.

— Δὲν εἶναι ἀρκεταί; θέλετε περισσοτέρας, δὲν ἔχει οὕτως; προσέθεσε; λοιπόν! θὰ σὰς δώσω δύο χιλιάδας εἰς χρυσόν, ἐὰν θέλητε νὰ μὲ ἀφήσητε νὰ φύγω; εἰς χρυσόν, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεὶς θὰ μάθῃ ποτὲ πόθεν ἔχετε τὴν ποσότητα ταύτην; ἀλλὰ θέλω νὰ φύγω; ἀφήσατέ με νὰ φύγω!

— Ποῦ ἔκρυψες τὸ σαπώνιον, τὴν ἡμέραν τῆς φαρμακεύσεως τοῦ δυστυχοῦς Ἐρρίκου;

— Εἰς τὴν σκευοθήκην τῆς ἀναβάθρας. Ἄλλὰ τί ἐνδιαφέρεσθε, ἀφοῦ ὁ Κ. Ῥοζέρ δὲν ἀπέθανε. Σκεφθῆτε λοιπόν, δύο χιλιάδας λίρας εἰς χρυσόν, ὅλας εἰς χρυσόν!

Ἐδραξα τὰς δύο χεῖρας τοῦ ἀθλίου, καὶ ὁ κρότος τῶν χειροπέδων τὸν ἔκαμε νὰ ἐνοήσῃ τὴν ἀπόκρισίν μου.

Τότε φωνὴ ἀγωνίας, τόσον ἰσχυρὰ, τόσον διαπεραστικὴ, ὥστε οἱ δύο κλητῆρες ἐξῆλθον ἐκ τῆς κρύπτῃς των, διέφυγεν ἐκ τοῦ λάρυγγος τοῦ Ἰάσωνος τὸν ἀπεστομώσαμεν, καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν οἱ τρεῖς δεσμῶνται, ὁ Ἰάσων, ἡ γυνὴ αὐτοῦ καὶ ἡ θεραπαινὶς Ἰωάννα κατεγράφησαν εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ Faruham.

Τὴν ἐπαύριον ἡ ἐλευθερία ἀπεδόθη εἰς τὴν πτωχὴν Κλάραν, ἐπὶ καὶ ἔμαθα μετὰ ταῦτα, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν, ὅτι τὸ φρέον ζεύγος, ἀπηλλαγμένον τῶν διχονοιῶν, ἂ παρενέβαλεν ὁ Ἰάσων, ἔζη εὐτυχές, ἀπολαμβάνον μετὰ φρονήσεως τὴν περιουσίαν, τῆς ὁποίας ἠθέλησε νὰ τοὺς στερήσῃ ὁ ἄθλιος τοκογλύφος.

Ὁ Ἰάσων καταδικάσθη εἰς διὰ βίου δεσμὰ, διότι εἰς τὸ δικαστήριον δὲν ἔγεινε λόγος εἰμὴ περὶ τῆς κλοπῆς; κατέλειψαν τὴν κατηγορίαν τῆς φαρμακεύσεως, ἐνεκα ἐλλείψεως ἄλλων ἀποδείξεων ἐκτὸς τῶν ἠθικῶν. Ἡ ὁμολογία του, γινομένη εἰς τὸ πρῶτον κίνημα τοῦ φόβου, ἠδύνατο νὰ δώσῃ ὕλην ἀμφιβολίας.

Ἡ γυνὴ τοῦ Ἰάσωνος καὶ ἡ θεραπαινὶς Ἰωάννα ἐτιμωρήθησαν ἐλαφρῶς. Τέλος ὁ Σαράχ, χάρις εἰς τὰς ἐπιμόνους παρακλήσεις πλείστων προσώπων εὐνοϊκῶν καὶ ὑψηλῆς περιουσίας, ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Καναδά.

Ἐκεῖ εὐρίσκοντο πλεῖστα μέλη τῆς οἰκογενείας του, καὶ ἔμαθον ἕκτοτε ἐξ ἐπιστολῶν, δι' ὧν μοὶ ἐξήγει ἀπασαν τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς, ὅτι κατεῖχε θέσιν εὐτυχητὴ καὶ ἔντιμον.

Ἡ ἐπιτυχία τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἔκαμε μέγαν κρότον, καὶ οἱ κάτοικοι τοῦ κομητάτου τῆς Συρρένης, ἐπαινοῦσιν εἰσέτι τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου τοῦ Λονδίνου.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

Ἰδοὺ, Κύριοι συνδρομηταί, μετὰ δεκαπενθήμερον οἰκουρίαν ἐξέρχεται αὐθὶς πρὸς ἐπίσκεψιν ὑμῶν ἡ Ἐρατώ, ἧτις διὰ τῆς δεκαπενθημερίδος ὑπεσχέθη πρὸς ὑμᾶς τὴν ἀνακοίνωσιν τῶν νέων. Δὲν εἶναι δύσκολον πρᾶγμα νὰ πληροῖ τις τὴν περιέργειάν σας, περιγράφων τὰ ἐκάστοτε ἐν τῇ κλεινῇ Κεκροπία συμβαίνοντα, καθότι τὰ νέα τῶν Ἀθηνῶν εἶναι τόσον πολλὰ καὶ ποικίλα, ὥστε καὶ εἰς τὴν ἀμβλυτέραν γραφίδα χορηγοῦν Ἡρα-

δοτειον χάριν· ὡς πρὸς τοῦτο, ἡ κοινωνία μας ὁμοιάζει εὐθάλῃ τινι κήπον πλήρη μύρτων, ναρκίσων, ρόδων καὶ ἴων, ἐκ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὸς ὁ εἰς πάντα ἀμβλυωπῶν δύναται νὰ ἀποκόψῃ εὖοσμόν τι ἀνθύλλιον.

Ἐν τούτοις, ὅτι, ἐν γένει θεωρούμενον, φαίνεται εὐχερῆς, ἀποβαίνει δυσχερέστατον διὰ τὴν Ἐρατῶ. Πῶς νὰ ἀφίση ἡ Ἐρατῶ εἰς τὸν περιεργον ἐκεῖνον ἀναγνώστην, ὅστις καὶ μόνην τῆς ἡμερησίας αὐτοῦ λατρείας θεᾶν ἔχει τὴν πολιτικὴν, περὶ τῆς ὁποίας ἡ Ἐρατῶ, ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς, ἔσχε τὴν ἀπειροκαλίαν νὰ εἴπῃ ὅτι οὔτε λέξιν θὰ γράψῃ; καὶ πόθεν ἐζήτησε νὰ ἐξοστρακίσῃ ἡ Ἐρατῶ τὴν πολιτικὴν; ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἡ πολιτικὴ εἶναι ἡ ἐμφυτος γενικὴ μανία, ὅπου καὶ αὐταὶ αἱ συναναστροφῆς οὐδόλως τερπναὶ λογίζονται, ὅταν ἡ πολιτικὴ δὲν παρακάθηται εἰς τὸ μέσον, ὅπου τέλος ἡ πολιτικὴ ὁμοιάζει τὰς στίφῃ μελισσῶν περικλειούσας κυψέλας, ἔνθα παντοδαπὰ εἶδη συρρέουν.

Ἄλλὰ μήπως ἄραγε θέλει ἐνδιατρίβει εἰς τὸ ἔργον ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἡ Μοῦσα Ἐρατῶ ἐζήσκει, ἡ ὁποία ἐμφανισθεῖσά ποτε εἰς τὸν χαριέστατον ποιητὴν τῶν ἐρώτων, τόσα καὶ τόσα ὠραῖα ἄσματα ἔψαλεν, ὡς ὁ ἴδιος ποιητὴς ἀναφέρει;

Τὴν ἀνοιξιν μίαν μέρα
Ἐκεῖ ποῦ τραγουδοῦσα,
Ψηλά πο τὸν Αἰθέρα
Κατέβηκεν ἡ Μοῦσα,
Ἡ ψάλτρα Ἐρατῶ.

Ὅχι, κύριοι, ἡ νέα Ἐρατῶ δὲν σκοπεῖ νὰ ἐμφιλοχωρήσῃ εἰς τὰ ἔγκατα τῶν εὐαισθητῶν καρδιῶν, ὅπως κατοπτέυσῃ τὰ τρυφερὰ ἐκεῖνα αἰσθήματα τὰ ὁποία ἔψαλλεν ἡ ἀρχαία Μοῦσα· ἀλλὰ δὲν θέλει δειχθῆ πάλιν τόσον ἀναισθητος, ὥστε νὰ μὴ ἀναβῆ ποτὲ εἰς τὰ ὑπερῶα τῆς αἰσθητικότητος.

Ἰδοὺ λοιπὸν οἱ δύο πελώριοι βράχοι, οὓς δὲν δυνάμεθα νὰ ὑπερπηθῶμεν, ἰδοὺ ὅτι ἀπὸ τῆς Σκύλλας περιπίπτομεν εἰς τὴν

ἀριθὸν χωρὶς νὰ ἔχωμεν ἐλπίδα πρὸς σωτηρίαν. Ἐν τοσοῦτῳ ἐπιέλομεν προσπαθήσει νὰ ἀντιπαρέλθωμεν ἀσφαλῆς τὰ ἀκαταμάχητα ταῦτα προσκόμματα, ἀν καὶ δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι ὁ φλεγματικός ἀναγνώστης θέλει μᾶς παραιτήσῃ ἀν δὲν ἀπαντήσῃ ἐν τῇ Ἐρατῶ τὴν μόνην ἐρωμένην του, τὴν Πολιτικὴν, ἡ δὲ χαριτόβρυτος ἀναγνώστρια, ὅτι θέλει ἀποστρέφει ὀργίλως ἀπ' ἡμῶν τὰ βλέμματά της, ἀν δὲν τῇ προσφέρωμεν μικρὰν τινὰ παρηγορίαν τῶν ἀνιάτων πόνων, οὓς ἐπήνεγκον πρὸς αὐτὴν τὰ διαπεραστικά βέλη τοῦ σκληροῦ τῆς Ἀφροδίτης βρέφους.

Ὁ βαρὺς χειμὼν ὅστις ἐφέτος μᾶς ἐχαιρέτησεν εἶχε βυθίσει ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὸ κοινὸν τῆς Πρωτευούσης εἰς τὴν ἀνίαν ἐκεῖνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται ὁ ἄνθρωπος ὅταν ἀκουσίως ὑποφέρῃ στερῆσιν τινὰ· ἀλλὰ τὸ καλὸν ἦτον ὅτι δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπανεέλθωσιν ἡμέραι εὐδίας, πλήρεις χάριτος καὶ θεληγῆτρων· καθεὶς εἰς τὰς εἰλικρινεῖς ταύτας ἡμέρας ἐφρόντιζε νὰ εὕρῃ τὸ μᾶλλον εὐφρόσυνον ἀντικείμενον, τὸ ὅποιον νὰ δύναται πλειότερον ὅπως φαιδρύνῃ τὸ ὑπὸ τοῦ ὑπερβολικοῦ ψύχους χαλαρωθὲν μέτωπόν του· ὁμολογοῦμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐκυριεύθημεν πόθου, καὶ πρὸς πλήρωσιν αὐτοῦ ἀπερασίσαμεν νὰ ἐπισκερθῶμεν τὰ ἀρχαῖα τῶν Ἀθηῶν ἀριστουργήματα, τὰ ὁποία περιφρονήσαντα τοῦ πανθεριστοῦ χρόνου τὸ δρέπανον, διστηρήθησαν, ὅπως αἰωνίως διεγείρωσι τὸν θαυμασμόν τοῦ ἀνθρώπου. Καὶ κατὰ πρῶτον διευθύνθημεν πρὸς τὸ Θησεῖον, ἔνθα εὕρομεν ξένον τινὰ περιηγητὴν, κατεχόμενον ἀπὸ τὸ θρησκευτικὸν ἐκεῖνο σέβας, τὸ ὅποιον ἄνθρωπος εὐσεβῆς αἰσθάνεται ὅταν εὐρίσκῃται ἀπέναντι ἱεροῦ τεμένου· ὁ φιλαρχαῖος οὗτος ξένος, ἀναυδος ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἰστάμενος ἐνώπιον τοῦ ναοῦ τοῦ Θησεῶς, μόλις μετὰ παρέλυσιν λεπτῶν τινῶν τῆς ὥρας συνῆλθεν ἐκ τῶν ἐντυπώσεων, ἃς τῷ ἐπροξένησεν ὁ μέγας τῆς ἀρχαιότητος δαίμων· χαράζας δὲ τὸ ὄνομά του εἰς μίαν τῶν στηλῶν αὐτοῦ, ὡς νὰ τὸ παρέδιδεν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἐξῆλθε πλήρης σκέψεων· συγχρόνως

ἕτερός τις διήρχετο ἔξωθεν με πάντα ἀδιάφορον ὄμμα, χωρὶ καὶ νὰ γνωρίζῃ πόθεν διαβαίνει. Πόσοι βάνουσι τῆς Ἑλλάδος εὐπατρίδαι, ὡς εἶπε καὶ ἄλλος τις πρὸ ἡμῶν, με τὴν αὐτὴν ἀγροίκον ἀπάθειαν καὶ ἀναισθησίαν πικρέρχονται τὰ μνημεῖα τῆς προγονικῆς ἡμῶν εὐκλείας! Διευθύνθημεν ἀκολούθως εἰς τὴν Πινύκα, τὸ βῆμα ἐκεῖνο τῆς ῥητορείας ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἐξέπεμπε τοὺς κεραυνούς τῆς εὐγλωττίας του ὁ μέγας τῶν Ἀθηνῶν ῥήτωρ, ἐναντίον τοῦ μονοφάλλμου Μακεδόνοσ. Πνύξ, αἰώνιον τῆς ῥητορείας καὶ φιλοπατρίας κάτοπτρον! Πρὸς σέ, ἄς στρέψωσι τὰ βλέμματα οἱ νέοι τῆς Ἑλλάδος ἀντιπρόσωποι, ὅπως παρὰ σοῦ ἐμπνευσθῶσι τὰ αἰσθήματα τῆς μεγαλοφροσύνης καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ.

Ἄλλ' ἐνῶ σκοπὸς ἡμῶν ἦτο νὰ περιέλθωμεν πάντα τὰ ἀρχαῖα μνημεῖα αἰφνης, βλέπομεν τὸν μέχρι τινὸς σαπρεῖρου χρωμα ἔχοντα οὐρανὸν σκιασθέντα ὑπὸ μελανῶν νεφῶν, προμηνυόντων τὸν ὑετὸν ὁρομαῖοι λοιπὸν εἰσῆλθοντες εἰς τὴν πόλιν καὶ εὐρέθημεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς πολιτικῆς κυψέλης, ὅπου δὲν ἠκούομεν ἄλλο τι, εἰμὴ τὸν βόμβον τῶν ἐν αὐτῇ πετωμένων μελισσῶν. Μὴ λησμονήσωμεν ὅτι τότε ἐνηργοῦντο καὶ αἱ Βουλευτικαὶ ἐκλογαί· αἱ Βουλευτικαὶ ἐκλογαί! ἀγὼν ἐθνικὸς, πλήρης γενναίων παλαιστῶν· τελομένων τῶν ἀγῶνων τούτων ἤκουέ τις ἐπ' ὅλης τῆς ἡμέρας τοὺς παιάνας τῶν νικῶντων καὶ τὰς οἰμωγὰς τῶν νικωμένων· θέμα λίαν, φιλοθόρυβον καὶ συνάμα λίαν φιλόκομπον διὰ τοὺς πρωταγωνιστάς· οὐχ ἦττον λαμπρὸν ἦτο καὶ τὸ φαινόμενον τῶν βουλευτικῶν προγραμμάτων· σωρείαν τοιούτων ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ὁ τύπος, εἰς τὰ ὅποια ἐκθέτοντες τὰς ἀρχάς των καὶ οἰοεὶ λογοδοσίαν πρὸς τοὺς ἐκλογεῖς οἱ ἐκλέξιμοι δίδοντες, ὑπισχνοῦνται ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν αὐτὴν ἐθνικὴν πορείαν θέλουσι βυθίσαι. Τὰ τοιαῦτα προγράμματα εἶναι πολὺ ἀναγκαῖα καθόσον ἀναμνησκόμενος ὁ βουλευτὴς ὅτι ὀφείλει λόγον εἰς τοὺς ἐκλογεῖς του μετὰ τὴν λήξιν τῆς ἐντολῆς, θέλει ἐργασθῆ μετὰ ζήλου καὶ εὐσυνειδησίας, ὅπως

ἐπίδειξῃ καλὸν τι εἰς τοὺς ἐκλέξαντας αὐτόν· δὲν βλέπετε πόσον ὑπερφάνως οἱ ἀνεξάρτητοι βουλευταὶ δεικνύουν τὰς πράξεις των; οἱ τοιοῦτοι ὁμοιάζουν τὸν στρατιώτην τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος ὅστις πρὸς τὸν ἐρωτῶντα αὐτόν, ἀπεκρίνετο κομπαστικῶς «εἶμαι ἐκ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Ναπολέοντος».

Ἄλλ' ἐνῶ ταῦτα γίνονται ἐν Ἀθήναις, ἐν Σύρῳ οἱ μέτοχοι τῶν ἐμπορικῶν λεσχῶν εἰδοποιοῦσιν ὅτι οἱ ἄλλοτε διδόμενοι ἐν αὐταῖς χοροὶ, ἐφέτος ἀναστέλλονται, ἕνεκα τῆς νεφελώδους κρίσεως, ἣν ὁ ἐμπορικὸς κόσμος διέρχεται. Ἀπαίσιον λοιπὸν πρὸς τὰς διασκεδάσεις προοικονίζεται ἐν Ἑρμουπόλει τὸ νέον ἔτος; ὦ Ζεῦ φίλιε, ἀστεροπητὰ, νεφελιγερέτα καὶ ἐρίγδουτε! ἄνευ χορῶν λοιπὸν, ἄνευ διασκεδάσεων θὰ διέλθῃ τὰς ἀποκρῶν ἢ φιλεραστῆς τῆς Ἑρμουπόλεως νεολαία; Αἱ Ἀθηναὶ βεβαίως δὲν ἔχουν νὰ φοβηθῶσι τοιοῦτόν τι· αὐταὶ πάντοτε φαιδραὶ καὶ εὐθυμοὶ οὔσαι, ἔτι μᾶλλον θέλουν φαίνεσθαι φιλομειδεῖς καὶ ἰλαραὶ κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς γενικῆς εὐθυμίας.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

— Ἐπὶ τῆς ὑπουργίας τοῦ Καρδινάλιου Fleury δλόκληρον σύνταγμα ἔλαβεν ἀμοιβάς, ἐκτὸς τοῦ ἱππότου Φερικουζ, ὑπολοχαγοῦ τοῦ συντάγματος τούτου. Ἡμέραν τινά, καθ' ἣν οὗτος ἔτυχεν ἀκροάσεως παρὰ τῷ ὑπουργῷ, «δὲν ἤξεύρω, Σεβασμιώτατε, εἶπε, διατί, ὅταν ἡ Ἑμετέρα Πανισρότης βρέχῃ ἀμοιβὰς εἰς ὄλον τὸ σύνταγμα, ἐγὼ ἔχω τὴν ἀτυχίαν νὰ εὐρίσκομαι πάντοτε ὑπὸ τὸ ἀλεξιβρόχιον. Διὰ τῆς πνευματώδους ταύτης φράσεως ἀπήλαυσε τὴν ἀμοιβήν, ἣν μάτην ἐζήτηε παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ.

— Τρεῖς εὐθυμοὶ νεανῖαι συνέτραγόν ποτε ἐν τινι ξενοδοχείῳ. Καταβροχθίσαντες δὲ τὸ γεῦμα αὐτῶν, ἐκάθηντο συνδιαλεγόμενοι καὶ πίνοντες οἶνον. Ἀφοῦ δὲ ὠμίλησαν περὶ διαφορῶν ἀντικειμένων, ἐπρότεινεν ὁ εἰς νὰ θέσῃαι τὸ ἐξῆς στοίχημα· νὰ εἴπωσι δηλ. ἕκαστος μίαν ἐπιθυμίαν, καὶ ἐκεῖνος οὐ-

τινος· ἡ ἐπιθυμία ἤθελεν εἶναι ἡ μᾶλλον ὑπερβολικὴ, νὰ κερδίξῃ τὸ στοίχημα, καὶ νὰ πληρώσωσι οἱ λοιποὶ δύο τὸ γέφυμα αὐτοῦ.

Εἶπε λοιπὸν ὁ πρῶτος· «Ἐπεθύμουν ἅπαντα αὕτη ἡ οἰκοδομὴ νὰ ἦτο πλήρης βελονῶν, ἐκάστην δὲ βελόνην νὰ κρατῆ εἰς ῥάπτῃς, καὶ ἕκαστος ῥάπτῃς νὰ ῥάπτῃ ἐπὶ ἐν δλόκληρον ἔτος μεγάλους σάκκους, καὶ ὅλοι οὗτοι οἱ σάκκοι πλήρεις λιπῶν νὰ ἦναι ἐδικαί μου.

Ὁ δὲ δεύτερος εἶπεν· «Ἐγὼ ἐπεθύμουν, ἅπαντα αὕτη ἡ οἰκοδομὴ νὰ ἦτο πλήρης συναλλαγματικῶν, δι' ἐκάστης δὲ συναλλαγματικῆς νὰ παραγγέλληται ἡ πληρωμὴ τοσοῦτων λιπῶν, ὅσας ἤθελον περιέχει ὅλοι ὁμοῦ οἱ σάκκοι σου, καὶ νὰ ἔχω ὅλας αὐτάς τὰς συναλλαγματικὰς».

Ὁ δὲ τρίτος εἶπεν· «Ἐγὼ εὐχόμαι νὰ ἀποκτήσῃτε ἀμφοτέρω ὅ,τι ἐπιθυμεῖτε, μίαν δὲ νύκτα νὰ σᾶς κρεμάσουν καὶ τοὺς δύο, καὶ ἐγὼ νὰ ἦμαι ὁ κληρονόμος σας».

Τότε οἱ δύο πρῶτοι ἀνέκραζαν ὅτι ὁ τρίτος ἐκέρδισε τὸ στοίχημα, καὶ ἐπλήρωσαν τὸ γέφυμα αὐτοῦ.

Π Ο Ρ Η Ε Ρ Ε Ξ

Η ΠΗΝΕΛΟΠΗ.

Ἑλληνικὴ παράδοσις

(Συνέχεια ἴδε φυλλ. 4.)

IV.

Πᾶσα ἡ φύσις φαιδρὰ καὶ τερπνὴ τὴν πρῶταν ἐφάνη, ἦδον πτηνῶν συμμορίαι εἰς θάλλοντα δένδρα ἠδέως· αὐρα δὲ πλήρης μορίων ἀνθέων τὰ θέλγητρο' αὐξάνει. Τῆς δὲ βροχῆς αἱ ῥανίδες ἵστα φύλλα τῶν δένδρων ἐπάνω, ὡς ἀδαμάντων σωρὸς, ἐξετόξευον χρώμαθ' ὠραία. Κάτω πλατάνου φαιδρὰ καθημέν' ἡ καλὴ Πηνελόπη στέφανον πλέκει ὠραῖον ἐκ ῥόδων, ἰάσμων καὶ κρίνων, ἔπιερ ἐπὶ τῆς μελαίνης τῆς κόμης, σῆμα ἀβήτου χαρᾶς κ' εὐτυχίας μεγάλης. Παρῆλθον

πάντες οἱ φόβοι αὐτῆς, ὡς παρέρχονται πάντα ἐνταυθα. Στρέφει ἐνίοτε βλέμμα ὑγρὸν πρὸς τὴν θάλασσαν, ὅτε κύμα μικρὸν τὴν ἀκτὴν τὴν ἀμμάδην ἐγγίξει ἡρέμα.

Ἄλλοτε πάλιν τὸ βλέμμα τῆς στρέφει πρὸς τ' ἄνω μὲ πάθος, εὐχαριστοῦσα τὸν πλάστην, διότι παρῆλθον οἱ φόβοι, οἵτινες πρὶν τὴν καρδίαν αὐτῆς ἐθορύβουν βιαίως.

Αἴφνης μακρόθεν ἐν σῶμα ἐπὶ τῶν κυμμάτων ἐφάνη, σῶμα ἀνθρώπου ἢ ζύλου ἀδύνατον ἦν νὰ γνωρίσῃ.

Ἔρχεται, ἔρχεθ' ἡρέμα τὸ κύμα πρὸς τὴν παραλίαν, κ' ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο σιγὰ μεταβαίνει τὸ σῶμα φθάνει πλησίον αὐτοῦ, καὶ τὸ κύμα τὸ θέτει στὴν ἄμμον, ἔπειτα δ' ἕτερον πάλιν λαμβάνει τὸ πτώμα ὀπίσω.

Πτώμα διότι ἐφάνη ὅτ' εἶναι νεκρὸς τις ναυτίλου, ὅστις τὴν χθὲς ἴσ τῆς θαλάσσης ἐπνίγη τ' ἀπέρατα νῶτα.

Ἡ δὲ νεάνις τὸ πτώμα ὡς εἶδεν ὠχρίασεν ὄλη, καὶ τὸν πατέρα αὐτῆς μετὰ βίας ὄρμα νὰ καλέσῃ, ἵνα συνδράμῃ ἐκεῖνον ἐὰν εἰς τοὺς ζῶντας ἀνήκεν.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ τῆς δὲν ἦτον ἐκεῖ, καὶ ἡ νεὰ τὸν φόβον ῥίπτουσα, σπεύδει νὰ δώσῃ αὐτῇ ἀβρωγὴν εἰς τὸν ναύτην. Αἴφνης ὠχρότης νεκροῦ τὴν ὠραίαν μορφήν τῆς καλύπτει· βλέπει τὸν ναύτην πλησίον... ἐγγίξει τὸ στῆθος... εἰς μάτην· κτύπος οὐδεὶς δὲν ἀκούεται· ὕπνον καθεύδει θανάτου.

Τότε ἡ νεὰ ἀφήσασα στόνον βαθύν, εἰς τὸ πτώμα πίπτει, ὡς εἰ κερανὸς αἰφνηδίως αὐτὴν νὰ ἐκτύπη.

Ἦτο τὸ πτώμα τοῦ Φώτου, τοῦ νέου μνηστῆρος τῆς κόρης, ἥτις ἀναισθητος κείται πλησίον νεκροῦ ἐρωμένου.

V.

Ἦδ' οἱ ἀστῆρες λαμπροὶ τὸν οὐράνιον νέμονται θόλον· ἦδ' οἱ νεκροὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ ὕπνου τῶν εἶναι· ταχέως τὰς νεκρικὰς τῶν θά σχίσουν σινδόνας, καὶ ἔξω ἐκδάντες θά ἐπανίδουν, συζύγου πενθοῦσας, καὶ τέκνα καὶ φίλους· ἦδ' οἱ θνητοὶ ἡσυχάζουν, καὶ μόνον οἱ πάσχοντες ὕπνον

καὶ ἡσυχίαν δὲν ἔχουν, ἀλλὰ θρηνηδοῦσι κρυφίως.
 Ὡς τις σκιά εἰς τοὺς βράχους ἐπάνω νεάνις πλανᾶται . . .
 Εἶναι ὡγρὰ ὡς τὸ φίλον μακρὰν τῆς μητρὸς του βιμμένον,
 καὶ αἱ χορδαὶ τῆς καρδίας αὐτῆς, ὡς χορδαὶ τῆς κιθάρας,
 ἥτις θρηνεῖ ὑπὸ τρόμου βιαίου, δονοῦνται πενθίμως.
 Ἄγριον βλέμμα σκορπιζ' εἰς τὰ πέριξ, ὡς εἰ νὰ ἐζήτει
 θῦμα νὰ σχίσῃ . . . Τί ἄρα ζητεῖ ἡ νεάνις στοὺς βράχους;
 Τὸν δυστυχῆ τῆς μνηστῆρα ζητεῖ, τὸν ὠραῖόν τῆς Φῶτον.
 Ἄμα τὸν εἶδε νεκρὸν ἐνεκρώθη ὁ νοῦς τῆς ἀμέσως,
 ἔκτοτε δὲ καθ' ἐσπέραν θρηνοῦσα εἰς βράχους ἐπάνω,
 τῶν κοιμημένων πτηνῶν τὰ νυκτίφατα ὄνειρα παύει
 καὶ μόν' ἡ ἡγῶ τῶν ὀρέων στεναῖζει ὁμοῦ μὲ τὴν νεάν.
 Πότε τὰς χεῖρας ὑψοῖ πρὸς τὰ ἄνω τὸν Φῶτον ζητοῦσα.
 ὡς νὰ ἠδύνατο πλέον ἡ γῆ νὰ τὸν δώσῃ ὀπίσω·
 πότε τὸν θρόνον τοῦ πλάστου μὲ βλέμμα ὀργίλον προσβλέπει,
 καὶ τὸν Θεὸν καταράται κ' ἐμπαιζεῖ ἡ δύστηνος κόρη.
 Πλὴν συγχωρεῖ ὁ Θεὸς εἰς τὸν ἄφρονα ἄφρων νὰ ἦται . . .
 Τοῦ Ποσειδῶνος ἡ κόμ' ἡ κυάνεος κάτω τῶν βράχων,
 ὡς τῶν ἀνθρώπων, ὀρθοῦτ' εἰς πνοὴν τοῦ βορρᾶ μανιώδη,
 οἱ στεναγμοὶ δὲ αὐτῆς εἰς τὸ αἶς τῆς ἠδέως ἠχούσιν.
 Ἐτρεφε δὲ ἡ νεάνις σκοποῦς τρομεροῦς ἀπαισίους,
 καὶ τῆς ζωῆς τῆς ἐπόθει μακρὰν νὰ τινάξῃ τὸ βάρος.
 Ναί! τῆς ζωῆς τῆς ἐσκόπει νὰ κόψῃ τὸ ἄσκοπον νῆμα,
 σπεύδουσα αὐτὴ νὰ εὔρῃ πιστὸν ἐρωμένον πνιγέντα.
 Ἦκουε πέριξ τὸ κύμα θρηνοῦν καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι
 ἦχουν οἱ λόγοι τοῦ Φῶτου καλοῦντος πλησίον του ταύτην.
 »— Ἄ! σὲ ἀκούω, τροφὴ τῆς ψυχῆς μου, μὴ κλαῖε, ταχέως
 ἐγκαταλείψασα πάντας πρὸς σὲ θέλω ἔλθει, ὦ Φῶτε.
 »Εἶναι ὁ κόσμος νεκρὸς ἄνευ σοῦ, θλιβερὰ ἡ καλύβη
 »ἥτις σὲ ἔβλεπεν ἄλλοτ' ἐρχόμενον πλήρη ἐλπίδων.
 »Εἶναι ἡ αὔρα ψυχρὰ ἢ θερμὴ, ὅταν σὺ δὲν ὑπάρχῃς,
 »εἶναι τὰ ἄνθη χλωμὰ καὶ νεκρὰ, ὅταν σὺ δὲν τὰ βλέπῃς.

ἡμόνη ἡ θάλασσα εἶναι ὠραία, γλαυκὴ, καὶ εὐδαίμων,
 ἢ ἔχουσα σὲ τὸν καλὸν μου μνηστῆρα ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς.
 »Φέρω τὸν στέφανον τὸν νυμφικὸν μου· μ' ἐκεῖνον θὰ ἔλθω.
 »Λάβε αὐτὸν ποθητὴ τῆς ψυχῆς μου· τὸ σῶμά μου λάβε . . .
 . . . . . 5 . . .
 Ἵποβρυχίως ἀντήχησ' ἡ θάλασσα παύει ὁ νότος,
 παύουν τὰ κύματα, παύουν οἱ βράχοι βοᾶς ἀντηχοῦντες.

VI.

»— Εἰς δυστυχῆς εἰς τὴν θύραν σας κρούει λιμώττει, παγώνει,
 ἢ καὶ εἰς αὐτὸν δὲν προσφέρει οὐδεὶς τοῦ τὴν νύκτα νὰ μείνῃ.
 »Εἶγον κ' ἐγὼ, ὡς ὑμεῖς, καὶ οἰκίαν καὶ ἄφθονον ἄρτον,
 ἢ κ' εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἔθλιβον κόρην ὠραίαν ὡς ῥόδον,
 νοὶ δυστυχεῖς εἰς ἐμὲ περιποιήσιν εὐρισκον πάντες . . .
 »Ἐκτοτε ἔτη παρῆλθον πολλὰ καὶ δὲν ἔχω καλύβην,
 ἢ κόρην δὲν ἔχω, ἐπνίγει ἐντὸς τῆς εὐρείας θαλάσσης,
 ἢ καὶ τὴν γλυκεῖαν ζωὴν διεδέχθη ζωὴ παναθλία . . .
 »Δότε μοι ἄρταν· οὐδεὶς δὲν ἀκούει; στοὺς δρόμους ἐπάνω
 ἢ τὴν τελευταίαν θὰ δώσω πνοὴν εἰς τὸν πλάσαντα πάντα . . .
 Ἐλεγε ταῦτα στεναῖζων ἐπαίτης πρὸ θύρας οἰκίας,
 ὅπου πολλοὶ εὐωχοῦντο. Μυρία λαμπάδες φωτίζουν
 τράπεζαν πλήρη κρεάτων, καὶ ἄλλων πολλῶν ἐδωδιμῶν
 ἄκρατος δ' οἶνος πληροὶ τὰ ποτήρια τῶν εὐθυμούντων.
 Πάντες δὲ ἦκουσαν τὸν δυστυχῆ πειναλέον ζητοῦντα,
 πλὴν ἐξ αὐτῶν δὲν ἠσθάνθη οὐδεὶς στὴν καρδίαν του οἶκτον·
 οὐδὲ ἠγέρθη οὐδεὶς νὰ προσφέρῃ τεμμάχιον ἄρτου,
 κρέατος μοῖραν, ἢ αἶθοπα οἶνον καλὸν νὰ θερμάνῃ
 τὴν πρὸ πολλοῦ ψυχρανθεῖσαν καρδίαν τοῦ πλείστα παθόντος.
 Εἰς χωρικός διαβαίνει ἐκεῖθεν δρομέως βαδίζων,
 φέρων τὴν πῆραν αὐτοῦ εἰς τοὺς ὄμους, ἐν ᾗ εἶχε θέσει
 ἄρτον κ' ὀλίγον τυρὸν, εἰς τὸν οἶκόν του ἵνα τὰ φέρῃ.
 Πλὴν τὸν ἐπαίτην ἰδὼν σταματᾷ καὶ ἐν μέρος τῷ δίδει
 ἐκ τοῦ λιτοῦ γεύματός του· ἐκεῖνος τὸν βλέπει μὲ πόνον,
 σίγα κινῶν τὴν λευκὴν κεφαλὴν του, σημεῖον ὀδύνης
 πρὸς τοὺς πλουσίους ἐκείνους κωμάζοντος ἄνευ φροντίδων,
 σῆμα χαρᾶς πρὸς τὸ δεῖγμα ἐκεῖνο ψυχῆς συμπαθοῦσης.
 Τὸ προσφερθὲν δὲ λαβὼν ἐμακρύνθη ταχέως δακρύων.

VII.

Ὅταν τὴν νύκτα πλανᾶσαι εἰς θάλασσαν μαύρην ἀκούεις
 ἤχους πενθίμους, ἀκούεις ὡσεὶ νὰ θρηνοῦν τὰ ἰστία;
 Δὲν θρηνωδεὶ ὁ βορρᾶς οὐδ' ὁ νότος, ὁ Φῶτος στενάζει.
 Τὴν Πηνελόπην ζητεῖ, καὶ ζητεῖ νὰ τὴν εὔρη εἰς μάτην,
 εἶχε μακρὰν παρασύρει αὐτὴν ἢ φορὰ τῶν κυμάτων,
 Ἐπαθε πλείστα ἐν τούτοις ἢ δύστηνος. Τίς δὲ γνωρίζει
 ἂν καὶ ἐντεῦθεν τοῦ κόσμου ἄλλοια ὑπάρχῃ εἰμαρμένη;
 Μόνον δὲ ὅταν προσέχη μὲ πίστιν ὁ ναύτης ἀκούει
 τί θρηνωδεὶ ἡ ψυχὴ καὶ ταράσσει τοσοῦτον τοὺς ναύτας.
 »— Πνέει βορρᾶς, ἃς σὲ φέρη κἂν οὗτος πλησίον τοῦ Φώτου,
 »Μὴ μὲ ἀφίσσεις νὰ ζῶ εἰς τὸ χάος χωρὶς νὰ σὲ βλέπω.
 »Εἶχον μικρὸν χωρισθῆ ἀπὸ σὲ πλὴν σὲ ἔβλεπον, ὅταν
 »εἰς τὴν φρικτὴν ἀγωνίαν σου ἔζω ἐξήρχεσο κρύφα,
 »νῦν ἀναπνεύσης τὴν αὔραν τοῦ πόντου, ἐκείνου ποῦ σ' ἔχει,
 »Ὅταν δ' ἀνθύλλιον ἔκοπτες ἤμην καὶ πάλιν πλησίον,
 »ἤμην παντοῦ ὅπου ἦσο, καὶ σ' ἔβλεπον μόνον κρυφίως.
 »Νῦν δὲν σὲ βλέπω, καὶ οὕτω δὲν ἔχω ζωὴν, εὐτυχίαν . . . .
 »Μήπως ἡ πράξις ἦτο κακὴ, καὶ ὁ πλάστης θυμώσας
 »σ' ἐπέμψε κάτω ἐκεῖ ποῦ στενάζουσι καὶ νύκτα κ' ἡμέραν;
 »Μήπως ἐκεῖ τιμωρεῖσαι; Αἶ, τότε ὑβρίζω τὸν πλάστην,
 »τότε ὑβρίζω Θεὸν καὶ ἀνθρώπους, καὶ κτίστην καὶ κτίσμα,
 »ὡς αὐτὸς ὀργισθῆ καὶ μὲ πέμψῃ νὰ σ' εὔρω στὸν Ἄδην.»
 Θρηνοὶ δὲ τότε ἀκούονται, ὕβρεις, κατάρ', ἐπικλήσεις,
 τρέμουσι δ' οἱ ναῦται ἀκούοντες; θόρυβον τόσον τὴν νύκτα.
 Πλὴν ἐὰν αἴφνης τὰ κύματα παύσουν νὰ τύπτωνται βίαια,
 τότε γλυκεῖαι ἀγγέλων ὡδαὶ τὸν ἀέρα πληροῦσι·
 τότε ὁ ναύτης ἀκούει εὐθύμως φωνὰς χαρμωσύνους,
 τότε τὸ σκότος δὲν εἶναι φρικτὸν οὐδ' ἡ θάλασσα ἀγρία,
 τότε ὑπάρχουν ὁμοῦ ἢ καλὴ Πηνελόπη καὶ ὁ Φῶτος . . . .
 .....
 Ἦδη ἡ νύξ μὲ τὰς μαύρας σιαῖς τῆς ἐχαθ', οἱ ἀστέρες
 παύουν νὰ λάμπουν εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ὡς ὄναρ νομίζει,
 ὅ εἰς τὰ σκότῃ καὶ θρήνους καὶ ἄσματ' ἀκούσας ναυτίλος.

«Τώρα ἐὰν μοι ἦναι συγχωρημένον νὰ δώσω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην μου . . .

— Ἀλλὰ πῶς . . . καλὴ μου φίλη! εἶπεν ὁ Λαμβέρτος.

— Κυρία . . . περιμένομεν, προσέθεσεν ὁ Γεράρδος.

— Λοιπόν! ἐπανελάβην ἡ Κυρία Λαμβέρτου, εἶμαι ὅπως ἐναντίας γνώμης τῆς ἰδικῆς σας, νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ὠφελήθητε τῆς εὐκαιρίας, ἣτις παρουσιάζεται, διὰ νὰ ἐπαναλάβητε ἐν τῇ κοινωνίᾳ τὸν βαθμὸν ὅστις σας ἀνήκει. Ὁ γάμος τῆς Ἀδελαΐδος σας χορηγεῖ τὴν εὐτυχῆ εὐκαιρίαν νὰ διακηρύξητε καὶ νὰ γράψητε τοὺς τίτλους ὑμῶν, οὓς δυνάμεθα μετὰ ταῦτα, ἡ θυγάτηρ μου καὶ ἐγὼ, νὰ φέρωμεν δημοσίως.»

Ἡ ἐναντιότης, ἐκ νέου ἤδη ἐκφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ Λαμβέρτου, ἔγεινε καταφανὴς διὰ τῆς ἀποτόμου ἀποκρίσεως ταύτης, ἣν ἔκαμε πρὸς τὴν σύζυγόν του.

«Ἐκεῖνο τὸ ὅποιον θέλεις, ἀγαπητῆ μου Ἰουλία . . .

— Πάντοτε τὸ ἠθέλησα.

— Εἶναι ἴσως εἰσέτι ὀλίγον ὀγλίγωρα.

Ὁ Γεράρδος ὑποστηρίζων τὴν γνώμην τοῦ φίλου του.

«Μοὶ φαίνεται ἐπίσης . . .

— Ἐὰν πρέπει νὰ ἐξηγηθῶμεν καθαρῶς, δὲν θὰ σας κρύψω, κύριε Γεράρδε, ὅτι ὑπὸ τὸν ὄρον τοῦτον σας δίδω τὴν θυγατέρα μου.

— Θεέ μου, κυρία, ἂς ἀποφασίσῃ ὁ Λαμβέρτος, καὶ ἐγὼ θὰ συμμορφωθῶ καθ' ὀλοκληρίαν . . .

— Καὶ ἐγὼ θὰ σοὶ ζητήσω, καλὴ μου φίλη, νὰ περιμείνῃς νὰ συμβουλευθῶ τὸν θεῖόν μου, διὰ νὰ ὁμογνωμονήσω ὅπως διόλου μὲ σέ.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει περιμένω, εἶπε μὲ χαριέστατον τρόπον ἡ κυρία Λαμβέρτου, ἣτις δὲν δυσηρεστεῖτο, βλέπουσα νὰ ἐπιλαμβάνωνται τῆς συζητήσεως ταύτης, διὰ δύο λόγους: πρῶτον, διότι θὰ ἐμάνθανε τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν θὰ ἠδύνατο τέλος νὰ παρουσιασθῇ δημοσίως μὲ τὸν ὠραιότατον τίτλον,

ὡς ἐφάνετο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, τῆς κομῆσεως τοῦ Μοντθιρόν' δεύτερον, διότι κατέπνιξεν, ὡς τοῦλάχιστον αὐτῆ ἐνόμιζεν, ὀμιλίαν ἐπικίνδυνον, ὑπὸ τὰ λείψανα ἀλλῆς ὀμιλίας.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Ἀδελαΐς, ὡς διὰ νὰ στεφανώσῃ τὴν ὀμιλίαν ταύτην, ἣτις ἐφάνετο ὅτι ἐπλησίαζε περὶ τὰ τέλη της, ἐγὼ δὲν θὰ δυσηρεστηθῶ, τὸ ὁμολογῶ, ὅταν θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βλανκμενίλ, εἰς τοῦ Κυρίου Grandval. . .

— Ἐπανερχεται εἰς τὸν Κύριον Grandval! ἐψιθόρισεν ἡ Ἰουλία ἀπόπληκτος.

— Δὲν θὰ δυσηρεστηθῶ, λέγω, νὰ ἀναγγεληθῇ πομπῶδως εἰς τὴν θύρα τῆς αἰθούσης ἐκεῖνου, ὅστις δίδει τόσην ἀξίαν εἰς τὰ πράγματα ταῦτα. — Ἡ κυρία κόμησσα τοῦ Μοντθιρόν!

Ἡ κυρία Λαμβέρτου, ἂν καὶ κατετρώγετο ὑπὸ ἀγανακτήσεως ἢ μᾶλλον ὑπὸ φόβου, συνώδευσε καθ' ἑαυτὴν τὴν μεγαλαυχίαν ταύτην τῆς θυγατρὸς της διὰ τῶν ὑπερηφάνων τούτων λέξεων — Τρόντι, τί ὠραία στιγμή!

— Συνοδευόμενον, ἐννοεῖται, διὰ τῆς ἀλλῆς ταύτης προσφωνήσεως, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἀδελαΐς — καὶ ἡ κυρία μαρκεσία Ῥονσάκ! Ὁ κύριος Grandval δὲν θὰ συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκπλήξεως.

— Ἐνόμιζον, φιλτάτη μου Ἀδελαΐς, ὅτι δὲν εἶχες πλέον οὐδὲν νὰ εἶπῃς περὶ τοῦ κυρίου Grandval.

— «Μῆτερ, οὐδὲν ἔχω νὰ προσθέσω πλέον.»

Ἡ κυρία Λαμβέρτου ἀνέπνευσε.

«Μάλιστα, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω νὰ προσθέσω,» ἐπανελάβην ὁ Γεράρδος.

Ἡ ἀναπνοὴ τῆς κυρίας Λαμβέρτου μὲν εὐκολυνθεῖσα, ἐπέστη παράυτα.

»Ἐγὼ νὰ προσθέσω, ἐπειδὴ αἱ τάξεις ἐφανερώθησαν τώρα, ὅτι ὁ κύριος Grandval κέκτηται προτέρημα τι, τὸ ὅποιον ἐξέχασατε, κυρία, ἐκτὸς τῶν ἄλλων προτερημάτων τὰ ὅποια δικαίως τῷ ἐπεδαφιλεύσατε.»

— Ποῖον; — Ὁ! εἰπέτέ μοι. Ποῖον εἶναι τὸ πρότερον τοῦτο;

— Ὁ κύριος Grandval εἶναι τρομερὸς χαρτοπαίκτης.

— Ὡ! ναί . . . ὁ δυστήνος! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Λαμβέρτου, δυσχεραίνουσα νὰ βλέπῃ νὰ ἐπανέρχεται ἀδιακόπως τὸ ὄνομα τοῦ Grandval εἰς πᾶσαν ὀμιλίαν ἀλληλοδιαδόχως ἀρχομένην ἢ παρ' αὐτῆς, ἢ παρὰ τῶν ἄλλων. Εἶναι σπάνιον αἱ ἰσχυρογνωμίαι αὐται, τὰ μυστηριώδη ταῦτα πείσματα τῶν διαλόγων νὰ μὴ ᾖναι σημεῖα βέβαια δυστυχίματός τινος, ὅπερ παρασκευάζεται ἐν τῷ σκότει.

— Ἀλλὰ γνωρίζεις λοιπὸν τὸν κύριον Grandval, ἠρώτησεν ὁ Λαμβέρτος, διὰ νὰ ἠξεύρης; . . .

— Ὅχι, ἀλλ' εἶναι ἀρκετὰ γνωστός. Εἶναι γνωστὸν ὅτι εἰς διάστημα τριῶν ἐτῶν ἔχασεν ἓνα καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Ὀμβούργου.

— Ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων! ἀνέκραξεν ἡ Ἀδελαῖς ἐκπληκτος.

Οἱ δάκτυλοι τῆς κυρίας Λαμβέρτου συνέθλιβον τὸ ρινόμακτρον τῆς, τὸ ὁποῖον μετέβαλεν εἰς ῥάκος.

«Μάλιστα, ἓνα καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων, ἐπανέλαβεν ὁ Γεράρδος. Εἶναι γνωστὸν προσέτι, ὅτι τὸ παρελθὸν ἔτος, εἰς τὰ ὕδατα τοῦ Σαμφέρ, ἔχασεν ἅπαξ τριακοσίας πενήκοντα χιλιάδας φράγκων, καὶ ὅτι, ἂν δὲν εὐρίσκετο ὁ βαρῶνος Ἰάρνωφ νὰ τῷ δανείσῃ τὸ ποτὸν τοῦτο, θὰ ἤτο χειριζέτο.»

Ἠκούσθη σχεδὸν ἡ Ἰουλία ψιθυρίζουσα: «Θεέ μου! ὦ! Θεέ μου!»

— Εἶναι γνωστὸν προσέτι, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος μετὰ σκληρότητος τοσοῦτον πλέον ἀπηνόως, καθότι ἠγνόει τοῦτο, ὅτι ἐπώλησεν ὅλα τὰ κτήματα τὰ ὁποῖα εἶχεν εἰς τὴν Βρεταννίαν, ὅλας τὰς μετοχὰς τὰς ὁποίας εἶχεν εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, καὶ τέλος τὴν λαμπρὰν στοὰν τὴν ἐξ εἰκόνων ἰταλικῶν καὶ φλαμανδικῶν, ἢ ἐθαύμαζον εἰς τὸν πύργον του τοῦ Βλανμενίλ, πάντοτε διὰ νὰ ἀπαντᾷ, — διότι πρὸ πάντων εἶναι ἄνθρωπος ἔντιμος, — τὰς ὑπερμεγέθεις ταύτας ἀπωλείας τὰς ἐν τοῖς χαρτοπαίγνοις.»

Αἱ αὐταὶ λέξεις ἀνάθρωτοι διέφυγον τῶν τεταραχθέντων χεῖλων τῆς κυρίας Λαμβέρτου.

«Ὁλέθριον πάθος! θὰ τὸν φονεύσῃ!»

— Ἐγὼ ἀρκετὰ διδόμενα νὰ πιστεύσω ὅσα εἶπες περὶ τοῦ ἀχαλινώτου πάθους τοῦ κυρίου Grandval διὰ τὰ χαρτοπαίγνια, ἐπειδὴ ἤκουσα περὶ συμβάντος, εἶπεν ὁ Λαμβέρτος, περὶ συμβάντος . . .

— Ποῖον συμβάν; ἠρώτησεν ἡ κυρία Λαμβέρτου, μὴ δυναμένη νὰ κρατήσῃ τὴν ὀρμὴν τῆς ἐξημεμένης περιεργείας τῆς.

Πρὸς ἢν ὁ Λαμβέρτος ἀπεκρίθη: «Θὰ σὰς ὀμιλήσω μετ' ὀλίγον περὶ τούτου.

— Ἡ στιγμή αὕτη θέλει εἶναι ὀλόκληρος αἰὼν, ἐσκήρθη ἡ κυρία Λαμβέρτου.

— Εἶναι ἀδιόφορον, εἶπεν ἡ Ἀδελαῖς, οὐδεὶς χορεύει τόσον ἐλαφρῶς ὅσον ἐκεῖνος. Εἶναι γοητευτικὸν νὰ χορεύῃ τις μετὸν κύριον Grandval.»

Ὁ Λαμβέρτος ἄθησε τὸν Γεράρδον διὰ τοῦ ἀγκῶνος, καὶ δεικνύων αὐτῷ τὴν Ἀδελαιίδα τῷ εἶπε.

«Σκότωσέ την λοιπὸν! σκότωσέ την!»

— Ἀφοῦ θὰ συζευχθῶμεν, διότι θὰ μὲ ἀθιώσουν τότε, ἀπεκρίθη ὁ Γεράρδος.

— Εἶθε οἱ μὲν τῶν δὲ χαριέστεροι, ἀλλὰ λησμονεῖτε ὅτι ἡ ὄρα τῆς ἀναχωρήτέως μου διὰ τὸν Φονταίνεβλῶ πλησιάζει.

— Ἀγαπητέ μου Λαμβέρτε, δὲν εἶναι εἰμὴ ἐπτὰ ὄραι . . .

— Ἐ λοιπὸν! ἀναχωρῶ εἰς τὰς ὀκτὼ ἀκριβῶς διὰ τῆς ἀμάξης τῶν ἀδελφῶν Jolibouf.

— Ἦτις διέρχεται πέντε λεπτὰ ἔνθεν εἰς τὴν ἀκρὰν τῆς τριβου.

— Ἀναμφιβόλως, ἀγαπητή μου Ἀδελαῖς, ἀλλὰ δὲν ἐγευματίσαμεν . . . καὶ δὲν εἶναι πολὺ μία ὄρα. Ἄς γευματίσωμεν λοιπὸν ἀμέσως.»

Ἡ Κυρία Λαμβέρτου ἐπλησίασεν εἰς στύλον, στηρίζοντα κορ-

μὸν δένδρου, καὶ ἔσυρε δακτύλιον, οὐτινος ἢ ἔλξις ἔττεινε τὸ σύρμα κωδονίσκου· ὑπέρτης τις ἐπαρουσιάσθη.

«Θὰ δειπνήσωμεν ἐδῶ, τῷ εἶπεν αὐτῇ· νὰ φέρουν τὴν τράπεζαν ἐτοιμῶν.

— Ἡ κυρία τὸ διέταξεν ἤδη.

— Πολὺ καλὰ ἄς τὴν φέρουν λοιπόν.

Ὁ Λαμβέρτος εἶπε πρὸς τὸν ὑπέρτην, ὅστις ἀπεσύρετο. Λουδοβίκε!

— Διατάξατε.

— Ἐπανερχόμενος νὰ μὴ φέρῃς τὸν μανδύαν μου, τὸν πῖλόν μου, καὶ τὰ χειρόκτια τῆς ὀδοιπορίας.

— Καὶ τὰ δύο πιστόλια εἶπεν ὁ Γεράρδος, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐπὶ τῆς καπνοδόχης. Πρόσεξον, διότι εἶναι πλήρη.

Ὁ ὑπέρτης ἀπεσύρθη.

— Θὰ λάβῃς μαζὺ σου τὰ πιστόλια ταῦτα, εἶπεν ὁ Γεράρδος πρὸς τὸν Λαμβέρτον. Ἀπὸ τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον θὰ κατέλθῃς τῆς ἀμάξης, διὰ νὰ φθάσῃς εἰς τὸν πύργον τῆς Γερψιθέας, εἰς τοῦ Θείου σου πρέπει νὰ διέλθῃς μέρος τοῦ δάσους, τὸ ὅποιον δὲν εἶναι πολὺ ἀσφαλές.

— Μὴ ἀναχωρῆτε λοιπόν! ἀναχωρήσατε αὐριον, ἀνέκραζεν ἡ Ἀδελαῖς. Δάσος τὸ ὅποιον δὲν εἶναι πολὺ ἀσφαλές, οὐδὲν εἶναι ἀσφαλές.

— Φίλε μου, προσέθεσεν ἡ κυρία Λαμβέρτου, καὶ ἐγὼ σὲ παρκακλῶ ἐπίσης. Ἐὰν ἠδύνασο ν' ἀναβάλλῃς εἰς αὐριον.

— Ἀδύνατον!

— Πάτερ μου.

— Τίνα ἀνάγκην εἶχες, Γεράρδε, νὰ στείλῃς νὰ φέρῃς τὰ πιστόλια ταῦτα, νὰ ὁμιλήτῃς περὶ τοῦ δάσους! Ἡ Ἀδελαῖς ἀναγινώσκει ἤδη εἰς τὴν *Ἐφημερίδα τῶν δικαστηρίων*· «Χθές, ἐντιμὸς τις ἐργοστασιάρχης, — ὅλοι οἱ ἐν κινδύνῳ ἐργοστασιάρχαι εἶναι ἐντιμοί, — ἐκ τῆς κοινότητος τῆς Φρομομβίλλης, διερχόμενος δι' ὁδοῦ τοῦ δάσους τοῦ φονταίνεβλῶ, βλέπει αἰφνης ἐξερχομένου

ἐκ τοῦ ἄσους δύο ἀνθρώπους ἔχοντα; μορφὴν προξενουσαν φρίκην. . . .»

Ἡ Ἀδελαῖς, ἐνώσασα τὰς χεῖρας, εἶπε μὲ τόνον ἀπελπισίας.

Ἄ! Θεέ μου! Θεέ μου! ὁ πατήρ μου ἐχάθη!

— Τί ἔλεγα; Τρελλή, ταῦτα πάντα εἶναι ἀπλῆ ὑπόθεσις.

Ἴδου τὰ κατορθώματά σου, Γεράρδε. Ἐλθέ, Ἀδελαῖς, μείνε ἡσυχοί. Δὲν θὰ μὲ φονεύσουν, ὑπόσχομαι περὶ τούτου. Θέλεις νὰ σοὶ ὑπογράψω δευτέραν τιμὰ ἔγγραφον ἐγγύησιν;»

Δύο ὑπέρται φέροντες ὠραίας στολάς χρώματος χρυσομήλου εἰσῆλθον ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν Πασγαλεῶν, φέροντες ἐπιμήκη τράπεζαν πλήρη λαμπάδων, χειρομάκτρων πεποικιλμένων, ἀργυρῶν σκευῶν ὠραιότητος κατασκευῆς, ἐκλεκτῶν ἐδεδματῶν, καὶ χιλιῶν ἄλλων· ταῦτα δὲ πάντα προέδιδον τὴν ἀβροδίαιταν καὶ τὴν εὐπορίαν τῶν κυρίων τοῦ ἐργοστασίου τῆς Φρομομβίλλης. Ἡσθάνετό τις ὅτι οὗτοι εἶχον μεταφέρει εἰς τὴν μικρὰν τῶν ἀποικίαν, εἰς τὴν βιομηχανικὴν τῶν κυψέλην, τὰς καλὰς τῶν ἐξείς τῆς παρισίνης ζωῆς, τὰς καθιερωμένας παραδόσεις περὶ τῆς εὐζωίας τοῦ Καφενεῖου τῶν Παρισίων. Ἡδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι εὐρίσκετο εἰς Παρισίους, ὡς ἐκ τῆς τάξεως τῆς ὑπηρεσίας, τοῦ σοβαροῦ ὕφους, τῆς ἐξαιρέτου καθαρότητος τῶν ὑπηρετῶν. Ἐκεῖνοι οἵτινες ἐγίνωσκον τὸ παρελθὸν τῶν δύο νέων συνεταιρῶν, πρῶτῶν μὲν τοσοῦτο λαμπρὸν, μετὰ ταῦτα δὲ τόσο δυσχερές, θὰ ἠσθάνοντο αἶσθημα χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως σπουδαίας, βλέποντες διὰ τοῦ ἀπεικονίσματος τούτου τοῦ ἐσωτερικοῦ, τὴν κατάστασιν ἣν ἀπέκτησαν διὰ τῆς ἐργασίας, τῆς ἀγχινοίας καὶ τῆς οἰκονομίας. Εἶχον, οὕτως εἰπεῖν, ὑπερψόσει τὴν εὐγένειάν των εἰς τὴν νικηφόρον ἐκείνην μάχην πρὸς τὰς δυσχερεῖας νέας ὑπάρξεως· ἐλάμπρυναν τὸ ἐμβλημα των εἰς τὸ πῦρ τῆς ἐμπορικῆς δραστηριότητος, ἥτις, καὶ αὕτη ἐπίσης, ἔχει τὰς πάλας τῆς, τοὺς κινδύνους τῆς, καὶ τὰς θανατηφόρους πληγὰς τῆς. Οἱ ἐνδοξοὶ των πρόγονοι, παρατηρήσαντες αὐτοὺς σοβαρῶς καὶ μὲ πρόσωπον ἐπὶ ὀλίγον αὐστηρὸν, θὰ τοῖς ἔττεινον τὴν χεῖρα

λέγοντες αὐτοῖς. «Θάξρος τέκνα! Δὲν εἴσθε καλλήτεροι ἀπὸ ἡμᾶς, ἀλλ' ἔχει καλῶς!»

Ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Λαμβέρτου, Λουδοβίκος, ὅστις ἐπανάληθε μὲ τὰ χειρόκτια, τὸν μανδύαν, τὸν πῖλον τοῦ κυρίου του, καὶ τὰ πιστόλια τοῦ Γεράρδου, εἶπεν ὑποκλινόμενος.

— Κυρία, ἡ τράπεζα εἶναι ἑτοιμος.

— Εἰς τὴν τράπεζαν!» ἀνέκραξε περιχαρῶς ὁ Λαμβέρτος, εἰς τὴν τράπεζαν! εἶναι καιρός. Ἡ ἀμαξα τῶν ἀδελφῶν Jolibœuf δὲν περιμένει, τὸ ἤξεύρετε.

— Εἰς τὴν τράπεζαν! ἐπανελάβεν ὁ Γεράρδος προσφέρων τὸν βραχίονά του εἰς τὴν κυρίαν Λαμβέρτου, διὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν θέσιν της.

Ἡ Ἀδελαῖς ἐδράξατο τοῦ βραχίονος τοῦ πατρὸς αὐτῆς,

Ὁ θαλαμηπόλος, ἀφοῦ ἔθεσεν ἐπὶ τινος καθίσματος ἐκ σχολίου τὸν μανδύαν, τὸν πῖλον, τὰ χειρόκτια καὶ τὰ πιστόλια, ἀπεσύρθη.

Ἐνῶ οἱ τέσσαρες συνδαιτυμῶνες ἔτρωγον, ὁ Λαμβέρτος προσφέρων οἶνον εἰς τὴν σύζυγόν του, καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς πάντας, εἶπε:

«Πῶς σᾶς φαίνεται ὁ πύργος τοῦ Βλανκμενίλ, περὶ οὗ εἴχομεν ὀμιλήσει πρὸ ὀλίγου, ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος πύργος τοῦ κυρίου Grandval;»

Ἡ κυρία Λαμβέρτου εἶπε μετὰ βαθείας ἀποθαρρύνσεως εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της· «Καὶ πάλιν αὐτός! καὶ πάλιν ὁ Κ. Grandval.» Καὶ τὸ ποτήριον, ἐν ᾧ ὁ σύζυγός της ἔχυνεν οἶνον, ἐξέφυγε τῶν χειρῶν της.

(ἀκολουθεῖ.)

Ἡ ΖΩΟΓΟΝΟΣ ΚΡΗΝΗ.

Διήγημα ἀραβικόν.

Ἐν τῇ πόλει Δαμασκῶ, τῇ κατὰ τὴν χώραν Ἀράμ, ἔζη ποτὲ ἀνὴρ τις ὀνόματι Βαρούχ. Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἦτο γνωστός καθ' ἅπασαν τὴν χώραν διὰ τὸν ἄπειρον αὐτοῦ πλοῦτον, οἱ δὲ ἄνθρωποι ἔλεγον περὶ αὐτοῦ ὅτι δικαίως ὀνομάζεται Βαρούχ, ὅπερ σημαίνει εὐλογημένος· διότι εἶχε τοὺς θησαυροὺς τῆς Ἰνδίας καὶ τῆς Ἀραβίας, καὶ κατόκει πολυτελέστατον παλάτιον, οὐτινος τὸ ἐξ ἀστράπτοντος μαρμάρου ἕδαφος ἐκαλύπτετο ὑπὸ πολυτίμου τάπητος, ἀναριθμητὰ δὲ ἦσαν τὰ ἀγαθὰ αὐτοῦ, εἰς ἃ προσέθηκεν ὁ θεὸς ἐξαιρετον σύζυγον καὶ ἑπτὰ ἀνθρᾶ τέκνα· ἀλλ' οὔτε ἡ χαρὰ οὔτε ἡ εἰρήνη ἐβασίλευεν εἰς τοῦ ἀνδρὸς τοῦτου τὴν καρδίαν· διὸ ἀενάως κατεγίνετο εἰς τὸ νὰ αὐξάνῃ τὴν λαμπρότητα τῆς οἰκίας του, καὶ ἀντήλλασε καθ' ἑκάστην πᾶν ἐν αὐτῇ ὥραιον δι' ἑτι ὥραιότερον· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ γαλήνη τῆς ψυχῆς ἔλειπεν ἀπ' αὐτοῦ· ὅθεν ἦτο πάντοτε ἄθυμος, καὶ ὁ ὕπνος σπανίως ἔκλειε τὰ βλέφαρά του. Ἔλεγε δὲ πολλάκις καθ' ἑαυτόν· «Τί μὲ ὠφελεῖ πλέον νὰ ζῶ; οὐδὲν δύναμαι ν' ἀποκτήσω ὠραιότερον ἢ πολυτιμότερον ἐκείνων, ὅσα ἐκ νεότητος ἤδη ἔχω· γινώσκω δὲ ὅτι μάταια εἶναι τὰ ἐπὶ γῆς πάντα, καὶ τὰ πάντα ἐμίσησεν ἡ ψυχὴ μου.» Τοιαῦτα σκεπτόμενος ἐπλανᾶτο πάντοτε μόνος τῆδε κάκεισε, καὶ ἐλύπει τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, καὶ πάντες ἔλεγον· «Κακόποιόν τι πνεῦμα εἰσεχώρησε βεβαίως εἰς τὴν καρδίαν αὐτοῦ, καὶ τὸν πειράζει, καὶ διὰ τοῦτο θέλει νὰ θέσῃ ἐν τέρμα εἰς τὸν βίον αὐτοῦ, ὅπως ἀπαλλαγθῇ τοῦ πειρασμοῦ.»

Ἡμέραν τινὰ ἔμαθεν ὁ Βαρούχ ὅτι ἐν τῇ πόλει Μέρφιδι, τῇ κατὰ τὴν χώραν Μιτραίμ, κατοικεῖ ἀνθρώπος τις σοφός, προφήτης τις, καὶ εἰς θνὸ Θεοῦ ἀπεκάλυψε τὴν σοφίαν του, καὶ ὅτι ὁ προφήτης οὗτος δίδει σοφὰς περὶ παντὸς ἀδικημένου συμβουλὰς. Καὶ ὁ Βαρούχ ἀπεφάσισε νὰ ἀνοίξῃ εἰς αὐτόν τὴν καρδίαν του,

καὶ ἡ ἀκούσῃ τὴν συμβουλὴν τοῦ προσεκάλεσε λοιπὸν τὸν πιστότερον τῶν ὑπηρετῶν του, ὀνόματι Μαλχι, καὶ εἶπεν· « Ἐτοίμασόν μοι δύο κάμηλους καὶ φόρτωσε τὴν μίαν διὰ χρυσοῦ, ἀργύρου, λίθων πολυτίμων καὶ ἀρωμάτων τῆς Ἀραβίας. » Καὶ ὁ Μαλχι ἔπραξεν ὡς διετάχθη. Ὁ δὲ Βαρούχ εὐλογῆσας τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ πιστοῦ ὑπρέτου· ἀμφότεροι δὲ ὑπερβάντες τὸ ὄρος, ᾤδυσαν μετὰ τῶν καμήλων ἐν Μισραΐμ διὰ τῆς ἐρήμου. Ἐπτὰ ἡμέρας εἶχον ὁδοιπορήσει καὶ ἄλλας ἑπτὰ, καὶ μακρὰν ἦσαν εἰσέτι τῆς χώρας εἰς ἣν ἐπορεύοντο· διότι ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου εἶχε τυφλώσει τὰ ὄμματα αὐτῶν, ὥστε ἐξετράπησαν τῆς εὐθείας ὁδοῦ, καὶ δὲν ἤξευραν ποῦ νὰ πορευθῶσι, καὶ ἐδίψων αὐτοὶ, καὶ ἔτι μᾶλλον τὰ ζῶα αὐτῶν, διότι οὐδεμία κρήνη ἢ πηγὴ ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ συνῆγον τὴν δρόσον τῆς νυκτὸς ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων αὐτῶν, καὶ ἐξεμύζων αὐτὰ, διὰ νὰ δροσίωσι τὰ χεῖλη των. Τότε ἀνεστέναξεν ὁ Βαρούχ καὶ εἶπεν· « Εὐχαρίστως ἤθελα δώσει ὄλους τοὺς θησαυροὺς τοὺς ὁποίους φέρει ἡ κάμηλος αὕτη καὶ ἔτι πλείονας ἐκ τοῦ ἐν Δαμασκῷ θησαυροφυλακείου μου, δι' ὀλίγας μόνον σαγόνας ἐκ τοῦ ὕδατος τὸ ὁποῖον ῥέει διὰ τοῦ κήπου μου, καὶ ἤθελα δώσει ὄλους τοὺς ἐν τοῖς ὑπογείοις μου πολυτίμους αἶνους, διὰ μικρὰν πηγὴν ἐξ ἧς νὰ δροσίωμεν τὴν γλῶσσάν μας. Καὶ ὁ ἥλιος ἦτο φλογερὸς, καὶ ὁ καύσων ὑπερβολικὸς, καὶ ἡ δίψα αὐτῶν τосαύτη, ὥστε ἐξηντλήθησαν αἱ δυνάμεις των. Τότε ἐφόνευσαν τὴν μίαν κάμηλον, ἀλλὰ δὲν εὔρον ἐν αὐτῇ ποσῶς σχεδὸν ὕδωρ. Τότε ἤνοιξε ὁ Βαρούχ τὸ στόμα, καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μαλχι. « Α! σὺ πιστὲ μου ὑπρέτα καὶ σύντροφε· σ' ἔφερα λοιπὸν ἐνταῦθα διὰ νὰ ἀποθάνῃς πρὸς χάριν μου; Εἶμαι λοιπὸν διὰ σὲ ἄγγελος ἀπωλείας ἐν τῇ ἀπέριω ταύτῃ ἐρήμῳ; Καὶ ὁμοῦς ὑπομείνας ὡς ἀρνίον, τὸ ὁποῖον δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του ἐνώπιον τοῦ σφαγέως, καὶ δὲν γογγίζεις κατὰ τοῦ αἰτίου τῆς ἀπωλείας σου, ὅστις ἐπέσυρε ἐπὶ σοῦ τὴν κητάραν διὰ τὴν πίστιν σου. Ἄχ! Μαλχι, θέλω ποτὲ δυνηθῆ νὰ σὲ ἀνταμείψω; »

Οὕτως ὁμιλήσεν ὁ Βαρούχ, ἀλλ' ὁ Μαλχι ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· « Καὶ ἡδυνάμην ποτὲ νὰ μὴ ἀκολουθήσω μέχρι καὶ αὐτοῦ τοῦ τάφου τὸν κύριόν μου; Δὲν ἔφαγα τὸν ἄρτον σου, καὶ δὲν ἔπια τὸν οἶνόν σου μέχρι τῆς σήμερον; Δὲν ἤμην πρὸς σὲ πιστὸς κατὰ τὰς εὐτυχεῖς ἡμέρας; Πῶς θέλεις τώρα νὰ σὲ ἀρνηθῶ κατὰ τὰς δυστυχεῖς; Εἶθε ὁ Κύριος νὰ διαφυλάξῃ τὴν ζωὴν σου, καὶ νὰ λάβῃ ὡς λύτρον τὴν ἐδικὴν μου· διότι ἐγὼ μὲν εἶμαι μόνος ἐπὶ τῆς γῆς, σὲ δὲ θέλουσι κλαύσει σύζυγος καὶ ἑπτὰ τέκνα. » Καὶ ἅμα ἐπρόφερον ὁ Μαλχι τὰς λέξεις ταύτας, δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴπῃ πλείοτερα καὶ ἐσιώπησε, διότι αἱ δυνάμεις του ἐξηντλήθησαν καὶ ἐξηπλώθη κατὰ γῆς. Τότε διεβράβη τοῦ Βαρούχ ἡ καρδιά, καὶ ἔκλαιε, καὶ ἔλεγεν· « Ἄχ, Κύριε, Κύριε, Θεὲ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἔπαρε τὴν ψυχὴν μου, διότι δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ζῶ, καὶ αἱ ἀμαρτίαι μου βαρύνουν ἐπ' ἐμέ. » Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ Βαρούχ ἐσιώπησε, καὶ ἔχυνε δάκρυα θερμά. Τότε ἤκουσεν ἤχον ὑπόκωφον, ὡσεὶ κρήνης ὕδατος πιπτούσης ἐπὶ βράχου, καὶ ἀνεγείρας τὴν κεφαλὴν, ἠκροάσθη, ἀνεγέρθησαν δὲ καὶ αἱ κάμηλοι καὶ ἔτειναν τὸ οὖς πρὸς τὸν ἤχον, καὶ διευθύνθησαν πρὸς τὸν βράχον. Ὁ δὲ Βαρούχ εἶπεν· « Ἐθαυματούργησε λοιπὸν ὁ ἄγγελος Κυρίου, καὶ ἔθεσε πηγὴν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου διὰ νὰ μᾶς σώσῃ τοῦ θανάτου; » Εἶπε ταῦτα, καὶ ἐπροχώρησε· καὶ εἶδε εἰς τοὺς πρόποδας ἑνὸς βράχου κρήνην μικρὰν ὕδατος καθαροτάτου· καὶ τὸ ὕδωρ ἦτο δροσερὸν καὶ ἄφθονον, καὶ ὄψιν εἶχεν ὠραίαν.

Τότε ἔπεσεν ὁ Βαρούχ πρηνὴς καὶ ἔλαιε· καὶ ἀνηγέρθη καὶ εἶπεν· « Ἄχ, Θεὲ μου! ἐννοῶ τώρα πόσον εἶσαι φιλεὺςπλαγχνος καὶ πανάγαθος, θαυματουργῆσας πρὸς σωτηρίαν μου, καὶ τοιόντος ἀναξίου, τῆς εὐσπλαγχνίας σου. » Ἄλλ' ὁ Βαρούχ δὲν ἔπιεν ἐκ τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ἐπλήρωσεν ἄγγεϊον, καὶ ἔδραμε μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν ὑπρέτην του τὸν Μαλχι, καὶ ἔβρεξεν αὐτοῦ τὸ πρόσωπον, καὶ ἐδρόσισε τὰ χεῖλη του. Τότε ἀνηγέρθη ὁ Μαλχι, καὶ προσέβλεψε τὸν κύριόν του, Ὁ δὲ Βαρούχ περιεπτύξατο αὐτὸν,

καὶ ἔκλαιε ὑπὸ χαρᾶς, καὶ ἔλεγεν· « ὦ, Μαλχι, ἐγκάρδιέ μου φίλε, καὶ ὄχι πλέον ὑπέρτα μου. Ζῆς λοιπὸν ἀκόμη . . . Ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου μοὶ ἔδειξε μίαν κρήνην· πῆε λοιπὸν καὶ λάβε ἀναφυγὴν, διὰ τὴν ζήτησίν σου ὡς καὶ ἐγὼ ζῶ. Καὶ ἀφοῦ ἔπιεν ὁ Μαλχι καὶ ἐδροσίσθη, ὠδήγησεν αὐτὸν ὁ Βαρούχ, εἰς τὴν κρήνην, καὶ ἐκεῖ ἔλαβον τροφὰς ἐκ τῆς καμήλου, καὶ ἐκάθισαν εἰς τὴν ὁρόσον, καὶ ἔφαγον καὶ ἔπιον καὶ ἐχορτάσθησαν. Καὶ ἔμεινον ἐκεῖ ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ ὅλην τὴν νύκτα. Καὶ ὅταν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος εἶπεν ὁ Μαλχι πρὸς Βαρούχ τὸν κύριόν του· « Ἰδοὺ, ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν· ἐάν θέλῃς, πληρώσωμεν τὰς λαγίνους ἡμῶν, καὶ ἄγωμεν πρὸς τὸν προφήτην τῆς χώρας Μισραὶμ· πιστεύω ὅτι εἴμεθα ἤδη πλησίον. » Τότε ἐμειδίασεν ὁ Βαρούχ, καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ πιστοῦ ὑπρέτου, καὶ ἔθλιψεν αὐτὴν εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ εἶπεν· « Ὁχι, ἀδελφέ μου Μαλχι· ὁ Κύριος μοὶ ἔδωκε τὴν φρόνησιν τὴν ὁποίαν ἐζήτησάν· τί χρεῖαν ἔχω πλέον τοῦ προφήτου τῆς Μισραὶμ; θέλομεν ἐπανέλθει ἐκεῖ, ὅθεν ἤλθομεν. » Ἐπλήρωσε λοιπὸν τὰς λαγίνους ὕδατος δροσεροῦ, καὶ ἐπότισε τὰς καμήλους, καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ, καὶ εὐλόγησαν τὴν πηγὴν ἣτις τοὺς ἔσωσεν ἐκ τοῦ θανάτου, καὶ ἤρξαντο νὰ ὀδοιπορῶσιν εὐθύμως. Καὶ ὅτε ἔφθασαν εἰς τὴν πατρίδα των, τὴν Δαμασκόν, ἐκάθητο ἡ Θίρτζα, ἡ σύζυγος τοῦ Βαρούχ, μετὰ τῶν ἐπτά τέκνων τῆς, παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίας, καὶ ἐξεπλάγη, ἰδοῦσα τὸν Βαρούχ καὶ τὸν ὑπρέτην Μαλχι. Ἄλλ' ὁ Βαρούχ ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγον καὶ τὰ τέκνα του, καὶ δάκρυα χαρᾶς ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του, τότε ὕψωσεν ἡ Θίρτζα τὴν φωνὴν καὶ εἶπεν· « Εὐλογημένος ὁ σοφὸς προφήτης τῆς Μισραὶμ, ὅστις σὰς ἀπέστειλε τόσον ἑνωρὶς ἐνταῦθα, καὶ εὐλογημένος ὁ Βαρούχ ὁ ἀγαπητὸς μου, διότι ἤδη ἡ ὄψις σου μετεβλήθη, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ἀπαστράπτει ὡσαύτως ἄγγελου. Τίς εἶναι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἐπανήγαγε τὴν εἰρήνην εἰς τὴν ψυχὴν σου, διὰ τὴν τὸν εὐλογῆσαι; » Τότε ἐμειδίασεν ὁ Βαρούχ, καὶ προσέβλεψε τὴν σύζυγόν του, καὶ διηγήθη πάντα ὅσα συνέβησαν

εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν Μαλχι, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Εἶτα δὲ εἶπεν· « Οὐχὶ ἄνθρωπος ἢ προφήτης, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Θεὸς με ἐδίδαξεν· ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐδιδάχθην τὴν ταπεινώσιν· ἢ κρήνη μ' ἐδίδαξε τὴν ἀγαθότητα τοῦ πανευσπλάγγου Θεοῦ, καὶ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ ὑπρέτου μου, εὔρον ἄνθρωπον, καὶ φίλον πιστόν. Καὶ ἤδη ἐπανέρχομαι καθ' ὀλοκληρίαν μεταβεβλημένος, καὶ ἡ εἰρήνη ἐμφωλεύει ἐν τῇ καρδίᾳ μου, τὴν ὁποίαν, πολυτιμότεραν τοῦ χρυσοῦ καὶ τοῦ ἀργύρου, δὲν ἰδύνατο νὰ μοὶ χορηγήσῃσι τὰ ἀγαθὰ μου. Οὕτως ὠμίλησεν ὁ Βαρούχ. Ὅλον δὲ αὐτοῦ τὸν βίον διήνυσεν ἐν χαρᾷ καὶ εὐθυμίᾳ, καὶ διὰ τῶν θησαυρῶν του ἔπρατεν ἀγαθοεργίας καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, καὶ οὐδεὶς ὑπῆρχε πτωχὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἐβοήθησεν ἐν τῇ πτωχείᾳ του. Ἀπαντες δὲ οἱ παρ' αὐτοῦ εὐεργετούμενοι ἔλεγον· « Δικαίως ὀνομάζεται Βαρούχ, διότι εἶναι τῶνόντι ὁ εὐλογημένος τοῦ Κυρίου, ὅστις εἶναι ὁ αἴτιος πάσης ἀγαθοεργίας. » Καὶ ἀφοῦ παρήλθεν ἐν ἔτος, ἐπεσκέφθη ὁ Βαρούχ μετὰ τοῦ Μαλχι, τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του τὴν κρήνην τῆς ἐρήμου, καὶ καθηγίασεν αὐτὴν, καὶ ἀνήγειρε παρ' αὐτῷ ξενῶνα, χάριν τῶν ἐν τῇ ἐρήμῳ ὀδοιπορούντων. Ὀνόμασε δὲ τὴν κρήνην *Μποὺρ Μπεφά*, ἥτοι κρήνην *ζωογόνο* καὶ οὕτως ὀνομάζεται αὕτη μέχρι τῆς σήμερον.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ).

ΠΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ.

ΠΕΡΙ ΓΑΜΟΥ ΕΝ ΚΑΣΩ.

ὑπὸ Μ. Μ.

Ἐπάρχει ἐποχὴ τις τοῦ ἀνθρωπίνου βίου γλυκεῖα καὶ εὐφρόσυνος, συγκεντροῦσα ἐν ἑαυτῇ πᾶσαν τὴν φυσικὴν καὶ πνευματικὴν τοῦ ἀνθρώπου ἐνέργειαν. Κατὰ ταύτην πληροῦται τὸ κενόν

τὸ ἐνυπάρχον εἰς τὴν ἀνθρώπινον καρδίαν. Ἡ σπριγῶσα ἡλιμία ἀτενίζει πρὸς αὐτὴν μετὰ παλμῶν, ἡ δὲ προβεβηκυῖα ἀναπολεῖ αὐτὴν μετὰ συγινήσεως. Ἡ ἐποχὴ αὕτη εἶναι μυρίπνους κῆπος τοῦ βροτείου ἔαρος, οὗ οἱ καλλιμόρφοι καὶ ὠραῖοι καρποὶ ἔλκουσι πᾶσαν τὴν ἀνθρωπότητα πρὸς γεῦσιν αὐτῶν ἢ ἐποχὴ αὕτη εἶναι ὁ γάμος.

Τὸ ἐπίσημον τοῦτο γεγονός ὑπαγορεύεται ὑπὸ τῆς φύσεως, κυροῦται ὑπὸ τῆς πολιτείας, καὶ καθαγιαζεται ὑπὸ τῆς θρησκείας· ὁ δὲ ἄνθρωπος ὅστις ἐκάστην ἐποχὴν ὁπωσοῦν οὐσιώδη τῆς ζωῆς του περιβάλλει διὰ τύπων ἀνταποκρινομένων πρὸς τὸ κυριεῦον αὐτὸν αἶσθημα, δὲν ἠδύνατο νὰ παραμελήσῃ τὸν γάμον, ὅστις ἐπιφέρει μεταβολὴν τῶν μέχρι τοῦδε ὑφισταμένων σχέσεων του, καὶ γίνεται πηγὴ νέων σχέσεων καὶ αἰσθημάτων· οἱ περιβάλλοντες τὸν γάμον τύποι ἀποπνέουσι χαρὰν, τὸ αἶσθημα τῆς καρδίας ἐρμηνεύοντες· οἱ τύποι δὲ οὗτοι παραλλάσσουσι κατὰ τόπους κατὰ λόγον τῆς νοητικῆς ἀναπτύξεως, τῆς αὐστηρότητος ἢ χαλαρότητος τῶν ἠθῶν ἐκάστης κοινωνίας. Εἰς τὰς ἀπλουστεράς δὲ κοινωνίας, ὅπου ἡ διάνοια δὲν εὐρίσκει τροφὴν εἰς τὰς εὐρυχώρους σφαῖρας τοῦ ἠθικοῦ κόσμου, ἡ δὲ καρδιά δὲν συνταράσσεται ὑπὸ παθῶν ἀναρρίπιζομένων ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς δίψης τοῦ πλούτου, αἱ ἀθῶαι ἠδοναὶ τέρπουσιν αὐτὴν· αἱ τελεταὶ ἀφελεῖς, πραγματικαὶ εἰκόνες τῆς Μούσης τοῦ Θεοκρίτου, χρωματιζόμεναι ὑπὸ τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ἀθωότητος, συσφίγγουσιν ἔτι μᾶλλον τοὺς δεσμούς, οἵτινες συγκρατοῦσι τοὺς ὑπὸ σύστημα οἰονεὶ πατριαρχικῆς πολιτείας συζῶντας, καὶ ἀγνοοῦντας τὴν λέξιν Ἀστυνόμος καὶ Κακουρ-
γοδικεῖον.

Αἱ περὶ γάμου διατυπώσεις ἐν Κάσῳ, ὡς καὶ εἰς πάσας τὰς μονήρεις καὶ ἀμιγεῖς παντὸς ξενισμοῦ κοινωνίας, ἔχουσι τι ἰδιόρρυθμον, λαμβάνουσι σπουδαῖον χαρακτῆρα ὑπὸ τῆς συνήθειας, ἀποτελοῦσαι θρησκευτικὸν σχεδὸν δόγμα, οὗ τινος ἡ παράβασις ἐπάγεται ποινὰς περιφρονήσεως κατὰ τοῦ πραχάτου. Προτιθέμεθα δὲ νὰ

περιγράψωμεν αὐτὰς ἐνταῦθα, διότι καὶ ἐκεῖ ὡς καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος, ὁ ἔξωθεν παρεισρέων πολιτισμὸς ἀποσβύνει βαθμυδὸν, εἴτε μαραίνει τὰ ἀρχαῖκά ἦθη καὶ ἔθιμα, ἀφαιρῶν ἀπ' αὐτῶν τὸ ἀφελές τῶν ἀρχαίων ἡμερῶν πνεῦμα.

Α) Περὶ μνηστείας.

Ὁ ἔρῃθος, οὔτινος ἡ καρδιά αἰσθανθῆ ἔρωτικούς παλμούς διὰ τινα κόρην, λατρεύει τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτός του μυστηριωδῶς, ἢ ὁμολογεῖ τὸ αἶσθημά του εἰς τοὺς γονεῖς του, ἀν ἐλπίζει ὅτι ἡ ἐπιτυχία θέλει στέψει τοὺς ἀγῶνάς του. Δὲν ὀρμάται εἰς ἀλληλογραφίαν, οὐδ' εἰς νυκτερινὰς συνεντεύξεις. Τὸ ἱλαρὸν φέγγος τῆς ἐρωτολήπτου θεᾶς τοῦ Ἐνδυμίωνος δὲν κατοπτεῖται ἐκεῖ τοὺς ἐραστὰς μονήρεις καὶ βεμβάζοντας, οὐδ' ἡ ζεφυρίτις πνοὴ φέρει ἐπὶ τῶν ὑγρῶν αὐτῆς πετερυγῶν ψευδεῖς καθομολογήσεις, ὄρκους ὑπόουλους, ἐπιπλήξεις παρακαίρους, ἢ στόγους πικρᾶς μεταμελείας. Τῆς κόρης τὸ ἐρύθημα εἶναι ἀγνόν, οὐχὶ ἔνοχον, διότι οὐδέποτε ἐνδίδουσα εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ πάθους ἀποσκιρτᾷ τοῦ καθήκοντος. Ὁ ἐρωτολήπτος δὲ νεανίας, ὅταν σχηματίζεται πού χορὸς ὁ πυρρῆμιος, δύναται ἄδων ἐκεῖ αἰνιγματωδῶς νὰ δηλώσῃ τοὺς ἔρωτάς του· ἐντεῦθεν ἢ τοῦ ἀκροατοῦ περιέργεια καὶ ἢ τῶν γυναικῶν ὀξύνοια σχολιάζει, ἐρευνᾷ, καὶ μαντεύει τὸ μυστήριον. Ἐντεῦθεν οἱ γονεῖς καὶ οἱ συγγενεῖς εἰς τὴν υἱικὴν στοργὴν ἐνδίδοντες μνηστεύουσι τὰ τέκνα των. Μετὰ τὴν μνηστείαν, ἥτις λαμβάνει χώραν ἐπισήμως, ὁ μνηστήρ δίδει τῇ μνηστῇ δακτύλιον, καὶ δῶρα ἀνταλλάσσονται ἐκατέρωθεν. Ἦδη ὁ ἀρμαστής δύναται νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸν οἶκον τῆς ἀρμαστῆς, νὰ χορεύῃ παρ' αὐτῇ. Πάσης δὲ συνδιατριβῆς φύλαξ ἐστὶν ἡ μήτηρ, ἢ τις τῶν τῆς κόρης συγγενῶν, ἀλλ' ὁ μᾶλλον ἀχώριστος καὶ αὐστηρότερός ἐστιν ἡ αἰδώς καὶ τὰ σοβαρὰ ἦθη· οὕτως ὁ μνηστήρ ἐξαχολουθεῖ νὰ βλέπῃ τὴν ἐρωμένην του, μέχρι τῆς εἰμαρμένης ἡμέρας, καθ' ἣν θέλουσι ἀναρῆθαι αἱ τοῦ ὑμενίου λαμπάδες.

B) Προεόρτια τοῦ γάμου.
 Οἱ γονεῖς, ὥραιον ἤδη καταστάντων τῶν μνηστῶν, ὀρίζουσι τὴν ἡμέραν τοῦ στεφανώματος. Καὶ πρῶτον ἐνώπιον τοῦ νοτάρου, μέλους ὄντος τοῦ ἱεροῦ κλήρου, συντάσσεται τὸ προικοσύμφωνον, δι' οὗ ὁ πατήρ τῆς κόρης καὶ ἡ μήτηρ προικίζουσιν αὐτήν. Συγγενεῖς δὲ, ἐκατέρωθεν συνελθόντες ἐπὶ τὸ αὐτὸ, πορεύονται εἰς τὰ ὄρη ὑλοτομήσοντες τὰ ξύλα, δι' ὧν θέλουσιν φουρνίσει τοὺς ἄρτους τοῦ γάμου. Λύραι καὶ αὐλοὶ προηγούνται τῆς εὐθύμου συνοδίας, ἧτις ἀπέρχεται ἐν πομπῇ καὶ παρατάξει, ἀναπάσαν πλατεῖαν ἰσταμένη καὶ σχηματίζουσα χορόν. Μετὰ τὴν ὑλοτομίαν τῶν ξύλων, γεῦμα ἀφθονον καὶ οἶνος ἀποζημιώνει τοὺς ὑλοτόμους, οἵτινες ἐπανακάμπουσιν εἰς τὴν πόλιν ἄδοντες καὶ ὀρχούμενοι.

Ἐτέραν ἡμέραν, συνήθως ἑορτὴν, πολυπληθῆς ὁμήγυρις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, συγγενῶν καὶ φίλων, φερόντων στολὰς πολυτελεῖς, ἐξέρχονται εἰς τὰ λεγόμενα *καλέσματα* οἱ πεζοὶ ἔπονται, οἱ ἔφιπποι προηγούνται, καὶ πυροβολιστὰι πυροβολοῦσι, καὶ λυριστὰι μετὰ αὐλητῶν ἀποτελοῦσι τὴν μουσικὴν τοῦ μικροῦ τοῦτου στρατοῦ, ὅστις, μετὰ τῶν σημαιοφόρων αὐτοῦ καὶ πάσης τῆς ἀναγκαίας ἐπισκευῆς τῶν τροφίμων, περιέρχεται τὰς κώμας. Κήρυκες δὲ φωνάζουσιν «*ὡς ἦσθε καλεσμένοι εἰς τὸν γάμον τοῦ δεῖνα.*» Ἐν δ' ἐκάστη κώμῃ, ἐν εὐρυχώρῳ ἰστάμενοι χώρῳ καὶ ὁμαλῷ, σχηματίζουσι χορόν, ὅστις αὖξεται καὶ ἐκ τῶν ἐκ τῆς κώμης ἐκείνης προσερχομένων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν οὕτω δὲ πάσας περιελθόντες τὰς κώμας, καὶ πάντας τοὺς κατοίκους σχεδὸν τῆς νήσου προσκαλέσαντες, ἐπανερχονται εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ, ὅπου καὶ διαλύονται εὐχρηθέντες αὐτῷ.

Ἐπιστάσης δὲ τῆς ὀρισθείσης διὰ τὸ στεφάνωμα ἡμέρας, οἱ μὲν ἄνδρες ἀπέρχονται εἰς τὸν οἶκον τοῦ γαμβροῦ, αἱ δὲ γυναῖκες εἰς τὸν τῆς νύμφης. Ὁ παράνυμφος ἐνδύει τὸν γαμβρόν μετὰ τὰ πολυτιμώτερα τῶν ἐνδυμάτων αὐτοῦ, ἡ δὲ παράνυμφος τὴν νύμφην ἐνεργουμένου δὲ τοῦ καλλωπισμοῦ λύραι καὶ αὐλοὶ

σχηματίζουσι μουσικὴν ἁρμονίαν, γυναῖκες δὲ *παστολογίστρια* καλούμεναι, ἄδουσι δίστιχά τινα, δι' ὧν *παστολογοῦσι* τοὺς νυμφίους. Τὰ ἄσματα ταῦτα ἀποπνεύουσι τι πένθιμον καὶ μελαγχολικόν, εἶναι ὡς φθόγγοι ἀποχαιρετισμοῦ τῶν νυμφίων ἀπὸ τῆς πατρικῆς ἐστίας, ἣν ἤδη ἐγκαταλείποντες διὰ παντός, πορεύονται σχηματίζοντες κέντρον νέας οἰκογενείας.

Περαιωθέντος ἤδη τοῦ καλλωπισμοῦ, ὁ παράνυμφος καὶ τις πλησιέστερος τοῦ γαμβροῦ συγγενῆς λαμβάνουσιν αὐτὸν ἐκ τῶν βραχιόνων καὶ ἀπέρχονται μετὰ πολυπληθοῦς ὁμηγύρεως εἰς τὸν οἶκον τῆς νύμφης, ἐνῶ οἱ πυροβολιστὰι, οἱ τραγωδιστὰι καὶ οἱ μουσικοὶ προηγούνται. Ἡ νύμφη εἶναι ἤδη παρεσκευασμένη, ἐν μέσῳ τῶν παρανύμφων καὶ τῶν συγγενῶν αὐτῆς ἰσταμένη. Ὁ δὲ πατήρ αὐτῆς καὶ ἡ μήτηρ πορεύονται εἰς τὴν θύραν δεξιούμενοι τὸν ἤδη εἰσερχόμενον εἰς τὸν οἶκον αὐτῶν νυμφίον. Οὗτος ὀφείλει νὰ θέσῃ πρῶτον τὸν δεξιὸν πόδα εἰς τὸν οὐδὸν τῆς θύρας, καὶ νὰ διαβῇ ἄλματι κούρῳ καινόν πολύτιμον ἐφάλπωμα ἐστρωμένον ἐκεῖ εἰσερχόμενον αὐτὸν ἀσπάξεται ὁ πενθερός καὶ δωρεῖται αὐτῷ δῶρόν τι κινήτων ἢ ἀκινήτων πολυτάκτιον, καλούμενον *ἐμβατήκιον*. Παρθένοι δὲ κρατοῦσαι εἰς χεῖρας ἄνθη καὶ μύρα ραίνουνσιν αὐτόν. Τὸ ράντισμα ὁμοῦ τοῦτο γίνεται καὶ ἐξ ἀπασῶν τῶν οἰκιῶν, ὅθεν ὁ γαμβρός διαβαίνει.

Ἄν μὲν πρόκειται νὰ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ γάμου, ἐν τῇ οἰκίᾳ, ὁ ἱερεὺς εἶναι ἕτοιμος καὶ ἄρχεται, ἄλλως δὲ πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἄλλ' ἂν ἡ ἡμέρα εἶναι γαλήνιος καὶ αἰθρία, τὸ μυστήριον τοῦ γάμου τελεῖται ἐν ὑπαίθρῳ, ἐν τινὶ πλατεῖᾳ, ὁπότε λέγεται ὅτι *οὐρανία* ἐγένετο. Τοῦτο δὲ γίνεται εἰς τοὺς ἐπισήμους γάμους, καὶ ἂν οἱ νυμφεῖοι εἶναι καλλίμορφοι. Ὅπου δὴποτε δὲ καὶ ἂν τελεσθῇ ὁ γάμος, ὁ ἱερεὺς συνάπτει τοὺς μελλονύμφους, ἐνῶ παρθένοι ραίνουνσιν αὐτοὺς καὶ τὸ περιεσπόμενον πλῆθος μετ' ἄνθη, μύρα, καὶ βαμβακόσπορον, τοῦτο δὲ ὡς εὐπορίας σύμβολον.

Τελουμένου τοῦ μυστηρίου, ὁ πατήρ πρῶτος ἀσπάζεται τοὺς στεφάνους, δίδει τὴν εὐχὴν τοῦ ἐπισήμως εἰς τοὺς στεφομένους, καὶ ἀναρτᾷ εἰς τὸν λαιμὸν τῆς νύμφης χρυσᾶ νομίσματα. Τὸ αὐτὸ πράττει ἡ μήτηρ καὶ ἅπαντες οἱ συγγενεῖς βαθυκῶν, καθὼς καὶ οἱ παρευρισκόμενοι ἅπαντες δίδουσι χρηματικά δῶρα εἰς τὴν νύμφην. Τελεσθέντος τοῦ μυστηρίου οἱ νεόνυμφοι μεθ' ἅπαντος τοῦ πλήθους ἀπέρχονται εἰς τὸν οἶκον τῆς νύμφης, ὅστις εἶναι πάντοτε προικῶν αὐτῆς κτήμα' οἱ μὲν νυμφεῖοι καθέζονται ἐπὶ τινος κιβωτίου, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπὶ ἐδρῶν καὶ ἐδωλίων χοροὶ σχηματίζονται ποικίλοι ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ γλυκύσματα κυκλοφοροῦσιν ἄφθονα. Τράπεζα δὲ παρατίθεται τοῖς γαμηλιώταις, οἵτινες κορσεθέντες καὶ εὐθυμίσαντες, χορεύσαντες καὶ τραγωδήσαντες, ἀπέρχονται εἰς τὰ ἴδια τῆς νυκτός ἐπιστάτης· ὁ παρὰ νυμφος μένει, διότι οὗτος μέλλει νὰ κλείσῃ τὸν νυμφικὸν θάλαμον, καὶ τοῦτο ποιήσας περιπολεῖ παννύχιος ἔξωθεν τοῦ οἴκου, περὶ δὲ τὰ χαράγματα ἀνοίγει μόνος τὴν θύραν. Γλυκύσματα ἐπιτήδες παρεσκευασμένα παρατίθενται, ὧν γεύεται ὁ γαμβρός, ἡ νύμφη, καὶ ὁ παρὰ νυμφος κατ' ἴδιαν. Οἱ μουσικοὶ φοιτῶσιν ἐπὶ ὀκτῶ κατὰ συνέχειαν ἡμέρας εἰς τὸν γάμον, μετὰ πολλῶν ἄλλων θαμῶνων. Αἱ ἡμέραι αὗται εἰσιν ἡμέραι χαρᾶς, καὶ ἕκαστος ἐλευθέρως δύναται νὰ ἐντραφήσῃ.

Γ) Περὶ γάμου κυρίως.

Ἡμέρα τις ἑορτὴ ὀρίζεται διὰ τὸν κυρίως γάμον. Κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην μάγειροι προσκαλοῦνται οἱ ἐπιτηδαιότεροι, οἰνοχόαι, ὑπηρεταί, σῦες ἀγριόδοτες καὶ βόες εἰλίποδες θύονται, δι' ὧν παντοδαπὰ παρασκευάζονται ὄψα' οἱ κλίβανοι ἐτοιμάζουσιν ἄρτους διὰ τῶν, ὡς εἴρηται, ὑλοτομηθέντων ξύλων, καὶ ἐν γένει πᾶσα φροντίς καὶ προσπάθεια καταβάλλεται, ὅπως εὐχαριστηθῶσιν οἱ τιμήσοντες τὸν γάμον ἐκ τε τῆς ἀφθονίας καὶ τῆς λαμπρότητος. Ἦδη πᾶς τις ἔργεται μετὰ τῆς οἰκογενείας του, τὴν λαμπρότεραν περιβεβλημένος ἐσθῆτα' ἕκαστη γυνὴ δὲ κομίζει σίτου μύδιον. Ἀφοῦ ἱκανοὶ φθάσωσιν εἰς τὸν οἶκον τῆς γα-

ρᾶς καὶ εὐχρηθῶσιν εἰς τοὺς νυμφεῖους, σχηματίζουσι χορὸν καὶ ἐν τῷ οἴκῳ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ. Περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν παρατίθεται ἡ τράπεζα, *τάβλια* καλουμένη, ὅπου οἱ γαμηλιῶται καθέζονται χωριστὰ τῶν γυναικῶν. Πέντε καὶ ἕξ οἴκοι δὲν χωροῦσι τοὺς συμπότας πολλάκις. Καὶ οἱ μὲν γέροντες κατέχουσι τὴν καλλιτέραν θέσιν τῆς τραπέζης, οἱ δὲ νεώτεροι, συγγενεῖς τῶν νυμφίων, οἰνοχοοῦσιν. Εἶναι ἀληθῶς τὸ συμπόσιον τοῦτο εὐχάριστον, ἀρχαῖκόν, εἰκὼν τῶν ὁμηρικῶν συμποσίων ζωῶα. Οἱ γεραίτεροι ἄδουσι ἄσματα, κατ' ἀρχὰς μὲν περιστρεφόμενα εἰς ἐπαινούς καὶ εὐχὰς ὑπὲρ τῶν νυμφίων, κατὰ μικρὸν δὲ ἀναπολοῦντα τὰς νεανικὰς αὐτῶν ἡμέρας, καθ' ἃς καὶ οὗτοι ποτὲ εὐρίσκοντο εἰς θέσιν παραπλήσιον τῇ τῶν νυμφίων. Τῶν νεωτέρων δὲ τὸ ἄσμα ἀποπνέει ἔρωτα, χαρὰν, ἐλπίδας. Ἀφοῦ δὲ χορτασθῶσιν ἅπαντες καὶ σίτου καὶ αἴνου, εὐχρηθῶσιν εἰς τοὺς νυμφεῖους, καὶ τραγωδήσωσιν, ἐγείρονται καὶ ἀπέρχονται εἰς μέρος τι ὑπαίθρον ὁμαλὸν καὶ εὐρύχωρον, ὅπου σχηματίζουσι χορὸν· ἐνταῦθα πρόκειται νὰ εὐφημισθῶν οἱ νυμφεῖοι, καὶ πᾶς εἰς τὸν γάμον ἐλθὼν ὀφείλει νὰ χορευτῇ, ὥστε ἕνεκα τούτου σχηματίζεται κύκλος τεράστιος. Περὶ τὰς δύο μ.μ. νεανία καὶ παρθέναι ἀπέρχονται οἱ μὲν συνοδεύοντες τὸν γαμβρόν, αἱ δὲ τὴν νύμφην· σχηματίζουσι δὲ δύο πτέρυγας, οὕτως εἰπεῖν, ὧν πυροβολισταὶ καὶ μουσικοὶ προηγοῦνται, καὶ οὕτω προσέρχονται εἰς τὸν χορὸν, εἰς ὃν λαμβάνει μέρος ὁ γαμβρός καὶ ἡ νύμφη παρ' αὐτῶν, ὁ σύζυγος παρὰ τῆς συζύγῳ, ὁ ἀδελφός παρὰ τῆς ἀδελφῆς, καὶ οὕτω καθεξῆς πᾶσα τάξις καὶ ἡλικία. Οἱ λυρισταὶ καὶ οἱ αὐληταὶ εὐρίσκονται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κύκλου, ὡς καὶ τινῶν ἄλλων περιέργων θεατῶν πλῆθος, οἵτινες δὲν δύναται νὰ χορευσωσιν. Ἐκαστος λυριστῆς προσέρχεται εἰς τὸν γαμβρόν καὶ τὸν ἐπαινεῖ, εὐφημίζει, γονατίζων ἐνώπιον αὐτοῦ, εἶτα δὲ εἰς ἅπαντας τοὺς χορευτάς, παρ' ὧν λαμβάνει δῶρα· ἐπομένως προσφέρονται γλυκύσματα, ὧν τὸ ἐγγχώριον εἶναι ἄλευρος μετὰ μέλιτος συμπεφυρμένος, *ζυμόμελι* καλούμενον. Ἀφοῦ δὲ οἱ λυρισταὶ γονατίσωσιν ἐνώπιον ἄλλων, οἱ

δὲ χορευταὶ λάβωσιν ὄλοι ζυμόμελι, διαλύεται ὁ χορὰς, τοῦ γαμβροῦ πρώτου ἀπερχομένου μετὰ τῆς νύμφης.

Τὸ ἑσπέρας παρατίθεται αὖθις τράπεζα εἰς τοὺς οἰκειοτέρους. Ὅσοι δὲν ἐπρόφθαхан νὰ ἔλθωσι τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, ἔρχονται τὴν ἐπιούσαν, ὅποτε ἐπαναλαμβάνονται πᾶσαι αἱ τοῦ γάμου διατυπώσεις.

Ὀκτὼ ἡμέρας διαρκοῦσιν αἱ διασκεδάσεις αὐταί· ἕκαστος δύναται νὰ πορευθῆ ἐκεῖ, νὰ φάγη, νὰ πῆ καὶ νὰ χορευθῆ. Ὁ δὲ γαμβρὸς οἰκουρεὶ καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας ταύτας, διότι λέγεται ὅτι κακὸν εἶναι νὰ διαβῆ τρισεξατοὺς εἴτε ποταμὸν, ἐξελθὼν τοῦ οἴκου.

Τὰ ἔξοδα τοῦ γάμου ἅπαντα εἶναι εἰς ἴσους τῆς νύμφης. Ἀλλὰ καὶ ὁ γαμβρὸς μετὰ τὰς ὀκτὼ ἡμέρας συνήθως τελεῖ εἰς τὸν πατρικὸν αὐτοῦ οἶκον αὐτίγαμον, ὅστις εἶναι σχεδὸν ὅμοιος καθ' ὅλα πρὸς τὸν γάμον.

Μετὰ τὸ τέλος τῶν τελετῶν τούτων, ὅταν παρελθούσης τῆς παραχρῆς τῶν εὐθυμιῶν, οἱ νυμφιοὶ ἐπιστρέψωσιν εἰς ἑαυτοὺς, δύνανται νὰ ζήσωσιν ἐν ἀνέσει, τοῦλάχιστον τὴν σελήνην τοῦ μέλιτος, διὰ τοῦ σίτου καὶ τῶν ἀργυρίων, ἅτινα ἡ μεγαλοδωρία τῶν τιμησάντων τὸν γάμον αὐτῶν τοὺς ἐπρομήθευσεν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΙΛΛΕΒΟΛ.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Φύσει ἐγκρατεὶς τῷ ἀνθρώπῳ ἡ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ζητῆ νὰ μάθῃ τὸν βίον ἐκείνου, ὅστις φαίνεται περικυκλωμένος ἀπὸ ἰχνῶν τινῶν φήμης. Ὅταν ἐν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ οὐδὲν ψεῦδη τὴν εὐθύτητα τῶν ἀρχῶν του, τὴν καθαρότητα τῆς ἠθικῆς του, τὸ ὕψος τῶν

ιδεῶν του, αἶσθημα πεποιθήσεως καὶ σεβασμοῦ αὐξάνει τὸν πρὸς τὰ προτερήματα αὐτοῦ θαυμασμὸν ἡμῶν.

Τὸ δημόσιον τὸ ὅποσον εὐμενῶς ἐδέχθη τὰ πνευματικὰ προϊόντα τοῦ ποιητοῦ τούτου τοῦ εὐαισθήτου, τοῦ χαριέντος, τοῦ εὐφυοῦς καὶ ὀμαλοῦ, δὲν θέλει βεβαίως ἰδεῖ ἄνευ ἐνδιαφέροντος, νὰ τῷ ἀναπαρουσιάζωνται χαρακτῆρες τοῦ συγγραφέως τούτου, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὰς εὐφροσύνας του.

Αἱ δημοσιευθεῖσαι σημειώσεις περὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ δὲν ἔδωκαν ἢ ἀτελεστάτην ἰδέαν περὶ τοῦ προσώπου καὶ τῶν ὀρέξεων τοῦ νέου τούτου συγγραφέως, κοινωνικοῦ ἅμα ἀνδρὸς ὄντος καὶ ποιητοῦ.

Τὰ προτερήματα τῶν βιογράφων δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀντικαταστήσωσι τὴν ἀλήθειαν, οὐδὲ νὰ ἀναπληρώσωσι ταύτην τὴν σταθερὰν παρατήρησιν τοῦ χαρακτῆρος, ἥτις μόνη δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὰς λεπτοτάτας διαφορὰς αὐτοῦ. Οὐδὲν σοβαρὸν συμβεβηκὸς δεικνύει τὴν ὑπαρξίν τοῦ Μιλλεβοῶ, ἐν τούτοις ὁ βίος αὐτοῦ ἔβρευσεν διὰ μέσου τῶν τρικυμιῶν τῶν ἐπαναστάσεων· ἀλλὰ μακρὰν τῆς πολιτικῆς τύρβης τῶν διοικήσεων, τῶν ραδιοουργιῶν τῶν ἰσχυρῶν, δὲν ἐξῆλθε τοῦ στενοῦ κύκλου τῶν φιλολογικῶν σχέσεων, καὶ τῶν περιπετειῶν τῶν ἰδιωτικοῦ βίου. Ἡ πρότης τοῦ πνεύματός του, ὁ ἔρωσ τῆς σπουδῆς καὶ τῆς ἡδονῆς τὸν ἄφησαν ἀπλοῦν θεατὴν τῶν διαδραματιζομένων μεγάλων σκηνῶν τοῦ κόσμου. Δὲν ἐνδιαφέρει λοιπὸν τινα οὗτος ἢ διὰ τῆς πρωιμότητος τοῦ προτερήματός του, τῆς πρωτοτυπίας τοῦ χαρακτῆρος του, τῆς ἀντιθέσεως τῶν ὀρέξεών του, καὶ διὰ τοῦ θελκτικοῦ θεάματος ποιητοῦ, ὅστις μόνις ἐξελθὼν τῆς νεότητος, κατατάττεται μεταξύ τῶν δοκιμωτάτων συγγραφέων τῆς ἐποχῆς τοῦ ἑκσφενδονίζει τὸν χυμὸν τοῦ προτερήματός του, τὸν ἐξαντλεῖ παράυτα, καὶ ἀποθνήσκει εἰς ἡλικίαν 33 ἐτῶν, πλούσιος ὀνόματος ἀχωρίστου ἀπὸ τῆς φιλολογικῆς δόξης τοῦ αἰῶνός του.

Ὁ Κάρολος-Χουμπέρ-Μιλλεβοῶ, ἐγεννήθη εἰς Ἀββεβίλην τὸ 1782, μονογενὴς υἱὸς τοῦ Καρόλου Ἀντωνίου καὶ τῆς Μαρίας Ἀννης Χουμπέρ. Ἡ ὑπερβολικὴ αὐτοῦ φυσικὴ ἀδυναμία

κατελύπησε τούς γονεῖς του. Ἡ πρὸς αὐτὸν μεγάλη των φιλοστοργία τὸν περιεκύκλωσεν ἀπὸ φροντίδων, τῶν ὁποίων ἡ υπερβολὴ ἠΰξησεν ἀναμφιβόλως τὴν φυσικὴν του ἀδυναμίαν. Μετὰ πόνου ὑπέφερε τὰς ἀσκήσεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας· ἡ ἀστατος φυσιογνωμία του, τὰ ἀσθενῆ του μέλη ἀδιακόπως ἐταράττοντο ἀπὸ αἰσθημάτων τινος φόβου. Τὸ διορατικὸν ὅμως αὐτοῦ ἀνεπήσσετο μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, καὶ ἐφαίνετο ὅτι μᾶλλον μαντεύει ἢ μανθάνει. Ἦτο τὸ ἀγγινοῦστερον παιδίον τῶν συνηλικιωτῶν του, ἀλλ' ἦτον ὡσαύτως καὶ τὸ ἀσθενέστερον αὐτῶν. Σπανίως ἐτόλμα νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ ταραχώδη αὐτῶν παίγνια. Ἡ ζωηρότης του ἔμενεν ὡς φιγὰς τρόπον τινα ἐν αὐτῷ. Ἐνῷ οἱ ἄλλοι παῖδες ἐξήσκουν τὴν ῥώμην τῶν μελῶν των, αὐτὸς ἐξήσκει μᾶλλον τὰ πλεονεκτήματα τοῦ πνεύματός του. Καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ εἰς ἀσθενὲς παιδίον ἔλαμπεν ἐνίοτε λογικὸν τελείου ἀνδρός. Μόλις εἰς ἡλικίαν ὀκτῶ ἐτῶν, προσήλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν καθηγητῶν τοῦ γυμνασίου τῆς Ἀββεβίλης· ἡ δεξιότης αὐτοῦ περὶ τὴν πνευματικὴν ἐργασίαν, ἡ πρωτοτυπία τῶν ιδεῶν του, ἡ κοσμιότησ τῆς ἡμιλίας του, ἡ χάρις τῶν συνθέσεών του κατέπληττον τούς διδασκάλους του, καὶ προεκάλουν τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν φθόνον τῶν συμμαθητῶν του. Αἱ ἐλάχισται πολ- λάκις περιστάσεις ἀποφασίζουσι τὴν μεταχείρισιν καὶ τὴν διέ- θυνσιν τῶν προτερημάτων. Καθηγητὴς τις τοῦ Μιλλεβοᾶ προησθάνθη τὸ μέλλον τοῦ μαθητοῦ του, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἀναπτύξῃ τὰ πλεονεκτήματα τοῦ ἐκτάκτου τούτου παιδός· τῷ ἐνέσπειρε τὸν ἀληθῆ ἔρωτα τῶν γραμμάτων, τῷ ἀπεκάλυψε τὸν ἀληθῆ συγγραφέα, καὶ τῷ κατέδειξε τὰ καθήκοντα, τὰς ὠφελείας καὶ τούς κινδύνους αὐτοῦ. Ὁ Μιλλεβοᾶ, διὰ τῶν χειρῶν τούτου τοῦ ἱκανοῦ ἀνθρώπου, ὠπλισμένος εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐνδοξον αὐτοῦ στάσιον. Ὁ καθηγητὴς οὗτος ὠνομάζετο Κολλενῶ. Ὁ Μιλλεβοᾶ ἐξετίμησε τὴν ἐπιρροήν, τὴν ὁποίαν ὁ πρῶτος οὗτος αὐτοῦ ὁδηγὸς ἐξήσκησεν ἐπὶ τοῦ προορισμοῦ του. Ὁμίλει μετ' ἐπιγνωμοσύνης περὶ τῶν ἀγρύπνων αὐτοῦ φροντίδων, τοσοῦτοι

πολυτίμων καθ' ὅσον τὰς ἔλαβε εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἡ κατάργησις τῶν γυμνασίων κατεδικάσεν πολλοὺς νέους εἰς τὴν ἀθλιότητα ἀτελοῦς ἀνατροφῆς, ἀληθοῦς χάσματος οὔσης τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. (ἀκολουθεῖ)

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΙΣ.

Ἦ ποτνία θεᾶ τῶν ποιητῶν φαντασία! χορήγητον καὶ εἰς τὴν ἀσθενῆ τῆς Ἐρατοῦς γραφίδα μικράν τινα δόσιν τῶν τερπνῶν σου χαρίτων, ὅπως δυνηθῆ καὶ αὕτη νὰ φανῆ ἐρασμία ἐν τῇ ἀφηγήσει τῶν καθ' ἡμᾶς πραττομένων. Σὺ μόνον ἐπίζηλον τῆς φαντασίας δῶρον, δύνασαι νὰ εὐδοκιμήσῃς ἐν τῇ φαντασιώδει, ἀπνηεὶ καὶ λίαν ἀχαρίστῳ κοινωνίᾳ ἡμῶν. Ναί! ἡ κοινωνία μας εἶναι ἀχαρίστος! Δὲν βλέπετε πόσον ἡ κακοδαίμων παρορᾶ τοὺς ἐνδᾶξους ποιητὰς οἵτινες ἐν ἄλλῳ χρόνῳ καὶ ὑπὸ κλίμα ἄλλοισιν ζῶντες, δάφνα τε χρυσέα κόμας ἀναδούμενοι, ἤθελον συγκεντρῶναι πρὸς ἑαυτοὺς ὄλων τὰς καρδίας, ὄλων τὰ βλέμματα; καὶ ἀφοῦ πνεύματα ἄγαν ἔξοχα ἡ ἀγνώμων κοινωνία περιφρονεῖ, τί δύναται νὰ ἐλπίζῃ παρ' αὐτῆς ἡ Ἐρατώ; Ἦ τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν ἐξαχρειώσεως! Ἀλλὰ δὲν εὐρίσκονται ἄρα γε μεταξὺ τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων καὶ τινες μὴ ὑπαγόμενοι εἰς τὴν γενικὴν ταύτην κατηγορίαν; Ἡμεῖς θαρρόυντες εἰς τῶν ἀναγνωστῶν μας τὴν εὐμένειαν, μεθ' ἧς ἄχρι τοῦδε μᾶς ὑπεδέχθησαν, καὶ ἀποχαιρετῶντες τὴν εἰς τοὺς νέους ποιητὰς κοινωνικὴν περιφρόνησιν, ἐξακολουθοῦμεν γράφοντες τὴν δεκαπενθημερίδα τοῦ Φεβρουαρίου, ἂν καὶ ἡ πανίσχυρος φαντασία ἀρνεῖται νὰ πέμψῃ καὶ πρὸς ἡμᾶς μικράν τινα ἀκτίνα τοῦ θελεξιβρότου αὐτῆς φωτός.

Ὁ μὴν Φεβρουάριος ὄν διατρέχομεν ἤδη, αἰείποτε ὑπὸ τῆς συνηθείας ἐμυκτηρίσθη, ἐχλευάσθη καὶ χλευάζεται, καθότι, ἐν τῇ μεγάλῃ τῶν δώδεκα μηνῶν πάλῃ, πάλῃ καθ' ἣν οἱ τιτάνες οὔτοι μῆνες ἀπεφάσισαν νὰ σκυλεύσωσι τοῦ πατραλοῖα χρόνον

τὰ λάφυρα, ὁ ἀτυχὴς Φεβρουάριος χαλῶς, ρυσὸς καὶ ἀνάπνρος ὢν, δὲν κατώρθωσε νὰ λάβῃ τὸν δίκαιον τῶν λαφύρων κληρὸν· ἀλλ' ὡς νὰ μὴ ἤρκει τὸ μέγα τοῦτο πάθος, εὐρίσκονται ἄδικοι βροτοὶ διασύροντες αὐτόν· πόσον ὅμως παράλογοι εἶναι οἱ σαρκασμοὶ καὶ τὰ πλήρη ἰοῦ βέλη, ὅσα κατ' αὐτοῦ ἐξερεύγονται, εὐκόλως τὸ καταλαμβάνει τις, ἂν θελήσῃ νὰ ἀτενίσῃ ὀλίγον πρὸς τὴν διαχείρισιν τῆς ἐξουσίας του. Ποῦ αἱ νιφάδες τῶν χιόνων καὶ τὰ κρυσταλλώδη ὑδάτα καὶ τὰ ἀφόρητα ψύχη, δι' ὧν ὁ Ἰανουάριος μᾶς κατετυράννει; Θέλετε νὰ βεβαιωθῆτε καλλίτερον ὅτι ὁ Φεβρουάριος δὲν εἶναι διστραμμένος ὡς τὸν παριστάνετε; θέσατέ τον εἰς ἀντιπαράστασιν μὲ τὸν πρὸ αὐτοῦ· τότε αἱ ἡμέραι ἦσαν συννεφώδεις, χιονώδεις, ἀπαίσιαι· τότε αἱ συγκοινωνία διεκόπτοντο, πολλαὶ δὲ οἰκογένειαι ἐθρήνουν τὴν ἀπώλειαν φιλάτων πνιχθέντων ἢ κρυσταλλωθέντων· ἀλλ' ἤδη; ὦ ἤδη, τὰ πάντα χαρὰ καὶ θυμηδία, τὰ πάντα τέρψις καὶ ἠδονή. Ἡμέραι αἴθρια καὶ ὠραῖαι στολίζουσι τὴν πόλιν τῶν Ἀθηναίων, πάντες δὲ οἱ ἐν αὐτῇ οἰκοῦντες ἀποπλύναντες τὴν κρυερὰν τοῦ Ἰανουαρίου πάχνην παραδίδονται ἀνέτως εἰς τοῦ Φεβρουαριανοῦ φθινοπύρου τὰ θέλητρα.

Τὸ φιλολογικὸν βαρόμετρον τοῦ παρόντος χρονικοῦ διαστήματος κλίνει μᾶλλον πρὸς τὴν ποιήσιν· ἡ ποιητικὴ πολλῶν φλεψ ἐχειλήσασα δὲν δύναται νὰ σταματήσῃ· ἐδῶ μὲν ἀπαντᾷ τις αἰνίγματα, ἐλεγεία, ἐπιδᾶς, ποιήματα πρὸς λευκώματα φίλων κτλ., ἐκεῖ δὲ ἀνχνινώσκει εἰς ἐφημερίδα τινα αὐτεπαινούμενα ἐν ἧ δύο μεγαλοφυῆ πνεύματα· ἰδοὺ καὶ τινες στίχοι ὁμηρικοὶ τοὺς ὁποίους δὲν θέλει νὰ βραβεύσῃ ἡ φθονερὰ κοινωνία ἡμῶν, ἂν καὶ τόσας ποιητικὰς κηλλονὰς περικλείουσιν.

Ὡ ρίπτε τότε εἰς αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ ἀσπασμοῦ
 Τοὺς στίχους κἂν ἐνίστη ἐν σου ἀλλόφρον βλέμμα
 Κ' εἴμ' εὐτυχὴς ἂν δυνήθουν οἱ στίχοι μου Ἡρέμα. (Ὡραὶ)
 Εὐτυχὴς Ἑλλάς, εὐτυχεῖς Ἀθηναὶ τοιαῦτα ἔκτακτα ὄντα ἐν τοῖς κόλποις ὑμῶν ἔχουσαι. Εἶναι μὲν ἀληθὲς ὅτι πάντες οἱ περὶ

ποιητικῆς τέχνης συγγράψαντες ἀπήτησαν μεγάλα καὶ δυσέυρετα προσόντα, ὅπως εἰσαχθῆ τις εἰς τὴν ἔντιμον τῶν ποιητῶν χορείαν· εἶναι ἐπίσης βέβαιον ὅτι καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ Ὀμήρου διδασκόμεθα, ὅτι ἡ μεγαλοφυΐα φύσις δὲν ἐπεδαψίλευσε τὰ πλούσια αὐτῆς δῶρα τοῖς πᾶσιν ἐξίσου, ἀλλ' εἰς ἄλλους μὲν ἐδωρήσατο τοῦτο, εἰς ἄλλους δ' ἐκείνο τὸ χάρισμα.

Ἄλλω μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμῖα ἔργα,

Ἄλλω δ' ὄρηστών κτλ.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ γῆν πνέουσα ἐν Ἀθήναις αὔρα εἶναι εὐνοὺς τοῖς ποιηταῖς καὶ διὰ τοῦτο βλέπομεν καθ' ἐκάστην νὰ πηδᾷ ἐκ τῶν τυπογραφικῶν πιεστηρίων πληθὺς ποιητικῶν δαιμόνων! Πλὴν μεγάλως ἐξετραχειλίσθης ταλαίπωρος Ἐρατῶ, λησμονοῦσα ὅποια δεινὰ σὲ περιμένουν. Ἄγνοεῖς ὅτι δὲν σοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ χλευάζῃς τὰ ἐν μὴ καταλλήλῳ μὲν ὥρα ἐκδοθέντα, ὠραῖα δὲ καὶ ἐν κομψοτάτῳ καὶ λευκοτάτῳ παπύρω ἐκτυπωθέντα ποιήματα;—Ναί, πρώτη ἡ Ἐρατῶ ἀναγνωρίζει τὴν δειλίαν τῆς Κύριοι, μὴ ἀγνοῦσα ὅτι, ἂν ἔπος τι μὴ εὐφημον ἐκφύγῃ τῶν ὑποτρεπόντων χειλέων τῆς, γλώσσα Ἀρχιλόχειος, κομιδῇ ἐλευθέρα, μὴ ὀκνοῦσα ὄνειδίξειν, ἴσταται ἐτοίμη νὰ κεραυνώσῃ αὐτήν· διὸ οὐδὲν βλάσφημον φράζει, φοβουμένη μὴ παροξύνῃ κατ' αὐτῆς λάλον ποιητὴν, ἐκ τῶν ἰάμβων τοῦ ὁποίου οὐδεὶς θέλει τὴν σώσει. Φρονοῦσι τινες ὅτι οὐδὲν τῶν ὄντων ὑπάρχει τοσοῦτω ἀψίκορον καὶ εὐερέθιστον ὅσον ὁ ποιητῆς· δύνασαι λέγουν, νὰ τὸν ἐγγίξῃς εἰς πᾶν ὅ,τι ὡς ἱερὸν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τιμᾶ καὶ σέβεται· πρόσσεξον ὅμως ἵνα μὴ τῷ εἴπῃς ὅτι τὰ ποιητικά του ἔπη δὲν εἶναι ὠραῖα· ὁμολογοῦμεν ὅτι μέχρι τινὸς ὡς ἀληθῆ ἐξελαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς τὴν γενικὴν ταύτην περὶ ποιητῶν γνώμην· ἀλλὰ πληροφορηθέντες ἰδίαις αἰσθήσεσι περὶ τοῦ ἐναντίου, δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ ἀποκρούσωμεν ταύτην δι' ὀπλοῦ λίαν ἰσχυροῦ, λίαν ἀπωστικοῦ. Προχθὲς ἔσχομεν τὴν ὑψηλὴν τιμὴν νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ εἰς ποιητῆς, ὅστις ἔφερον ὑπὸ μάλης καὶ τινὰς στίχους, τοὺς ὁποίους μᾶς ἐπέδειξεν ὅπως ἐπενέγκω-

μεν τὴν ἐπ' αὐτῶν κρίσιν μας· μολονότι εὐρομεν ἐν αὐτοῖς ἰκα-
νὴν δόσιν ποιητικῶ ἄλατος, μολονότι ἀνεκαλύψαμεν πολλὰς τε
καὶ καλὰς ποιητικὰς εἰκόνας, μόνον τοῦτο ἡ ἐξαίρετος τοῦ
φίλου μετριόφροσύνη, ἐκβαλοῦσα τὸν τύλον τῆς ποιητικῆς του
φλεβός μας εἶπεν ἐμμέτρως.

« Φοβοῦμαι μὴ μὲ φθειρωσιν οἱ φιλικοὶ σου λόγοι.

« Καλῆτερα μ' ἀρέσκουσι ἀντὶ ἐπαίνων ψόγοι.

Τότε θαυμάσαντες τὴν μετριόφρονα ταύτην ψυχὴν, τῷ ἀπευθύ-
ναμεν τὸ ἐξῆς δίστιχον, ὅπερ ἔτυχέ ποτε νὰ ἀπαντήσωμεν.

« Εἰς τὴν σοφὴν ὀμήγηριν τῶν παλαιῶν αἰῶνων,

« Νὰ ἐμπνευσθῆς τὴν ποίησιν πορεύου τῶν προγόνων.

Νέον πόνημα, ἄξιον τῆς φήμης τοῦ συγγραφέως, λίαν δ' ὠ-
φέλιμον διὰ πάντα Ἕλληνα εἶναι ἡ παρὰ τοῦ καθηγητοῦ Κ. Πα-
παρῆρηγοπούλου ἐκδιδομένη ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. Ἐχρῶ
τοῦδε ἐξεδόθη τὸ πρῶτον φυλλάδιον, ὁσονοῦπω δ' ἐκδίδοται
καὶ τὸ δευτερον, ὅτε θέλομεν ἐκφέρει καὶ ἡμεῖς τὴν περὶ τούτου
γνώμην μας. Ἄξιον πλείστης προσοχῆς εἶναι, ὅτι ἀπ' αὐτῶν
τῶν ἀρχαιότατων χρόνων πλείσται πραγματεῖαι περὶ ἑλληνικῆς
ἱστορίας ἀνεφάνησαν· πολλαὶ μὲν τοῦ φαινομένου τούτου αἰ αἰ-
τίαι, ἀλλ' ἡ τοῦ ἱστορικοῦ θέσις μεγάλως δεινοῦται ἐν τῷ ἱσ-
τορικῷ τούτῳ κυκεῶνι, καθόσον ἀδύνατον νὰ ἐξακριβώσῃ τὴν
ἀλήθειαν μεταξὺ τόσων ἀντιφασκουσῶν γνώμῶν. Ἀλλὰ, μολονότι
ἡ ἀλήθεια πολλακίς κρύπτεται ὑπὸ ζοφερὸν σκότος, ἐκ τοῦ ὁ-
ποῦ ὠφελούμενον τὸ ψεῦδος διαφθείρει τὰ γεγονότα, ἀδύνατον
ὅμως νὰ μὴ ἀναλάβῃ αὕτη ἐπὶ τέλους, ὀδηγοῦσα τὸν ἀποπλα-
νηθέντα νοῦν εἰς τοῦ λαμπροῦ αὐτῆς φωτός τὴν ἐστίαν· τὴν
ἐξακριβώσιν λοιπὸν τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας δὲν ἀμφισβόλλομεν
ὅτι θέλομεν εὔρει ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ Κ. Παπαρῆρηγοπούλου ὅστις
τόσῳ ἐπίπονον καὶ ἐπιζήμιον ἀνεδέξατο ἔργον χάριν τῆς τῶν
πολλῶν ὠφελείας.

Δὲν δύναται ἡ Ἐρατῶ περὶ φιλολογικῶν ἔργων γράφουσα, νὰ
μὴ ἐκδηλώσῃ τὴν κρυφίαν χαρὰν ἣν αἰσθάνεται, ἀνελγηζομένη

ὅτι ἐγένετο καὶ αὕτη κατὰ τι παραίτιος ἠθικῆς ὠφελείας. Τίς
δὲν ἐβλεπε τὴν μεγάλην τῶν περιοδικῶν συγγραμμάτων τείρω-
σιν ἣτις κατεῖχε τὸ κλεινὸν τῆς Ἀττικῆς ἔδαφος πρὶν ἡ ἐκδοθῆ
ἡ Ἐρατῶ; Τίς ἀφ' ἐτέρου δὲν βλέπει ὅτι ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἐρα-
τοῦς ἠκολουθήθη ἀμέσως ὑπὸ δύο ἄλλων περιοδικῶν, τὰ ὁποῖα
εἶτε περὶ τὴν οἰκογενειακὴν ἀνατροφὴν καὶ ἐκπαίδευσιν ἐνδια-
τρίβοντα, εἶτε εἰς τὴν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν νέων ἐμφύτευσιν εὐ-
γενῶν αἰσθημάτων ἀφορῶντα, προὔπισχονῦνται οὐ μικρὰν κοι-
νωνικὴν ὠφέλειαν; Τρόντι ὁ Κόσμος καὶ ὁ Φιλίστωρ πονήματα
σοβαρὰ πλήρη διδασκτικῶν παραγγελμάτων, θέλουσι καταστῆ
ὠφέλιμα εἰς πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις· ὁ Κόσμος μάλιστα,
μόλις ἀναφανείς, διεβοήθη ἐπὶ πρωτοτυπία ἰδεῶν καὶ ἐκλεκτῇ
συγγραφικῇ ὕλῃ.

Ἐν τούτοις ἀναγνώσταί τινες ἐτοιμάζονται νὰ μᾶς ἐπιτιμή-
σωσιν αὐστηρῶς διότι ἔξαρνοι τῶν ὑποσχέσεων μας γενόμενοι,
ἀντὶ νὰ ἀφηγώμεθα πρὸς αὐτοὺς τὰ νέα, ἐξετράπημεν ῥιφθέντες
εἰς τῶν νέων ποιητῶν μας τὰ κάτεργα. — Μείνατε ὅμως ἡσυ-
χοὶ φιλόμουσοι συνδρομηταί, καὶ θέλομεν εὐχαριστήσῃ ὅλων σας
τὴν περιέργειαν. Ἄς ἀρχίσωμεν λοιπὸν ἐκ τοῦ σπουδαιότερου
τῶν νέων· καθεὶς ἐννοεῖ ὅτι πρόκειται περὶ τῶν βουλευτικῶν
ἐκλογῶν· ὁ ἀγὼν οὗτος κατέπαυσε, πλὴν ἡ νίκη ἀπέβη ὑπὲρ
τοῦ ὑπουργικοῦ στοιχείου. Οἱ τῶν ὑπουργικῶν ἀντιμέτωποι, διε-
σάλπισαν καὶ διασαλπίζουσιν ὅτι ὁ ἀγὼν ἦτο ἀνίσος, λίαν ἀνί-
σος, καὶ διὰ τοῦτο ἠττήθησαν· ἦτο δὲ ἀνίσος καθότι οἱ ὑπουργοὶ
ὀπλίσαντες ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι πτέρνης, ἦτοι μὲ πᾶσαν τὴν Κυ-
βερνητικὴν πανοπλίαν ὀλόκληρον τὸ σκυλολόγιον τῶν ὑπαλλή-
λων, ἐξεβίασαν τοὺς ἐναντίους νὰ ῥίψωσι κάτω τὰ ὄπλα. Ἄλλ' ἡ
ἡ Γενικὴ ἐφημερίς τῶν ὑπουργῶν, καὶ τοὶ μόνῃ πρὸς πολλοὺς, καὶ
τεζῆ πρὸς ἰππεῖς μαχομένη, οὐδόλως καταθέτει τὰ ὄπλα, ἀλλὰ
τοῦναντίον ἀγωνίζεται ὡς ἡρώϊς κτυπῶσα καὶ ἀντικτυπωμένη
γενναίως! Τί θέλετε τώρα νὰ πιστεύσωμεν ἡμεῖς, οἵτινες μακρὰν
τοῦ πεδίου τῆς μάχης εὐρισκόμενοι, δὲν ἐδυνήθημεν νὰ ἀντιλη-

φθῶμεν τοῦ πολέμου τὰ ἀποτελέσματα ; Θέλομεν ἔχει, φρονοῦμεν, τὴν συγγνώμην σας, φίλοι συνδρομηταί, ἂν ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἐγκολποθῶμεν τὰ δόγματα τῆς σκεπτικῆς φιλοσοφίας, ἥτις, ἐν τῇ ἀενάῳ αὐτῆς σκέψει, ἀδυνατεῖ νὰ ἐπιθέσῃ τὸ σφράγισμα εἰς τὰ παρ' αὐτῆς συζητούμενα ἀντικείμενα. Τί εἶναι τὸ μέλι, γλυκὺ ἢ πικρὸν ; Πρὸς σέ μὲν, ὦ ἀναγνώστα, φαίνεται βεβαίως λίαν γλυκὺ, ἀλλ' ἂν ἐρωτήσης τὸν δυστυχεῖ ἐκεῖνον ὅστις πάσχει ἕκτερον, θὰ μάθῃς ὅτι οὐδὲν πικρότερον ὑπάρχει τοῦ μελιτος. "Ἄν θέλῃς καὶ σὺ τάρᾳ νὰ ἀκολουθήσῃς τὴν μέθοδον ταύτην, καλῶς, ἄλλως ἐξάγαγε ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ συμπεράσματα τοῦ βουλευτικοῦ ἀγῶνος.

"Ἦδη ὅμως τὸ κοινοβούλιόν μας κατηρτίσθη, αἱ βουλαι ἠνοίχθησαν καὶ λόγος Βασιλικὸς ἐνεκαινίασε τὴν ἔναρξιν αὐτῶν. Παράδοξος κοινοβουλευτικὴ συγκυρία ! ἐν τῇ αὐτῇ σχεδὸν ἐποχῇ ἀνοίγονται τριῶν κρατῶν αἱ Βουλαι, τρεῖς δὲ Βασιλικοὶ λόγοι ἐν τῷ μέσῳ τῶν παραστατῶν τοῦ λαοῦ ἐκφωνοῦνται ! Ὁ λόγος ὅμως τοῦ Ναπολέοντος εἶχέ τι ἐξαιρετικόν, καθότι χορηγήσας ὁ θαύνητος αὐτοκράτωρ εἰς τὰ νομοθετικὰ σώματα μείζονα κοινοβουλευτικὴν ἐλευθερίαν, ἐξέθηκε τὴν αἰτίαν ὑφ' ἧς εἰς τοῦτο ὤρμηθη, ἀναπτύξας συνάμα καὶ τὰ δικαιώματα, ἃ αἱ βουλαι προσκτεῖνται. Ὁ δὲ ἡμέτερος Βασιλεὺς λόγος, βεβαίῳ ὅτι αἱ μεταξὺ τῶν ξένων δυνάμεων σχέσεις εἶναι φιλικαί, ὅτι ἡ Ἑλλάς ἐξακολουθεῖ ἀπολαμβάνουσα τὰς συμπαθείας τοῦ ἐξηυγενισμένου κόσμου· ἡ δὲ Κυβέρνησις ὅτι ἀσχολεῖται ἀνευδότης εἰς τὴν αὐξήσιν τῆς ἐσωτερικῆς τοῦ τόπου εὐδαιμονίας. Ἄλλ' ἐπειδὴ πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται ἡ πρόθυμος τοῦ Βουλῶν σύμπραξις, ἀνάγκη νὰ ἀσχοληθοῦν αἱ Βουλαι εἰς τὴν ἐπιψήφισιν τῶν οἰκονομικῶν νόμων.

Εἶθε οἱ νέοι ἀντιπρόσωποι, κατανοοῦντες τὰ σπουδαῖα καθήκοντα ἃ ἤλθον νὰ ἐκπληρῶσωσιν, ἀποσοβοῦντες τὰ μικρὰ καὶ ἀγενῆ τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων πάθη, ἀνακύψωσι καὶ πέραν τῶν στενῶν τούτων ὁρίων, εἰς τὰς χώρας ἐκείνας, ἔνθα μυριάδες ἀδελφῶν δυστόνων κύπτοντες τὸν τράχηλον ὑπὸ τὸν μισαρὸν τῆς τυραννίας ζυγόν, μετὰ παλλούσης καρδίας μᾶς ἀναμύνοσιν.

A. P.

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ

Η ΛΙΜΝΗ.

(Μετάφρασις).

Τὸ κύμα ὅπου ἤρεμον ὡς ἐπὶ κλίνης κεῖται
τὴν λίμνην πλησιάσατε ἐκείνην νὰ ἰδῆτε.
ἽΩ πόσον εἶναι θελκτικὴ ! — τρυφᾶτε ὀφθαλμοί μου !
τὴν φύσιν ὅστις ἀγαπᾷ, ἃς ἐντρυφᾷ μαζί μου.
Ἴδέτε ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ κατόπτρου τὰς εἰκόνας
Ἄς ἡ ἀμίμητος γραφὴς τῆς φύσεως παράγει
Ἴδέτ' . . . ἡ φαντασία μου ἐντεῦθεν ἀνηρπάγη
Καὶ μετεφέρθη ἔς τοὺς χουσοὺς τῆς φύσεως αἰῶνας !
Εἰς ἀτμοσφαῖραν μαγικὴν πλανῶνται αἱ αἰσθήσεις,
Ἴδέτε πολυθέληητρος, ὦ πόσον εἶν' ἡ φύσις !

Γίγαντες ἐκατόγχιρες ἡ δρῦς καὶ ἡ φιλύρα
τὰς ὑψηλάς των κορυφὰς ἔς τὸ ὕδωρ χαμηλόνοιν,
Καὶ τοὺς μεγάλους κλώνους των ἐκεῖσε ἐξαπλόνοιν
Ὡς ἂν ἀλλήλαις τείνουσαι ἀδελφικὴν τὴν χεῖρα.
Ἡ κινουμένη των εἰκῶν ἔς τὸ ὕδωρ ἐπιβαίνει
Ἴδέτε σαλευόμενον τὸ μέγα φύλλωμά των.
Μὴ τὸ σαλεύῃ ἡ ῥοὴ τῶν ἀργυρῶν κυμάτων ;
Ἡ τοῦ Ζεφύρου ἡ πνοὴ τὸ σεῖν πλανομένη ;

Ἴδέτε ἐφιζάνουσαν ἐκεῖ τὴν χελιδόνα.
 Διὰ μυρίων ἔρχεται τερετισμῶν πετώσα.
 Τὰ κρυσταλλώδη δὲ νερά τῆς λίμνης καθορώσα
 Τὴν ἑαυτῆς ἀσπάζεται ἀρτιφυῆ εἰκόνα.
 Μυρία ἄλλα πέτονται ἐκεῖ μικρὰ στρουθία,
 Λούοντα ἐν τῷ ὕδατι τὸ λάμπρον πτέρωμά των.
 Εἰπέτε, ποία τῶν σκιῶν, ἢ ποῖον τῶν σωματίων
 Πετᾷ ἢ μᾶλλον νήχεται εἰς τὰ νερά τὰ λεία.

Ὡ πόσον οἱ φανταστικοὶ κολυμβηταὶ ἐκεῖνοι
 Λεπιδωτὴν ὀλόχρυσον φοροῦντες πανοπλίαν,
 Οἱ ἀργυρόνωτοι ἰχθύς ἐν τῇ λευκῇ γαλήνῃ
 Γοργὰ κατολισθαίνοντες τέρπουσι τὴν καρδίαν !
 Ἴδου ἀναμιγνύονται χωρίζονται, πηδῶσι,
 Κ' εἰς τὴν βαθεῖαν κοίτην των οἴχονται ἀπίοντες.
 Θεὲ ὅποσα θέλγητρα ! ἔς τὸ κύμα κολυμβῶντες
 Εἰς δάσκη τὰ βαθύτικια συνάμα ἐντροφᾶσι.

Εἰς κοίτην τὴν γενέθλιον τοὺς βλέπω νὰ πηδῶσι
 Κ' ἐκεῖθεν ἀνερχόμενοι ἀγγελῆδον, ἔς τὸ κύμα
 Πίπτοντες κύκλους ἑκατὸν, χιλίους ζωγραφῶσι,
 Ὡν φροῦδον καταστρέφεται τὸ ἀργυρόχρουν νῆμα.
 Φθονεῖ τὸ ὄμμα θεωροῦν ἐκεῖ ἀγέλας τόσας,
 Ἐδῶ πηδῶσας μὲ ὄρμην, ἐκεῖ πετώσας πέρα.
 Καὶ τῶν ὑγρῶν των φυλακῶν τὸ κάλυμα περῶσας,
 Νὰ θέλουν νὰ πετάσωσι καὶ αὐταὶ ἔς τὸν ἀέρα.